

Христос в Своето светилище

ЕЛЪН УАЙТ

Христос в Своето светилище

Компиляция от изданията на Елън Уайт

“Въпросът за светилището и изследователния съд трябва да бъдат ясно разбрани от Божия народ”. “Великата борба” стр. 488

“Зная, че въпросът за светилището все още стои пред нас в правда и истина, така както сме го поддържали много години. Врагът отклонява умовете ни. Той е доволен, когато онези, които познават истината са погълнати от събиране на цитати относно погрешни теории, които не са основани на истината. Това е погрешен начин на използване на книгите; те не са написани, за да доказват грешки, но да засилят доверието.” “Евангелски работници” стр.303.

СЪДЪРЖАНИЕ

Истината за светилището – въведение

Христос в системата на светилището

Небесното светилище в миниатюр

Благовестието в символа и антисимвола

Вестта за съда разтърсва Америка

Дан. 8:14 и стъпки в чудното Божие водителство

Краят на 2300 дни

Славният храм в небето

Нашият Велик Първосвещеник в Светая Светих

Заклучителната мисия на Христос в небесното Светилище

Истината за Светилището – въведение*

Като пише какво трябва да бъде направено от възникналата Църква на Адвентистите от 7-я ден преди Христос да дойде, Елън Уайт каза в 1883 годин:

“Умовете на вярващите трябва да бъдат насочени към небесното светилище, където Христос влезе, за да направи умилоствение за Своя народ.” “Избрани вести” стр. 67.

По време на кризата през 1906 год., когато бяха заплашени определени основни учения на Адвентистите от 7-я ден, тя писа:

“Правилното разбиране на службата в небесното светилище е основа на нашата вяра”. “Евангелизъм” стр.221.

Край на 2300 денонощия

Между пророчествата определящи основанието за адвентното пробуждане през 1830-те и ранните 1840 беше пророчеството от Дан. 8:14: “До две хиляди и триста денонощия, тогава светилището ще се очисти”. Елън Уайт, която минава през тази опитност, обяснява приложението на това пророчество:

“Както християните по целия свят и Адвентистите тогава са поддържали идеята, че нашата земя или част от нея беше светилище. Те разбираха, че очистването на светилището представляваше очистването на земята чрез огъня на последния велик ден и че това ще стане при второто пришествие. Оттук те заключили, че Христос ще се завърне на земята в 1844” “Великата борба” стр. 409.

Пророческият период приключва на 22 октомври 1844 год. Разочарованието на онези, които са очаквали да посрещнат своя Господ този ден, беше огромно. Хирам Едсън, внимателно изучавал Библията в щата Ню Йорк, описва какво се е случило на групата вярващи, в която бил и той:

“Очакването ни достигна върховата си точка. Ние очаквахме идващия Господ, докато часовникът показа дванадесет през нощта. Денят беше преминал и нашето разочарование стана действителност. Най-съкровениите ни надежди и очаквания бяха попарени и ни се доплака така, както никога преди. Изглеждаше, че загубата на всичките ни земни приятели не би могла да се сравни с това преживяване. Ние плачехме и плачехме до зазоряване....

Унесен в мисли си казах: ‘Преживяването на очакването на второто пришествие е най-светлата опитност в моя християнски живот... Дали Библията е допуснала грешка? Има ли Бог, небе, златен град, рай? Дали това всичко не е изкусна, измамна легенда? Няма ли да се изпълнят нашите съкровени надежди и очаквания?’

Започнах да чувствам необходимост от светлина и помощ в нашето страдание. Казах на някои от братята: ‘Да отидем в обора.’ Влязохме в хамбара, затворихме вратата след себе си и коленичихме пред Господа. Молихме се ревностно, понеже чувствахме нуждата си. Продължихме горещите молитви докато Духът ни засвидетелства, че молитвите ни бяха приети и че ще ни бъде дадена светлина – разочарованието ни ще ни бъде обяснено задоволително.

След закуска казах на един от моите братя: ‘Нека да се срещнем с някои от нашите братя и да ги окуражим.’ Тръгнахме и докато пресичахме едно широко поле, бях спрял по средата на полето. Изглеждаше, че небето беше отворено пред погледа ми и видях ясно, че вместо нашия Велик Първосвещеник да излезе от най-святото място на небесното светилище и да дойде на земята на десетия ден от седмия месец в края на 2300 денонощия, Той за пръв път, влезе в този ден във второто помещение на това светилище, където трябваше да свърши определена работа преди да дойде на земята, за сватбата или с други думи, при Стария по дни, за да получи царството, върховенството и славата, и ние трябва да чакаме завръщането Му след сватбата. Умът ми беше насочен към десетата глава на откровение, където можех да видя разказаното видението, което бе вярно.” Непубликувани ръкописи издадени частично в Ревю и Хералд 23 юни 1921 год.

Последва внимателно изследване на писанията, които разглеждат този предмет – особено тези на еврейски – от Хирам Едсън и двама близки сътрудници, д-р Ф. Б. Хан, лекар и О. Р. Ай. Кросиър – учител. Резултатът от това колективно изучаване било написано от Гросиър и публикувано в “Зазоряването”, вестник с ограничено разпространение и след това написано отново, разширено в специалното издание на “Зазоряването” от 7 февруари 1846 год. Това беше много четено адвентно списание, издавано в Цинцинати, Охайо. Чрез него списанието достигна до мнозина разочаровани вярващи адвентисти. По-обширното представяне, добре подкрепено от Писанието, донесе надежда и смелост на сърцата им, тъй като ясно показва, че светилището, което трябва да бъде очистено в края на 2300 денонощия е в небето, а не на земята, както те вярваха преди.

Елън Уайт, в изложението си от 21 април 1847 год., заявява в подкрепа на статията на Гросиър относно светилището:

“Господ ми показа във видение, преди повече от една година, че брат Гросиър има правилно виждане относно очистването на светилището и т.н.; и че това беше Неговата воля, брат Гросиър да напише видението, което ни разказа в специалното издание на “Зазоряване” от 7 февруари 1846 год. Чувствам, че Бог ме е оторизирал напълно да препоръчам това извънредно издание на всеки светия.” – “Една дума към малкото стадо” стр.12

По-късно тя писа за бързия напредък в разбирането на доктрината, последвала разочарованието:

Преминалото време от 1844 година беше период на велики събития, които откриха пред учудените ни очи очистването на светилището, което става в небето и има отношение към Божия народ на земята.” Ръкопис 13, 1889 год., публикуван в “Съвети към автори и издатели”, стр. 30.

Една истина установена чрез свидетелството на Светия Дух

Видението, дадено на Елън Уайт, преди да се впусне в изучаване на Библията, потвърждава сигурността на твърдението, че от 22 октомври 1844 година започна една важна част от Христовата служба в небесното светилище. Ширината и дълбочината на този въпрос се разкриваха все повече и повече пред вярващите адвентисти. Поглеждайки назад към опитността на миналите години тя си спомня на тяхното изучаване и изявеното Божието ръководство.

“ Мнозина от нашите хора не разбират колко твърдо е основана нашата вяра. Моят съпруг, старейшината Джозев Бейц, Татко Пиърс*, старейшината [Хирам] Едсън и други, които бяха ревностни, благородни и верни, бяха между онези, които след преминаване на времето в 1844 год., изследваха, за да открият истината и я търсеха като скрито съкровище. Срегнах се с тях и ние изучавахме и ревностно се молихме. Често оставахме до късно нощем, а понякога и през цялата нощ, молейки се за светлина и изучавайки Словото. Отново и отново тези братя се събираха заедно да изучават Библията, за да разберат нейното значение и да се подготвят да го преподават със сила. Когато стигнаха, в своето изучаване до мястото, когато казали: “не можем да направим нищо повече”, Духът на Господа дойде на мен и получих видение и ясно обяснение на пасажите, които бяхме изучавали, как трябваше да работим и поучаваме ефективно. Тази светлина ни беше дадена, за да ни помогне да разберем писанията засягащи Христос, Неговата служба и Неговото първосвещеничество. Истината, преминаваща от онова време до времето, когато ще влезем в града Божий, беше представена ясно пред мен и аз предадох на другите наставленията, които Бог ми даде.

През цялото време не можех да разбера разсъжденията /доводите/ на братята. Умът ми беше заключен, и не можех да разбера значението на текстовете, които изучавахме. Това беше една от най-големите скърби в живота ми. Бях в това състояние на ума, докато всички точки на нашата вяра се изясниха в ума ми в съответствие с Божието Слово. Братята знаеха, че когато нямах видение, не можех да разбирам тези въпроси и те приеха направлението дадено от това небесно видение.” “Избрани вести” стр. 206,207.

Разбирането, че Христос влезе в най-святото място в небесното светилище, за да започне Своята последна служба за нас, представена в светилищната служба на древния Израил, изпълни с тържественост сърцата на нашите адвентни пионери. Истините бяха толкова ясни, така велики, живи, че беше трудно да почувташ, че на тях почива отговорността за споделяне тази светлина с другите. Елън Уайт писа за истинността на тяхната позиция:

“Трябва да бъдем утвърдени във вярата, в светлината дадена ни в ранната ни опитност. По това време грешки, една след друга, ни притискаха; проповедници и доктори въвеждаха нови доктрини. Трябваше да изследваме Писанието с много молитви и Светия Дух щеше да разкрие истината на нашите умове. Понякога по цели нощи трябваше да се посвещаваме на изследване Писанието и ревностно да молим Бога за ръководство. За тази цел се събираха групи от посветени мъже и жени. Божията сила трябваше да дойде върху мен и аз не можех ясно да определя кое е истина и кое грешка.

Когато се установиха точките на нашата вяра, нозете ни бяха поставени на солидна основа. Приемахме истината точка по точка съобразно изявленията на Светия Дух. Бях във видение и получих обяснения. Дадена ми беше илюстрация на небесните неща и на светилището, така че бяхме на място, където небесната светлина ни осветяваше с ясни лъчи.

Зная, че въпросът за светилището стои пред нас в правда и истина, така както сме го поддържали много години.” “Евангелски работник” стр. 302,303.

Пионерите на движението видяха истината за светилището като основна за цялата структура на доктрината на адвентистите от 7-я ден. Джеймс Уайт, в 1850 год., публикува най-важните части на първото представяне на този предмет от О.Р.Л. Кросайър и коментира:

“Предметът за светилището трябва да бъде внимателно изследван, тъй като лежи в основата на нашата вяра и надежда.” “Адвентен преглед” (специално съвместно издание).

Светилището и съботата

Когато Елън Уайт получи видението за небесното светилище на 3 април 1847 година в дома й Хауланд в Топшъм, Мейн, беше потвърдена истината за съботата. По този въпрос тя пише:

“Почуствахме необикновен молитвен дух. Докато се молахме, Светият Дух слезе на нас. Бяхме много щастливи. Скоро аз згубих представа за земните неща и бях във видение за Божията слава. Видях ангел, който бързо летеше към мен. Той бързо ме отведе от земята към светия град. В града видях храм, в който влязох. Влязох през една врата преди да стигна до първата завеса. Тя беше повдигната и аз влязох в свящото място. Там видях кадилния олтар, седемсвещния светилник и масата с хлябовете на предложението. След като видях свящото място, Исус повдигна втората завеса и аз влязох в Светая Светих.

В най-святото място аз видях един ковчег; отгоре и отстрана той беше от чисто злато. На всяка страна на ковчега имаше прекрасен херувим с разперени върху ковчега крила. Лицата им бяха обърнати едно към друго, а очите им сведени надолу. Между ангелите беше златната кадилница. Над ковчега, където стояха ангелите, имаше блестяща слава, която се появяваше като че ли от трона на Бог. Исус стоеше до ковчега и, когато молитвите на светиите се издигаха до Него, таманът в кадилницата издигаше аромата си и Той представяше техните молитви с аромата от тамяна пред Своя Отец. В ковчега беше златното гърне с манната, напъпилия аароновия жезъл и каменните плочи, сгънати като книга. Исус ги отвори и аз видях десетте заповеди, написани с Божия пръст. На едната плоча имаше четири, на другата останалите шест заповеди. Първите четири заповеди, на първата плоча, бяха по-светли от останалите шест. Но четвъртата, съботната заповед, бе осветена повече от другите, защото съботата беше отделена за свято пазене в чест на Божието свято име. Светата събота изглеждаше славно – обкръжаваше я ореол от слава. Видях, че

съботната заповед не беше прикована на кръста. Ако тя беше прикована, то и другите девет също са били и ние сме свободни да ги престъпваме така, както престъпваме четвъртата. Видях, че Бог не беше променил съботата, защото Той никога не се променя”. “Ранни писания” стр. 32,33.

Истината за светилището критикувана

Докато има такива, които виждат ясно задължителните изисквания на Божия закон и са започнали да съблюдават съботата седмия ден като осветен в Божия закон, те срещат силна опозиция. Причините за това Елън Уайт обяснява:

“Много и усърдни бяха усилията да бъде победена тяхната вяра. Никой не пропусна да забележи, че ако земното свтилище беше образ на небесното, законът положен в ковчега на земята беше точно копие на закона в небесния ковчег; и че приемането на истината , засягаща небесното светилище включва признаване на изискванията на Божия закон и задължителността на съботата от четвъртата заповед. В това е тайната на горчивото и непоколебимо противопоставяне на хармоничното изявление на Писанието, което открива службата на Христос в небесното светилище.” “Великата борба” стр. 435

Чудно е, че онези в последвалите няколко години, напускащи църквата на адвентистите от 7-я ден щяха да направят истината за светилището предмет на опониране. Това се случи със старейшина Снук и Бринхерхов, служители в конференцията в Йова, които се оттеглиха в средата на 1860-те с Д. М. Конрайт, един влиятелен проповедник, който напусна адвентната църква в 1887 година, за да стане враг и критик. Не е странно, че пантеистичните идеи в края на века, възприети и защитавани от медици и проповедници щяха да ударят основната доктрина. В тази насока Елън Уайт написа предупредителните думи на 20 ноември 1905 година:

“Бих искала да кажа на тези медицински мисионери и проповедници, които са пили от научната софистика и са омаяни от басните, за които бяхте предупредени: ‘Душите ви са в опасност. Светът трябва да разбере вашата позиция и тази на адвентистите от седмия ден. Бог зове всички, които са приели тези душепогубващи измами да не се колебаят между две мнения. Ако Господ е Бог, следвайте Го.’

Сатана е на бойното поле с цялата си армия. Христовите войници сега са обединени около окървавеното знаме на Емануил. В името на Господа, напуснете черното знаме на принца на тъмнината и заемете своето място до Принца на небето.

“‘Този, който има уши да слуша, нека слуша.’ Четете Библиите си. От висотата на позицията си, под инструкциите дадени ми от Бог, аз представям тези истини пред вас. Близко е времето, когато разрушителните сили на сатанинските служители ще се разгърнат напълно. От едната страна е Христос, на когото е дадена всичката сила на небето и земята. От другата страна е Сатана, постоянно опитващ се да съблазни, да измами със силна духовна софистика, да заеме мястото на Бог в умовете на хората.

Сатана постоянно се бори да вмъкне предположения относно светилището, разрушаващи прекрасно представената от Бог служба на Христос за нашето спасение в нещо, което подхожда на плътския ум. Той измества тяхната контролираща сила от сърцата на вярващите и заема мястото им с измислени теории, създадени да лишат от съдържание изкуплението и да разрушат доверието ни в доктрината, която свято сме пазили от времето, когато бе дадена тройната ангелска вест. По този начин той иска да ограби нашата вяра и да ни отнеме тази вест, която ни прави отделен народ и дава сила на работата ни.” “Специални вестни” серия В №7 стр. 16,17.

Във връзка с тази пантеистична криза Елън Уайт присъства на сесията на Генералната Конференция през 1905 година, заявявайки следните забележителни и за нас днес думи:

“В бъдеще, ще се повдигнат измами от всякакъв вид и ние трябва да имаме здрава почва под краката си. Нуждаем се от здрави стълбове за нашите сгради. Няма да се помръдне ни една малка частица от това, което Бог е установил. Врагът може да внесе фалшиви теории, такива като доктрината, че няма светилище. Това е една от причините поради която ще има отпаднали от вярата. Къде ще намерим спасение освен ако това не е в истините, които Господ ни е дал през последните петдесет години.?” “Съвети към писатели и издатели” стр.53.

Пантеистичните възгледи, така ревностно представяни от някои, Елън Уайт обявява, ще ни “отделят от Бога” (“Специални вестни” серия В № 7 стр. 16) и обезсилят истината за светилището.

По същото време, един от нашите проповедници, когото ще наречем “старейшина Г.” възприе идеята , че когато Христос се върна в небето след като приключи службата си на земята, Той влезе в присъствието на Бога, а там, където е Бог трябва да е най-святото място, ето защо на 22 октомври 1844 година нямаше влизане в най-святото място на небесното светилище , както вярвахме и учехме. Тези две мнения,които засягат доктрината за светилището, както я поддържаме, накараха Елън Уайт няколко пъти до обърне внимание на сигурността и целостта на вярата. В 1904 година тя писа:

“Те (Божиите деца) няма, чрез думи и дела, да доведат никого до съмнение относно светилището и неговата служба.

Всички ние трябва да съхраним в умовете си въпроса за светилището. Бог забрани думи, произнесени от човешки устни да принизят вярата на нашите хора в истината , че има светилище в небето и че модел на това светилище бе построен веднъж на тази земя. Бог желае Неговият народ да се запознае с този образец, като помнят винаги в умовете си небесното светилище, където Бог е всичко и във всичко. Трябва да поддържаме умовете си готови, чрез молитва и изучаване Божието Слово, за да можем да приемем тези истини”. Писмо 233, 1904 г.

Позиции поддържани чрез злоупотреба с Писанията

Пишейки специално за работата на “Старейшина Г.” в подчертване доверието в истината за светилището в 1905 година, Елън Уайт посочва нездравото в употребата на изявленията на Писанията и независимостта на нашето разбиране на истината за светилището. Тя казва:

“Молях Бога за сила и мъдрост да възпроизведе писанията на свидетелите, които бях утвърдени във вярата в ранната история на вестта. След определеното време през 1844 година те получиха светлината и ходеха в нея и когато мъжете, претендиращи да имат нова светлина щяха да влязат с техните чудни вести относно многообразните позиции на Писанието, ние имахме, задвижени от Светия Дух, свидетелства точно по въпроса, които прекъснаха влиянието на такива вести като вестта на старейшина Г., който посвещава времето си да я предствя. Бедният човек работеше решително срещу истината, която Светият Дух беше потвърдил.

“Когато силата Божия доказва кое е истина, тази истина трябва да стои завинги като истина. Не да бъде приета, след твърдения, противоположни на Божията светлина, която ни е дадена. Хората ще представят интерпретации на Писанието, които са тяхна собствена истина, но които не са истина. Истината, която Бог ни е дал за това време като основа на нашата вяра. Той самият ни учеше какво е истина. Ще се издига един, след него друг с нова светлина, която противоречи на светлината, която Бог ни е дал чрез изявяването на Своя Свят Дух. Някои от тези, които са минали през опитността, спечелена в установяване на истината са все още живи. Бог по чудо съхрани живота им, за да я повтарят и повтарят до края на живота си, опитността през която те преминаха, както направи апостол Йоан до завършека на живота си. И носителите на стандарта, които умряха трябва да говорят чрез преиздаване това, което са написали. Бях инструктирана, че по този начин гласовете им трябва да бъдат чути. Те трябва да носят своето свидетелство за това какво повелява истината за това време.

Не трябва да допускаме думите на онези, които идват с вест, която противоречи на особените пунктове на нашата вяра. Те събират заедно много текстове от Писанието и ги трупат като доказателство около своите теории, които поддържат. През последните петдесет години това се прави отново и отново. И докато Писанията са Божие Слово и трябва да бъдат уважавани, тяхното прилагане, ако такова приложение премества основен стълб, който Бог е поддържал през тези петдесет години, е голяма грешка. Този, който допуска такова приложение не познава чудесното проявление на Светия Дух, който дава сила на последните вести, дадени на хората от Бог.

Доказателствата на “Старейшина Г.” не са здрави. Ако бяха приети те щяха да разрушат вярата на Божия народ в истината, която ни е направила такива, каквито сме.

“Трябва да бъдем решителни по този въпрос, защото нещата, които той се опитва да докаже, не са здрави. Те не доказват, че миналата опитност на Божия народ беше самоизмама /заблуда/. Имахме истината, бяхме ръководени от Божиите ангели. Представянето на въпроса за светилището беше ръководено от Светия Дух. Красноречие ще бъде за всеки да остане безмълвен относно отличителните белези на

нашата вяра, в която не участва. Бог никога не си противоречи. Доказателствата на Писанието са погрешно приложени, ако са насилени да докажат това, което не е истина. Хора ще се издигат един след друг и ще въвеждат предполагаемо голяма светлина и ще отстояват своите твърдения. Но ние отстояваме старите пътни знаци.” “Избрани вести” стр. 160-162.

Реалността на небесното светилище потвърдена

В писанията на Елън Уайт многократно откриваме твърдения за реалността на небесното светилище, обзавеждането му и неговата служба. Едно от тях беше написано в 1880-те, когато тя описва опитността на вярващите адвентисти след разочарованието:

“В резултат на изследването си те научиха, че земното светилище, построено от Мойсей по нареждане на Бог, съгласно образа показан му на планинта, беше ‘образ на сегашното време, съгласно което се принасят дарове и жертви’, че неговите две свети места бяха ‘образ на небесните неща’, че Христос, нашият Велик Първосвещеник, ‘служи в светилището, в истинския храм, който сам Бог е направил, а не човек...’

Небесното светилище, в което Исус служи заради нас, е великият образец, чието копие беше светилището съградено от Мойсей....

Несравнимият блясък на земната скиния отразяваше пред човешкия взор великолепието на небесния храм, където Христос, нашият предтеча служи за нас пред Божия трон.

Както светилището на земята имаше две помещения, светая и светая светих, така има две свети места и в небесното светилище. И ковчегът, съдържащ Божия закон, кадилният олтар и целия инструментариум за службите в светилището тук долу, има своя дубликат в светилището горе. В свято видение на апостол Йоан му беше разрешено да влезе в небето и той видя светилника и кадилния олтар, и тъй като ‘храмът Господен беше отворен’, той видя също ‘ковчега на Неговия завет.’ [Откр. 4:5; 8:3; 11:19.]

Онези, които търсеха истината, намериха неопровержимо доказателство за съществуването на светилище в небето. Мойсей направи земното светилище по образа, който му беше показан. Павел заявява, че този образ беше истинското светилище, което е в небето. Йоан засвидетелства това, което видя в небето.” “Духът на пророчеството” том 4 стр. 260,261.

По-рано тя ентусиазирано беше описала мебелировката:

“Показано ми бе светилището на земята, което имаше две помещения. То беше подобно на това в небето и ми бе казано, че то беше образ на небесното. Мебелировката в първото отделение на земното светилище беше като тази в първото отделение на небесното. Завесата бе повдигната и аз погледнах в пресвящото място и

видях, че мебелировката беше същата като в светая светих на небесното светилище.”
“Ранни писания” стр.252, 253.

Ковчегът и законът в небесното светилище

По различни поводи тя говори и пише за ковчега в пресвятото отделение на небесното светилище. Такова изявление бе направено в проповедта изнесена в Оребро, Швеция 1886 год.

“Предупреждавам ви. Не противопоставяйте вашето влияние на Божиите заповеди. В небесния храм законът е такъв, какъвто Бог го написа. Хората могат да погават неговото копие тука долу, но оригиналът се съхранява в Божия ковчег в небето и на капака на този ковчег, точно над закона е умилостивилището. Исус стои точно там, пред ковчега, да посредничи за човека”. “Библейски коментар, том 1 стр.1109.

И през 1903 година тя отново писа за реалността на небесното светилище:

“Можех да кажа много относно светилището; ковчегът съдържащ Божия закон, капакът на ковчега, който е умилостивилището, ангелите от всяка страна на ковчега и други неща свързани с небесното светилище и с великия ден на умилостивението. Можех да кажа много относно тайните на небето, но устните ми са затворени. Нямам наклонност да се опитвам да ги описвам.” Писмо 253 от 1903 год.

Измамите на последния ден ще включат жизненоважна истина

Ясно е, че нашият противник, Сатана, ще се опита да разколебае вярата на Божия народ в доктрината за светилището в тези “последни дни”. Елън Уайт писа:

“Спасителят предсказа, че в последните дни ще се появят фалшиви пророци и ще отклонят учениците след себе си; и също, че онези, които в тези дни на опасност щяха да останат верни на истината, която е открита в книгата Откровение, щяха да представят доктриналните грешки така привидно привлекателни, че ако е възможно да бъдат измамени и избраните.

Бог would have every true sentiment prevail. Сатана може умело да играе играта на живота с много души и той действа по най-непочтен, измамен начин, за да разруши вярата на Божия народ и да ги обезкуражи... Днес той действа, както действаше в небето—отделя хората от Бога в най-последния етап от земната история. Той търси начин да създаде разногласие, и да повдигне препирни и спорове, и ако е възможно да премести пътните знаци на истината подкрепяна от Божия народ. Той се опитва да създаде впечатление, че Господ си противоречи.

Случва се Сатана да хване души в капана си, като се представя на светъл ангел, мамейки ги. Мъже, които претендират, че са поучавани от Бога, ще приемат измамни /неверни/ теории и в своите поучения ще се преклонят пред тези фалшификати като въвеждат /цитират/ сатанински заблуди. По този начин Сатана

ще бъде представен като светъл ангел и ще има възможност да представи своите приятни басни.

Тези фалшиви пророци трябва да бъдат разпознати. Те ще се опитат да измамят мнозина като ги доведат до приемането на фалшиви теории. С много текстове ще се злоупотреби по такъв начин, че фалшивите теории очевидно ще бъдат основани на думи, които Бог е изговорил. Скъпоценната истина ще бъде предназначена да докаже и установи грешката. Тези фалшиви пророци, които претендират, че са поучавани от Бог, ще вземат прекрасни текстове, които са били дадени да украсят истината и ще ги използват като дреха на праведност, за да прикрият погрешни и опасни теории. и дори някои от тези, които в миналото Господ почете, ще се отклонят толко надалеч от истината, че ще защитават измамните теории относно многоликата истина, включително въпроса за светилището.” Ръкопис 11, 1906 год.

Няколко седмици по-късно тя прибавя следните важни думи за правилното разбиране н тази истина:

“Зная, че въпросът за светилището стои в правда и истина, така, както го поддържахме в течение на години. Врагът е, който отклонява умовете. Той е доволен, когато онези, които познават истината са погълнати в събиране текстове, с които да обградят погрешните теории, които нямат основание в истината. Използвани по този начин, текстовете са неправилно приложени; те не са дадени, за да доказват грешките, но да подсилят истината.” “Евангелски работници” стр. 303.

С очи отправени към светилището

Никога не трябва да изпускаме от поглед делото, което се върши за нас в небесното светилище. Съветвани сме:

“Като народ трябва да сме усърдни ученици на пророчеството. Не трябва да си почиваме, докато не станем мъдри относно светилището, което беше показано във видение на Даниил и Йоан. Този предмет хвърля ярка светлина върху сегашното ни състояние и дело и ни дава безпогрешно доказателство, че Бог ни е водил в миналата ни опитност. То обяснява нашето разочарование в 1844 год., показвайки, че светилището, което трябваше да се очисти не беше земята, както предполагаме, но че Христос тогава е влязъл в Светая Светих на небесното светилище и там изпълнява заключителното дело на своята свещеническа служба в изпълнение на думите на ангела от пророк Даниил, ‘Две хиляди и триста денонощия и светилището ще се очисти’.

Нашата вяра относно вестите на първия, втория и третия ангели беше правилна. Големите пътни знаци, които преминахме, бяха стабилни. Въпреки че воинството на ада се опитва да ги повали от основи и триумфира при мисълта, че е успяло, все още не е успяло. Тези стълбове на истината стоят здраво като вечни възвишения, непоклатими въпреки обединените усилия на хората, Сатана и неговото воинство. Можем да научим повече и би трябвало постоянно да изследваме Писанията, за да проверим дали нещата са такива. Божият народ сега трябва да отправи погледа си към небесното светилище, където се извършва заключителната служба на нашия

Велик Първосвещеник в съда, където Той ходатайства за Своя народ.”
“Евангелизъм” стр. 222,223.

Тази малка книжка

Освен няколкото забележки под линията и въпросите за изучаване в края на всяка глава, материалите, които следват са единствено от перото на Елън Уайт и са взети предимно от “Патриарси и пророци” и “Великата борба” с някои свързващи материали взети от различни нейни публикувани писания. Във всички случаи е посочен източникът. Тъй като повечето от читателите имат под ръка книгите на Елън Уайт, изглежда тук не е необходимо, където е желтелно съкращение, да се включват части от глави не пряко отнасящи се към въпроса – Христос в Своето светилище.

Христос в жертвената система*

“Грехът на нашите първи родители донесе вина и скръб в целия свят и ако не беше добрината и милостта на Бога, човешкият род би потънал в безнадеждно отчаяние.” “Патриарси и пророци” стр.61.

Грехопадението на човека изпълни небето със скръб. Светът, който Бог създаде беше поразен от проклятието на греха и населен със същества осъдени на нещастие и смърт. Няма никакво избавление за онези, които нарушиха закона....

Но божествената любов състави план за избавлението на човека. Нарушеният Божий закон изискваше живота на грешника. В целия всемир имаше само Един, който можеше, заради човека, да задоволи неговите изисквания. Тъй като Божият закон е свят, като самият Бог, само Един равен на Бога би могъл да изкупи неговото престъпване. (Пак там стр.63)

Първото съобщение за спасение бе дадено на човека в градината, в присъдата, произнесена над Сатана. Господ заяви: “Ще поставя вражда между теб и жената, между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата”. Бит. 3:15. Тази присъда беше обещание за нашите първи родители. Тя предричаше война между човека и Сатана, но заявяваше, че накрая силата на големия неприятел щеше да бъде съкрушена.....Въпреки че трябваше да страдат от силата на своя силен враг, накрая те можеха да очакват победа. (Пак там стр.65,66).

Небесните ангели разкриха по-пълно плана за спасението пред нашите първи родители. Адам и неговата другарка бяха уверени, че въпреки големия си грях няма да бъдат оставени във властта на Сатана. Божият Син бе предложил да изкупи греха им чрез Своя собствен живот. Щеше да им се даде период на изпитание та чрез покаяние и вяра в Христос да могат отново да станат Божии чада.

Святостта на Божия закон

Жертвата, която се изискваше за престъплението им, откри на Адам и Ева святото естество на Божия закон; и те видяха, както никога преди, вината на греха и ужасните му резултати. (Пак там стр. 66)

Божият закон съществуваше преди сътворението на човека. Ангелите бяха управлявани чрез него. След като сътвори Адам и Ева, Бог им откри закона Си. Тогава той не беше написан, но им бе разказан подробно от Йехова...

След грехопадението на Адам нищо не беше премахнато от Божия закон. Принципите на десетте Божии заповеди съществуваха преди грехопадението и техният характер отговаряше на условията за един свят ред за хората". ("Духа на пророчеството" том 1, стр. 261).

"Принципите бяха по-ясно изложени на човека след грехопадението и изразяваха необходимостта от разрешаване на случая на падналите разумни същества. Това беше необходимо, за да не може грехът да замъгли умовете на хората" ("Знамения на времето" 15 април 1875 год.)

Тогава беше установена една система за принасяне на животни в жертва, за да напомнят на падналият човек това, че змията накара Ева да се усъмни, че заплатата на непослушанието е смърт. Нарушаването на Божия закон създаде необходимостта Христос да умре като жертва и по този начин да направи възможно за човека да избегне наказанието, и въпреки това честта на Божия закон да бъде запазена. Жертвената система трябваше да научи човека на смирение, имайки предвид падението му, и да го доведе до покаяние, до пълно доверие само в Бога и чрез обещания Спасител до прощение на нарушаването на Божия закон в миналото." ("Духът на пророчеството" том 1, стр. 261, 262).

"Жертвената система беше създадена от Христос и дадена на Адам като образ на идващия Спасител." ("Знамения на времето" 15 юли 1880).

Човекът принася първата си жертва

"За Адам принасянето на първата жертва беше болезнена церемония. Ръката му трябваше да се издигне, за да отнеме живот, който само Бог можеше да даде. За пръв път той беше свидетел на смърт и осъзна, че ако беше послушен на Бога нямаше да има смърт за човек или животно. Когато закла невинната жертва той трепереше при мисълта, че неговия грях ще пролее кръвта на невинния Божий Агнец. Тази сцена му даде по-дълбока и по-жива представа за величината на неговия грях, който не можеше да се изкупи с нищо друго, освен със смъртта на Божия Син. И той се чудеше на безкрайната доброта, която можеше да даде такъв откуп, за да спаси виновния. Една звезда на надежда освети мрачното и ужасно бъдеще и утеши Адам в горчивото му нещастие." ("Патриарси и пророци" стр. 68)

"На Адам беше наредено да поучава наследниците си в страх от Бога и чрез своя пример и смирено послушание, да ги научи на висока почит към жертвите, които

бяха символ на идващия Спасител. Адам внимателно съхраняваше това, което Бог му бе открил и го разказваше на децата си и на внуците си.” (“Духът на пророчеството” том 1, стр.59).

“При райската врата, пазена от херувими, се явяваше Божията слава и тук идваха първите поклонници. Тук те издигали олтарите си и принасяли жертвите си.” (“Патриарси и пророци” стр. 83,84).

“Всяка свята жертва на всеки олтар сочеше на Спасителя. С благоуханието на тамяна от всяко каещо се сърце се издигаше молитвата, че Бог щеше да приеме техните жертви като израз на вяра в идещия Спасител” (“Ревю енд Хералд, 2 март 1886 год.)

“Жертвената система, дадена на Адам, беше...изопачена от неговото потомство. Суеверие, идолопоклонство, жестокост и безнравственост опорочиха семплата и значима служба, която Бог бе заповядал. Чрез дълго общуване с идолопоклонници, израилевият народ смеси езическите обичаи със своите служби; затова Бог им даде на Синай, определени правила относно службата в светилището.” “Патриарси и пророци” стр. 364.)

Въпроси за изучаване

1. Защо само един равен на Бог можеше да изкупи нарушаването на Божия закон?
2. Какво значение имаше изявлението в Бит. 3:15 за Сатана? За Адам и Ева?
3. Защо беше даден период на изпитание?
4. Какви бяха целите на жертвената система?
5. Защо първата жертва бе “мъчителна церемония” за Адам?
6. Къде Адам и Ева издигнаха първите си олтари? Не е ли забележително?

Небесното светилище в миниатюр

Когато Мойсей беше на планината с Бог, му беше наредено: “Да Ми направят светилище, за да обитавам между тях;” и му бяха дадени пълни инструкции за построяването на скинията. Чрез отстъплението си израилтяните загубиха благословенията на Божественото присъствие и временно направиха невъзможно построяването на светилище за Бог сред тях. Но когато отново спечелиха благоразположението на небето, великият водач реши да изпълни Божието нареждане.

Избрани мъже бяха особено надарени от Бог с умение и мъдрост за построяването на святата сграда. Сам Бог даде на Мойсей плана със специални инструкции за размера, формата, материалите за изработката ѝ и всеки предмет от обзавеждането. Светите отделения, направени с ръце, трябваше да бъдат “образ на истинското”, “образ на нещата в небето” (Евр.9:23,24) – представяне на небесния храм в миниатюр, където Христос, нашият Велик Първосвещеник, след като пожертва живота Си, трябваше да служи в полза на грешниците. На планината пред Мойсей, Бог представи изглед на небесното светилище и му заповяда да направи всичко според образа, който му бе показал. Всички нареждания бяха внимателно записани от Мойсей, който ги предаде на водачите на народа.

За построяването на скинията бяха необходими големи и скъпи приготовления; голямо количество най-скъпоценни и скъпи материали; въпреки това Бог приемаше само доброволни дарения. “От всеки човек, който дава драговолно от сърцето си ще вземете Моите дарове” беше божественото нареждане, повторено от Мойсей пред народа. Посвещение на Бог и дух на жертвоготовност бяха първите изисквания в приготвянето на обиталището на Всемогъщия.

Всички отговориха единодушно. “И пак дойдоха, всеки човек, когото сърцето подбуждаше и всеки, когото духа разполагаше и донесоха принос Господу за направата на шатъра за срещане, и за всяка негова служба, и за светите одежди. Дойдоха мъже и жени, всички, които имаха сърдечно разположение и принесоха гривни, обици, пръстени, мъниста и всякакви златни неща – както и всички, които принесоха какъв да бил златен принос Господу.

И всеки у когото се намираще синьо, мораво, червено, висон, козина, червенобоядисани овчи кожи и язовешки кожи принесоха ги. Всички, които можеха да направят принос от сребро и мед принесоха принос Господу; и всички, у които се намираще ситимово дърво за каква да било работа на службата, принесоха.

Тоже и всяка жена, която имаше мъдро сърце, предеше с ръцете си и принасяше направеното – синьото, моравото, червеното и висона. Всичките жени, чието сърце ги подбуждаше и които умееха, предяха козината.

А началниците принесоха ониксовите камъни и камъните за влагане на ефода и на нагръдника, и ароматите, и маслото за осветление, и за мирото за помазване, и за благоуханния тамян.” Изх. 35:20-28.

Докато се строеше скинията, народът, стари и млади – мъже, жени и деца – продължаваха да донасят даровете си, докато заетите с делото сметнаха, че имат достатъчно материал и дори повече. И Мойсей съобщи в лагера: “Никой мъж или жена да не работи вече за принос за светилището. И тъй людете се въздържаха та не принасяха вече.” Роптаенето на израилтяните и посещението на Божиите съдби, поради греховете им са записани като предупреждение за следващите поколения. Тяхното посвещение, ревност и щедрост са пример достоен за подражание. Всички, които обичат да се покланят на Бога и да възхваляват благословенията на Неговото свято присъствие ще проявяват същия дух на жертвоготовност в построяване на дом, където да се срещат с Него. Те ще желаят да донесат пред Господа дарове от най-доброто, което притежават. Божият дом не трябва да има дългове, защото по този

начин се безчести. Всичко необходимо за работата трябваше да се даде доброволно, така че работниците да кажат:.....”Не донасяйте повече дарове”.

Скинията и изграждането ѝ

Скинията беше построена така, че да може да бъде разглобена и носена с израиляните при всичките им пътувания. Затова беше малка, не повече от 55 стъпки дължина и осемнадесет стъпки ширина и височина. Въпреки това постройката беше забележителна. Дървото употребено при построяването и обзавеждането беше акация - дърво е най-здрavo срещу гниене от всички други, намиращи се на Синай. Стените се състояха от отвесни дъски, поставени в сребърни подложки, свързани здраво със стълбове и свързващи лостове ; и всичко беше обковано със злато така че създаваше впечатление, че постройката е направена от масивно злато. Покривът беше съставен от четири комплекта завеси, най-вътрешната от ”фино препреден лен и синьо, мораво и червено с изкусно извезани херувими,” останалите три бяха изработени съответно от ярешки и овнешки кожи, боядисани в червено и язовешки кожи, така свързани, че да осигурят плътно покриване.

Сградата бе разделена на две отделения от богата и красива завеса, окачена на обковани със злато стълбове; подобна завеса затваряше входа на първото отделение. Завесите и тези вътрешните, които съставяха покрива, бяха изработени в пищни цветове, синьо, мораво и алено, красиво изработени, с извезани със златен и сребърен конец херувими, които да представят ангелското множество, свързано с делото в небесното светилище, ангелите, които са служебни духове на Божия народ на земята.

Свещената шатра беше поставена на открито място наречено двор, който се ограждаше от завеси от фин лен, окачени на медни стълбове. Входът на двора беше откъм изток. Той бе закрит от красиво изработени завеси от скъп материал, макар и не така изящни като тези в светилището. Завесите на двора бяха двойно по-ниски от стените на скинията и народът можеше да я вижда добре отвън. В двора, близо до входа имаше меден олтар за всеизгаряне. Върху този олтар се изгаряха всички жертви, принесени чрез огън на Господа, а рогата на олтаря бяха попръсквани с изкупителната кръв. Между олтаря и вратата на скинията имаше умивалник, също меден, направен от доброволно принесените от израилевите жени огледала. Там свещениците трябваше да измиват ръцете и нозете си, когато влизаха в светите отделения или когато пристъпваха пред олтара да принесат на Господа жертва чрез изгаряне.

В първото отделение или свято място (Светая), бяха масата с хляба на предложението , светилника и кадилния олтар. Масата стоеше на северната страна.Тя бе обградена от орнаментен венец от чисто злато. На тази маса свещениците всяка събота трябваше да поставят 12 хляба, разделени на два купа и да ги поръсат с тамян. Свалените от масата хлябове трябваше да се считат за свети и да се ядат само от свещениците. На южната страна бе светилникът със седемте разклонения и седемте лампи. Разклоненията бяха украсени с пищно изработени цветя, подобни на лилии. Целият светилник бе изработен от къс масивно злато. Скинията нямаше прозорци и никога не се гасяха всички лампи едновременно, но

хвърляха светлината си ден и нощ. Точно пред завесата, отделяща Светая от Светая светих и от непосредственото Божие присъствие, бе златният кадилен олтар. На него свещениците трябваше да изгарят тамян всяка сутрин и вечер. Роговете му бяха попръсквани с кръвта на жертвите за грях, а той се напръскваше с кръв във великия Ден на Умиловението. Огънят на този олтар бе запален от самия Бог и бе свято пазен. Денем и нощем светият тамян разнасяше благоуханието си из свещените отделения и навън, около светилището.

Зад вътрешната завеса беше пресвящото място (Светая Светих), където беше центъра на символичната служба на изкуплението и застъпничеството. То бе свързващото звено между небето и земята. В това отделение беше ковчегът – сандък от акациево дърво, обкован отвътре и отвън със злато и отгоре опасан със златен венец. Той бе направен за съхраняване на каменните плочи, на които сам Бог бе написал десетте заповеди. Затова бе наречен ковчегът на Божия завет или ковчег на завета, тъй като десетте заповеди бяха основата на завета между Бог и Израил.

Капакът на свещения сандък бе наречен умилостивилище. Той беше изработен от един къс злато и над него се издигаха два златни херувима, по един от всяка страна. Едното крило на ангелите беше простряно нагоре, а другото сгънато над тялото (виж Ез. 1:11) в знак на почит и смирение. Позата на херувимите, с лица обърнати едно към друго, и поглед отправен надолу към ковчега с благоговение, представяше почитта, с която небесните множества гледат на Божия закон, и интереса им към плана за спасение.

Над умилостивилището беше Шекината – изявлението на Божието присъствие, а между херувимите Бог оповестяваше Своята воля. Понякога Божиите вести бяха предавани на първосвещеника чрез глас от облака. Понякога падаше светлина върху десния ангел, в знак на одобрение или приемане. Друг път сянка или облак затъмняваше левия ангел, което беше знак на неодобрение или отхвърляне.

Божият закон, съхранен свято в ковчега, бе великото правило за правда и съд. Този закон провъзгласяваше смърт за престъпника. Но над закона беше умилостивилището, над което се откриваше Божието присъствие и откъдето, по силата на изкуплението се даваше прощение на покаялия се грешник. Така в делото на Христос за нашето спасение, символизирано чрез службата в светилището, “милост и верност се срещнаха, правда и мир се целунаха”. Пс. 85:10

Никой език не може да опише славния интериор на светилището – позлатените стени, отразяващи светлината на златния светилник, великолепните нюанси на богато избродираните завеси с блестящите ангели, масата и кадилния олтар, блестящи от злато. Зад втората завеса бе светия ковчег с мистичните си херувими и над всичко – святата шекина – видимото изявление на Господното присъствие. Всичко това бе само слабо отражение на славата на Божия храм в небето, великия център на делото за спасението на човека.

Изграждането на скинията продължи около половин година. Когато тя бе завършена, Мойсей прегледа работата на строителите, сравнявайки я с образаца, показан му на планината и наставленията получени от Бога. “И Мойсей видя цялата работа, и ето, бяха я извършили според както заповяда Господ, така бяха я извършили. И Мойсей ги благослови”. (Изх. 39:43). С голям интерес множествата на Израил се събираха,

за да видят святата сграда. Докато я съзерцаваха с почиттелно задоволство, огненият стълб се възнесе над светилището, после слезе и го обгърна. “Тогава облакът покри шатъра за срещане и Господнята слава изпълни скинията.” (Изх. 40:34). Божественото величие се откри и за известно време дори Мойсей не можеше да влезе. С дълбоко възмущение народът гледаше знака, че работата на ръцете му бе приета. Нямахме викове на показ или радост. Тържествено благоговение почиваше върху всички. Но радостта в сърцата им се изля в радостни сълзи и те шепнеха думи на благодарност, че Бог бе проявил снизхождението си да живее сред тях.

Свещениците и тяхното облекло

По Божествено нареждане левиевото племе бе отделено за служба в светилището. В най-ранни времена всеки мъж бе свещеник на собственото си домочадие. В дните на Авраам свещенството бе право на първородния син. Сега вместо първородните на целия Израил Господ прие левиевото племе за работа в светилището. Чрез тази особена почит Бог изрази одобрението Си към тяхната вяроност, както в привързаността им към Неговата служба, така и в изпълнението на Неговите присъди, когато Израил отстъпи и се поклони на златното теле. Свещенството обаче бе ограничено само в семейството на Аарон. Единствено на Аарон и семейството му бе позволено да служат пред Господа. На останалите от племето бе поверена грижата за скинията и обзавеждането ѝ. Те трябваше да помагат на свещениците в службата им, но не трябваше да изгарят тамян или да гледат светите неща непокрита.

Съгласно службата им, за свещениците бе определено специално облекло: “ да направиш свети одежди на брата си Аарона за слава и великолепие,” бе Божественото нареждане към Мойсей. Одеждата на обикновения свещеник бе от бял лен, цялостно изтъкана. Тя стигаше почти до петите и се привързваше в кръста с бял лене пояс, избродиран в синьо, пурпурно и червено. Ленен тюрбан или митра завършваха горното облекло. Мойсей получи заповед пред горящия храст да събуе сандалите си, защото земята, на която стоеше, беше свята. Така и свещениците трябваше да влизат в светилището без обувки – полепнали по тях частици прах можеха да осквернят святото място. Трябваше да оставят обувките си в двора, преди да влязат в светилището и да мият ръцете и нозете си, преди да пристъпят към служба в скинията или да принасят жертви на олтара за всеизгаряне. Така постоянно се предаваше урока, че всички, които пристъпват в Божието присъствие, трябва да бъдат очистени от всяка мърсотия.

Одеждите на свещеника бяха от скъпа материя и с красива изработка, както съответстваше на високия му пост. В допълнение към ленената дреха обикновеният свещеник носеше дреха в синьо, също изтъкана изцяло. Полите ѝ наоколо бяха украсени със златни звънчета и нарове от синьо, пурпурно и алено. Отгоре бе ефодът, по-къса дреха, изработена от златно, синьо, пурпурно и алено. Тя се препасваше с красиво изработен пояс в същите цветове. Ефодът бе без ръкави, а на неговите избродирани със злато презрамки бяха поставени два ониксови камъка, на които бяха написани имената на дванадесетте израилеви племена.

Върху ефода бе нагръдника., най-святата от свещеническите одежди. Той бе изработен от същия материал като ефода. Имаше квадратна форма, бе голям около педя и висеше на раменете със син шнур, прикрепен на две златни халки. Ръбът му

бе съставен от различни скъпоценни камъни – същите, които образуват 12-те основи на Божия град. Отвътре имаше 12 камъка, поставени в злато и наредени в четири реда и на тях, подобно на онези от нарамниците, бяха гравирани имената на племената. Господното наставление бе: “Аарон, когато влиза в свято място, ще носи винаги имената на синовете на Израил върху съдебния нагръдник на сърцето си за спомен пред Господа.” (Изм. 28:29). Така и Христос, великият Първосвещеник, като се застъпва за грешника в молба пред Отца с кръвта Си, носи на сърцето си името на всяка каеща се вярваща душа. Псалмистът казва: “А аз съм сиромах и немощен, но Господ се грижи за мене.” Пс. 40:17.

Урим и Тумим

От дясната и от лявата страна на нагръдника имаше два големи блестящи камъка, известни като Урим и Тумим. Чрез тях се съобщаваше Божията воля на първосвещеника. Когато пред Господа се поставяха въпроси за разрешаване, сияние обкръжаваше скъпоценния камък отдясно в знак на Божественото съгласие или одобрение, а сянка затъмняваше камъка отляво в знак на несъгласие или отричане.

Митрата на първосвещеника бе от бял ленен тюрбан, а към нея бе прикрепена със синя верижка златна плочица с надпис “Свят Господу”. Всичко свързано с облеклото и поведението на свещеника, трябваше да поражда погледа и да поражда чувство за Божията святост, за светостта на богослужението, което той извършва, и за чистотата, изисквана от идващите в неговото присъствие.

Службите в светилището

Не само светилището, но и службата на свещениците трябваше да бъдат “пример и сянка на небесните неща”. (Евр. 8:5) Така че това бе извънредно важно и Господ чрез Мойсей даде най-точни и изрични наставления за всяка подробност на символичната служба, която се състоеше от две части. – всекидневна и годишна. Всекидневната служба се извършваше пред олтара за всеизгаряне в двора на скинията и в Светая, а годишната – в Светая Светих.

Никой смъртен, освен първосвещеника, не биваше да поглежда във вътрешното отделение на светилището. Той влизаше там само веднъж в годината и то след най-внимателна и сериозна подготовка. С трепет пристъпваше пред Бога, а хората, в почтителна тишина очакваха завръщането му, като издигаха сърцата си в тържествена молитва за Божествено благословение. Свещеникът извършваше умилюване за Израил пред умилювалището и Бог се срещаше с него в облак от слава. Престоят му тук повече от обичайното време изпълваше народа със страх да не би поради неговите или личните на свещеника грехове да бъде погубен от господната слава.

Всекидневната служба се състоеше от сутрешно и вечерно всеизгаряне, от принасянето на благовонен тамян на златния олтар, както и от специалните приношения за греховете на отделни хора. Имаше и приношения за съботи, новолуния и особени празници.

Всяка сутрин и вечер на олтара се изгаряше едногодишно агне със съответния хлебен принос, като по този начин се символизираше всекидневното посвещение на народа пред Йехова и постоянната му зависимост от изкупителната кръв на Христос. Бог изрично нареди всяка жертва, представена за служба в светилището, да бъде “без недостатък” Изх. 12:5. Свещениците трябваше да преглеждат всички жертвени животни, доведени за принос, и да отхвърлят онези, в които се откриеше дефект. Само жертва “без недостатък” можеше да бъде символ на съвършената чистота на Този, Който трябваше да принесе Себе Си като “Агнец без недостатък и пречист” 1 Петр. 1:19. Апостол Павел посочва тези жертви като илюстрация за това, което Христовите последователи трябва да станат. Той казва: “И тъй, моля ви братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята благоугодна на Бога, като ваше духовно служене.” Римл. 12:1. Ние трябва да отдадем себе си в служба на Бога и да се стремим да направим жертвата си възможно най-съвършена. На Бог не ще бъде угодно нещо по-малко от най-доброто, което можем да пожертваме. Обичашите Го с цялото си сърце и желаещи да Му отдадат най-добрата служба на живота си постоянно да се стараят да доведат всяка сила на своето същество в хармония със законите, които ще ги направят по-способни да вършат Неговата воля.

С принасянето на тамян свещеникът влизаше в присъствието на Бог по-пряко, отколкото с който и да е акт от всекидневната служба. Тъй като вътрешната завеса на светилището не стигаше до покрива на постройката, Божията слава, която се явяваше над умилостивилището, отчасти бе видима от първото отделение. Когато принасяше тамян пред Господа, свещеникът гледаше към ковчега, и когато облакът от тамяна се издигаше, Божията слава слизаше върху умилостивилището и изпълваше Светая Светих, а често така изпълваше и двете отделения, че свещеникът трябваше да се отдръпне към входа на скинията. Както в тази символична служба свещеникът гледаше с вяра към умилостивилището, което не можеше да види, така Божият народ сега трябва да отправя молитвите си към Христос – великия си Първосвещеник, Който, макар и невидим за човешките очи, се застъпва за него в небесното светилище.

Тамянът, възнасящ се с молитвите на Израил, представя заслугите и застъпничеството на Христос – съвършената Му праведност, която Той чрез вяра вмениява на Своя народ – единствено тя може да направи поклонението на грешните същества прието от Бога. Пред завесата на Светая Светих имаше един олтар за постоянно застъпничество, а пред Светя – един олтар на вечно умилостивение. Към Бога се пристъпваше с кръв и тамян – символи, сочещи към великия Посредник, чрез Когото грешниците можеха да дойдат при Йехова и чрез Когото, покаяната, вярваща душа, единствено можеше да получи милост и спасение.

Когато свещениците сутрин и вечер влизаха в определеното време в Светая да принасят тамян, всекидневната жертва се подготвяше за принасяне върху олтара отвън в двора. Това бе време на напрегнат интерес за поклонниците, които се събираха при скинията. Преди да влязат в Божието присъствие чрез службата на свещеника, те трябваше сериозно да изследват сърцата си и да признаят греховете си. Обединяваха се в мълчалива молитва с лица, обърнати към Светая. Така, докато молитвите им се възнасяха с облака на тамяна, вярата им се хващаше за заслугите на обещания Спасител, символизиран чрез изкупителната жертва. Часовете определени за утринната и вечерна жертви, се смятаха за свети и навсякъде и от целия еврейски

народ се съблюдаваха като време за поклонение. И когато в по-късните времена евреите бяха разпръснати като пленници в далечни земи, те все още обръщаха лицата си към Ерусалим в определения час и принасяха своите молитви пред израилевия Бог. В този обичай християните имат пример за утринна и вечерна молитва. Макар че осъжда обикновения кръг от церемонии лишен от дух на поклонение, Бог гледа с голяма благосклонност на онези, които Го обичат и Му се покланят сутрин и вечер, за да потърсят прощение за греховете си и да представят молбите си за желаните благословения.

Присъственият хляб беше винаги пред Господа като постоянен принос. Така той бе част от всекидневната жертва. Наречен бе хляб на предложението или “присъствен хляб”, защото винаги стоеше пред лицето на Господа. Той изразяваше признание за зависимостта на човека от Бога за временната и духовната храна, получавана единствено чрез посредничеството на Христос. Бог бе хранил израилтяните в пустинята с небесен хляб и те все още зависеха от Неговата щедрост за временната храна и за духовните си благословения. Както манната, така и присъствения хляб посочват Христос, живия хляб, Който винаги е в Божието присъствие за нас. Самият Бог каза: “Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето.” (Йоан 6:48-51). Върху хлябовете се поставяше тамян. Когато всяка събота те се сменяха с пресни, тамянът се изгаряше върху олтара в спомен пред Бог.

Най-важната част от всекидневното служене бе церемонията, извършвана за отделни лица. Каещият се грешник довеждаше своята жертва до вратата на скинията и поставил ръка върху главата ѝ признаваше греховете си. Така той символично ги прехвърляше от себе си върху невинната жертва. Тогава със собствената си ръка заколваше животното, чиято кръв първосвещеникът внасяше в Светая и попръскваше пред завесата, зад която бе ковчегът със закона, нарушен от грешника. С тази церемония чрез кръвта грехът символично се прехвърляше в светилището. В някои случаи кръвта не се внасяше в Светая, но тогава месото трябваше да се яде от свещеника, както Мойсей нареди на Аароновите синове: “и ви е дадено , за да отнемате беззаконието на обществото” Лев. 10:17.* И двете церемонии символизираха пренасянето на греха от покаяния в светилището.

Такова бе делото, което се извършваше ден след ден през цялата година. Тъй като по този начин греховете на Израил биваха внасяни в светилището, светите места биваха осквернявани и бе необходима специална служба за отстраняването на греховете, Бог нареди да се прави умилоствение за всяко от светите отделения, както и за олтара, за да “го очисти от нечистотиите на израилтяните и да го освети” Лев. 16:19.

Денят на умилоствението

Веднъж в годината, във великия Ден на Умилоствението, първосвещеникът влизаше в Светая Светих за очистване на светилището, с което завършваше годишния цикъл на службата.

В Деня на Умилоствението до входа на скинията се довеждаха два козела и се хвърляше жребий за тях – “един жребий за Господа и другия жребий за отпущане”. Козелът, върху който паднеше жребият, трябваше да бъде заклан като жертва за греха на народа. И първосвещеникът трябваше да внесе кръвта му отвъд завесата и

да я поръси пред умилостивилището. “Така да направи умилостивение за светилището поради нечистотиите на израилтяните и поради престъпленията им и всичките им грехове; така да направи и за шатъра за срещане, който стои помежду им всред нечистотиите им.

И като положи Аарон двете си ръце на главата на живия козел, нека изповяда всичките им престъпления и всичките им грехове и нека ги възложи на главата на козела; тогава да го изпрати в пустинята чрез определен човек; и като пусне козела в пустинята, козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя”. Докато не се изпратеше козелът, народът не се смяташе за освободен от бремето на греховете си. Всеки човек трябваше да изпитва душата си, докато се извършваше делото на умилостивението. Всяка делова работа се оставяше настрана, цялото събрание на Израил прекарваше деня в тържествено смирение пред Бога с молитва, пост и дълбоко изпитване на сърцето.

Чрез тази годишна служба на народа бяха предавани важни истини за умилостивението. С жертвите за грях, принасяни през годината, се приемаше един заместник на грешника. Но кръвта на жертвата не осъществяваше пълно изкупление на греха. Тя бе предназначена да бъде само средство, чрез което грехът се прехвърляше върху светилището. Чрез кръвната жертва грешникът признаваше авторитета на закона, изповядваше вината за своето престъпление и изразяваше вярата си в Този, Който трябваше да понесе греха на света, но не се освобождаваше напълно от осъждането на закона. В Деня на Умилостивението , след като бе принесъл жертвата за събранието, първосвещеникът влизаше в Светая Светих с кръвта и напръскваше с нея умилостивилището над плочите на закона. Така изискванията на закона, който искаше смъртта на грешника, биваха здволени. Тогава първосвещеникът, в ролята си на посредник, вземаше греховете върху себе си и напускаше светилището, натоварен с вината на Израил. При вратата на скинията той полагаше ръце върху главата на козела, предназначен за пускане на свобода и изповядваше над него “всичките беззакония на израилтяните, всичките им престъпления и всичките им грехове”, като ги “възложи на главата на козела”. И когато козелът, носещ тези грехове, биваше изпратен надалеч, смяташе се, че те винаги са отстранени от народа. Такава бе службата, извършвана като “образ и сянка на небесните неща.” Евр. 8:5.

Образ на небесните неща

Както споменахме, земното светилище бе изградено от Мойсей според образа, показан му на планината. То бе образ на “сегашното време, съгласно с което се принасят дарове и жертви.” Двете му отделения бяха “образите на небесните неща”, а Христос, нашият велик Първосвещеник, е “Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек”. Евр.9:9,23; 8:2. Когато на апостол Йоан бе дадено видение за Божия храм в небето, той съзря там, пред престола, “седем огнени светила.” Видя и един ангел, застанал “пред олтара, държейки златна кадилница; и нему се даде много тамян, за да го прибави към молитвите на всичките светици над златния олтар, който бе пред престола” Откр. 4:5;8:3. Тук на Йоан бе позволено да види първото отделение на небесното светилище и той видя “седем огнени светила” и “златен олтар”, представени чрез златния светилник и кадилния олтар в земното светилище. “И отвори се Божия храм” и той видя зад вътрешната завеса Светая Светих. Тук видя “ковчега на Божия

завет” (Откр. 11:19), представен от светия ковчег, направен от Мойсей и съдържащ Божия закон.

Мойсей направи земното светилище “по образа, който бе видял”. Павел заявява, че когато бяха завършени “скинията и всичките служебни съдове”, те бяха “образите на небесни неща” Деян. 7:44; Евр. 9:21,23. А Йоан казва, че е видял светилището в небето. Онова светилище, в което Исус служи в наша полза, е великия оригинал, копие на който бе изградената от Мойсей скиния.

Нито една земна сграда не би могла да представи величието и славата на небесния храм – обиталището на Царя на Царете, където “милиони служители Му слугуваха и мириади по мириади стояха пред Него” (Дан. 7:10), на този храм, изпълнен със славата на вечния трон, където серафими, сияйни негови пазители, покриват лицата си в преклонение. Но все пак чрез земното светилище и неговите служби бяха предавани важни истини за небесното светилище и за великото дело, което се извършва там за изкуплението на човека.

След възнесението Си Спасителят трябваше да започне Своето дело като наш Първосвещеник. Павел казва: “Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас” (Евр. 9:24). Както Христовата служба трябваше да се състои от две велики фази, всяка от които обхваща период от време и има особено място в небесното светилище, така и символичната служба се състоеше от две части – всекидневна и годишна служба, като за всяка бе поставено специално отделение на скинията.

Както Христос при възкресението Си се яви в присъствието на Бога, за да се застъпи с кръвта Си в полза на каещите се вярвачи, така свещеникът във всекидневната служба поръсваше кръвта на жертвата в Светая в полза на грешника.

Кръвта на Христос, макар че трябваше да освобождава каещия се грешник от осъждането на закона, не трябваше да покрива греха. Тя трябваше да остане в светилището до последното умилостивение. Така под символична форма кръвта на жертвата за грях отстраняваше греха от каещия се, но оставаше в светилището до Деня на Умилостивението.

Във великия ден на последната отплата мъртвите трябва да бъдат “съдени според делата си по написаното в книгите” Откр. 20:12. Тогава чрез заслугите на изкупителната кръв на Христос греховете на всички истински покаяни ще бъдат заличени от небесните книги. По този начин светилището ще бъде освободено или очистено от доклада за греха. Това велико дело на изкуплението или на заличаването на греховете бе представено символично със службите в Деня на Умилостивението – очистването на земното светилище чрез отстраняването на греховете, които са го осквернили, посредством заслугите на кръвта от жертвата за грях.

Както в окончателното изкупление греховете на истински покаяните ще бъдат заличени от небесните доклади, за да няма спомен за тях, нито да дойдат наум някому, така и в символа те биваха отнасяни в пустинята, завинаги отстранени от събранието.

Тъй като Сатана е инициаторът на греха, пряк подбудител на всички грехове, причинили смъртта на Божия Син, справедливостта изисква той да получи окончателното наказание. Христовото дело за изкуплението на човека и за очистването на всемира от греха ще бъде завършено с отстраняване на греховете от небесното светилище и с възлагането им върху Сатана, който ще понесе окончателно вината за тях. Така в символичната служба годишният кръг на службите завършваше с очистване на светилището и с възлагане на греховете върху главата на козела за отпускане.

Така чрез службата в скинията и в храма, който по-късно я замести, народът бе поучаван всеки ден на великите истини за Христовата смърт и за Неговата служба, а веднъж годишно умовете на хората се насочваха към заключителните събития от великата борба между Христос и Сатана – окончателното очистване на всемира от грях и грешници. “Патриарси и пророци” стр. 229-239.

Въпроси за изучаване

1. Какви бяха първите необходими неща за построяване на светилището в пустинята?
2. Какво формира началото на плана за това светилище? Как беше осъществен?
3. Важно ли беше аромата на тамяна да изпълва светилището и да се разнася далеч около светилището?
4. Как се изявяваше Божието присъствие и къде?
5. Законът и умилостивилището бяха в най-святото място. Защо?
6. Защо нагръдникът беше най-свят от свещеническите одежди?
7. Кои три неща от облеклото и поведението на свещеника трябваше да впечатлят Израил?
8. Защо инструкциите за всяка част от службите в светилището бяха ясно определени?
9. Какво е двойното значение на факта, че жертвените животни трябваше да бъдат без недостатък?
10. Защо се принасяха едновременно тамян и кръв?
11. По кои два начина грехът се прехвърляше от каещия се на светилището?
12. Кога и как светилището се очистваше от греховете на народа?
13. Във видението, което имаше, какви предмети видя Йоан в първото и второто отделение на небесното светилище? Каква е големината и славата му?

14. Как бяха свързани ежедневните и годишни служби в светилището една с друга? Приложи това за Христовата служба като наш Първосвещеник и очистването на небесното светилище от доклада на греха.

Благовестието в образа и прототипа*

Соломон осъществи дълго бленувания план на Давид да издигне храм на Бога. Седем години Ерусалим бе изпълнен с работници анджирани с размерване на избрания терен, издигане на широки подпорни стени, поставяне на широки основи, - “големи камъни, камъни с голяма стойност, дялани камъни”, - с оформяне на тежките трупи докарани от ливанските гори и с издигане на прекрасното светилище. 3 Царе:5:17.

Едновременно с подготовката на дървения материал и камъка, задача, в която хиляди влагаха енергията си, направата на принадлежностите за храма напредваше под ръководството на Хирам от Тир, “изкусен и разумен мъж...изкусен да изработва злато и сребро, мед и желязо, камъни и дърва, и мораво, синьо, висон и червено” 2 Лет.2:13,14.

Напълно според модела

Така, докато сградата на планината Мория се изграждаше безшумно с “камъни приготвени на кариерата; така щото нито чук, нито топор, нито какво да е железно сечиво се чу в дома като се строеше,” прекрасните вещи бяха напълно според модела предаден от Давид на неговия син, “всичките неща, които бяха за Божия дом.” 3 Царе 6:7; 2 Лет.4:19. Това включваше кадилния олтар, масата с хлябовете на предложението, седемсвещника и лампите и съдовете и инструментите, свързани със службата на свещеника в Светая, всичко “от злато и то чисто злато”. 2 Лет. 4:21. Медните принадлежности – олтара за всеизгаряне, леяното море поддържано от дванадесет вола, по-малките легени, и много други съдове – “на Йорданското поле царя ги изля, в глинената земя между Сокхот и Середата.” 2 Лет. 4:17. Бяха направени много съдове, за да не се чувства липса за такива.

Храм на изключително великолепие

Просторната сграда, която Соломон и неговите помощници издигнаха за Бога и за поклонение пред Него, бе безподобна по красота и ненадмината по великолепие. Украсен със скъпоценни камъни, заобиколен от просторни дворове с величествени порти, обкован с резбован кедър и позлатен, храмът бе подходящ символ на живата Божия църква на земята. Тя се е строила съобразно Божия план през вековете с материали оприличени на “злато, сребро, скъпоценни камъни”, “издялани за украсение на дворци”. 1 Кор. 3:12; Пс. 144:12. “Царе и пророци” стр. 35,36.

Една много великолепната скиния бе построена според образа, показан на Мойсей на планината и след това представен от Господа на Давид. От двете страни на ковчегата Соломон направи още два ангела, големи, които представяха небесните

ангели, които пазят закона Божий. Невъзможно е да се опише красотата и великолепието на този храм. На това място беше положен светия ковчег с официлна церемония на свещениците и бе поставен под крилата на двата изправени херувима.

Бог дава знак на одобрение

Свещеният хор издигна гласове във възхвала на Бога и пеенето им беше придружено с акомпанимента на всички видове музикални инструменти. И докато залите на храма се изпълваха с хвала, облакът на Божията слава застана на дома, така както преди беше изпълнил скинията в пустинята. “А щом излязоха свещениците от светилището, облакът изпълни Господния дом, така щото поради облака свещениците не можаха да застанат, за да служат, защото Господната слава изпълни Господния дом.” 3Царе 8:10,11.

Като земното светилище, построено от Мойсей по образа показан му на планината, соломоновият храм, с всичките служби, беше “образ на онова време, когато се принасяха дарове и жертви”; двете му свети отделения бяха “образ на нещата в небето”; Христос, нашият велик Първосвещеник е “служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек”. Евр. 8:2. “Ревю енд хералд” 9 ноември 1905 год.

Цялата система от образи и символи беше компактно пророчество за благовестието, едно предствяне, в което бяха свързани обещанията за спасението. “Деяния на апостолите” стр.14.

Прототипът изпуснат от очи

Господ Исус беше основата на цялата юдейска система. Нейните внушителни служби имаха божествен произход. Те имаха за цел да научат хората, че в определеното време щеше да дойде Един, на когото онези церемонии сочеха. “Притчи Христови” стр. 34.

Когато се отделяха от Бога, юдеите, до голяма степен, изпуснаха от погледа си нарежданията за ритуалната служба. Тази служба беше постановена от самия Христос. Всяка нейна част символизираше Него; беше изпълнена с живот и духовна красота. Но юдеите изгубиха духовния живот в церемониите и те се превърнаха в мъртви форми. Те се доверяваха само на жертвите и заповедите, вместо да положат доверието си на Онзи, на Когото жертвите сочеха. За да запълнят мястото на загубата си, свещениците и равините прибавиха към изискванията свои собствени такива и колкото по-добри ставаха, толкова по-слабо изявяваха Божията любов. “Живота на Исус” стр.29.

Храмовите служби загубиха значението си

Христос беше основата и живота на храма. Храмовите служби бяха символ на жертвата на Божия Син. Свещеничеството беше установено, за да представи застъпническия характер и служба на Христос. Целият план за жертвено поклонение

беше предсказание на Христовата смърт за спасението на света. Жертвите щяха да се обезсмислят, когато великото събитие, на което сочеха щеше да се изпълни.

Тъй като цялата ритулна система символизираше Христос, без Него тя се обезсмисляше. Когато евреите подпечатаха отхвърлането на Христос като Го предадоха на смърт, те отхвърлиха всичко, което даваше значимост на храма и церемониите. Той не беше вече свещен. Беше осъден на разрушение. От този ден свещените приноси и службите свързани с тях бяха без смисъл. Като приноса на Каин те не изразяваха вяра в Спасителя. С решението за смъртта на Христос юдеите всъщност разрушиха своя храм. Когато Христос бе разпнат вътрешната завеса на храма се раздра на две от горе до долу, в знак на това, че великата жертва беше принесена и жертвената система беше завинаги приключена.

“ За три дни ще го издигна”. При смъртта на Спасителя изглеждаше, че силите на тъмнината имат превъзходство и те се радваха на победата си. Но от наетата гробница на Йосиф Исус излезе победител. “ Като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез него.” Кол. 2:15 По силата на Своята смърт и възкресение Той стана “ служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек.” Евр. 8:2. Мъже издигнаха еврейската скиния; мъже построиха еврейския храм; но небесното светилище, чийто образ беше земното, не беше построено от човек. “Ето мъжа, чието име е Отрасъл....И ще построи храма Господен. Да, Той ще построи храма Господен; и като приеме слава, ще седне на престола си като Управител; ще бъде и Свещеник на престола си”. Зах. 6:12,13.

Очи обърнати към истинската жертва

Жертвената служба, която сочеше на Христос приключи; но очите на хората трябва да се обърнат към истинската жертва за греховете на света. Земното свещенство свърши; но ние гледаме на Исус, служителят на новия завет и “поръсената кръв, която говори по-добри неща отколкото авеловата”. “пътят за светилището не е бил открит, докато е стояла още първата част на скинията.... но Христос дойде първо- свещеник на бъдещите добрини; Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния не с ръка направена...но със собствената си кръв и придоби за нас вечно изкупление”. Евр. 12:24; 9:8-12.

“Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях.” Макар службата да беше преместена от земното в небесното светилище, макар светилището и нашия велик Първосвещеник да са невидими за човешкото око, учениците не трябваше да страдат от загубата. Те не трябваше да прекъсват общуването, нито да се обезкуражават поради отсъствието на Спасителя. Докато Исус служи в небесното светилище горе, чрез Светия Дух Той служи на църквата си на земята. “Живота на Исус” стр. 165,166.

Нашият Първосвещеник и Ходатай

“Защото Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божито лице за нас; и не за да принася себе си много пъти, както първосвещеникът влиза всяка година с чужда кръв, (иначе той трябва да е страдал много пъти от създаването на света;), а на дела в края на вековете се яви веднъж да отмахне греха чрез пожертването на себе си.” Евр. 9:24-26. “Но той, като принесе една жертва за греховете, седна завинаги отдясно на Бога”. Евр.10:12. Христос влезе веднъж в свято място, спечелвайки вечно избавление за нас. “Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез него, понеже всякога живее да ходатайства за тях”. Евр. 7:25. Той сам се определи не само като представител на човека, но и негов ходатай, така че всяка душа да може да каже, ако желае, да може да каже, аз имам Приятел в съда, Първосвещеник, който разбира моята слабост. “Ревю енд хералд” 12 юни 1900 год.

Небесното светилище е център на Божието дело в полза на човека. То засяга всяка жива душа на този свят. То ни открива плана на спасението, водейки ни към края на времето като ни открива триумфалния изход на борбата между правдата и греха. Извънредно важно е всички задълбочено да изследват тези предмети, за да можем да отговорим на всеки, който ни пита за причината на нашата надежда. “Ревю енд хералд” 9 ноември 1905 год.

Въпроси за изучаване

По какъв уникален начин е построен Соломоновия храм?

На какво беше символ храмът?

Как Бог показа, че одобрява храма, когато беше завършен?

Кой е центърът на еврейските целемонии?

5. Какво направиха евреите, когато загубиха духовността на своите церемонии?

6. Кога и как храмът загуби своята значимост и святост?

7. Тогава къде и кого трябваше да търсят хората, за да работи за спасението им?

8. Исус е “представител” и “ходатай” на човека. Каква е разликата между двете функции?

Вестта за съда разтърсва Америка

Един почтен, добросъвестен и честен фермер, стигнал дотам, че да се усъмни в авторитета на Свещеното Писание, но все пак искрено копнеещ да познае истината, бе човекът, специално избран от Бога да ръководи прогласяването на второто идване на Христос. Както много други реформатори и Уилям Милър се бе борил в младостта си с бедността и бе научил великите уроци на енергичността и себеотрицанието. Членовете на семейството, от което произхождаше, се отличаваха с независим, свободолюбив дух, с издържливост и горещ патриотизъм, черти, присъщи на неговия характер. Баща му бе капитан на американската революционна армия и загубите, понесъл в борбите и страданията на онова бурно време, сигурно са били причината за неестествените условия в първите години на живота на Милър.

Той имаше здраво телосложение и още от детство показваше необикновени умствени способности. А когато порасна, това пролича още по-ясно. Макар и да не се радваше на предимствата на академично образование, все пак любовта му към учението, навикът му да мисли внимателно и способността му да преценява го направиха мъж със здрав разсъдък и широк мироглед. Притежаваше безукорно морален характер и завидна репутация, уважаван бе от всички поради своята честност, пестеливост и благотворителност. От ранна възраст изкарваше прехраната си чрез труд и постоянство, като не преставаше да се учи. Изпълняваше успешно различни граждански и военни служби и на пръв поглед, пътят към богатство и почести бе широко отворен пред него.

Майка му бе истински благочестива жена. Като дете получи религиозно възпитание. В юношеството си обаче попадна в общество от деисти, които му въздействаха силно, още повече, че по-голяма част от тях бяха добри граждани, човеколюбиви и благодетелни. Характерът им бе повлиян до известна степен от християнската среда и институциите, сред които бяха живели. За предимствата, спечелили им доверието и уважението на хората, трябваше да благодарят на Библията; но тези добри качества бяха така извратени, че упражняваното влияние противоречеше на истините на Божието Слово. При общуването си с тях Милър бе подведен да приеме възгледите им. Общоприетото тогава тълкуване на Писанието представяше трудности, които му изглеждаха непреодолими; и все пак новата му вяра, макар че отхвърляше Библията, не му предлагаше в замяна нищо по-добро и той съвсем не бе доволен. Продължи обаче да поддържа тези възгледи около дванадесет години. На 34-годишна възраст Светият Дух му внуши убеждението, че е грешник. В своята по-раншна вяра той не намираще уверението за щастие отвъд гроба. Бъдещето му се виждаше тъмно и неприятно.

В това състояние Милър преживя няколко месеца. “Внезапно,” казва той, “в съзнанието ми се обрисова живо характерът на Спасителя. Стори ми се, че трябва да има едно същество, тъй добро и състрадателно, че да предложи Себе си като изкупителна жертва за нашите престъпления и да ни избави от наказанието за греха. Веднага почувствах колко любвеобилно и прекрасно трябва да е едно такова същество и си представих, че бих могъл да се хвърля в обятията му и да се доверя на милостта му. Но възниква въпросът: Как може да се докаже, че то съществува? Разбрах, че вън от Библията не би могло да се намери никакво доказателство за съществуването на такъв Спасител или на някакъв бъдещ живот.....

Видях, че Библията представяше точно такъв Спасител, от какъвто се нуждаех, и бях съвсем объркан и учуден като открих, че една небоговдъхновена книга би могла да изложи принципи, така съвършено отговарящи на нуждите на един паднал свят. Принуден бях да призная, че Свещеното Писание трябва да е откровение от Бога. То ме очарова, а в Исус намерих един Приятел. Спасителят стана за мен най-скъпият между десетки хиляди, а Свещеното Писание, изглеждало ми по-рано тъмно и пълно с противоречия, сега стана светилник на нозете ми и светлина в пътя ми. Духът ми се успокои и удовлетвори. Намерих Господа Бога като една скала сред океана на живота. Започнах да изучавам сериозно Библията и мога наистина да кажа, че го правех с голяма наслада. Открих, че не съм познавал и половината от нея. Учудвах се как по-рано не съм виждал красотата и славата ѝ и недоумявах как някога съм могъл да я отричам. Там открих всичко, за което би могло да копнее сърцето ми, и намерих лекарство за болестта на душата си. Загубих вкус към друго четиво и се захех от сърце да търся мъдрост от Бога.” (Блис, “Спомени на Уилям Милър, стр.65-67).

Милър публично изповяда вярата си в презираната някога религия. Но невярващите му другари не се забавиха да му представят аргументите против Божествения авторитет на Библията, които по-рано той сам привеждаше. Тогава не беше още в състояние да им отговори, но разсъждаваше, че ако Библията е Божие откровение, няма да си противоречи. Реши сам да изследва Свещеното Писание и да се увери дали привидните противоречия не биха могли да се приведат в съгласие помежду си.

Като се стремеше да се освободи от всички свои предишни възгледи, сравняваше, без да си служи с каквито и да е коментари, библейски стих с библейски стих с помощта на дадените паралелни места и с библейския речник. Продължи изследванията си по един правилен и методичен начин. Започваше, четеше стих по стих и не отиваше по-нататък, докато значението на различните пасажи не му се разкриеше така ясно, че да не остави и сянка от съмнение. Когато стигаше до някое неясно място, сравняваше го с всички други текстове, които можеха да имат някакво отношение към разглеждания предмет. Осмисляше всяка дума, за да разбере мястото ѝ в съдържанието на библейския стих и когато виждаше, че всички паралелни стихове са в съгласие с разглеждания текст, трудността биваше преодоляна. По такъв начин винаги намираще в някоя друга част на Писанието обяснение на трудното място. Тъй като Милър търсеше Божественото просветление със сериозна молитва, онова, което преди му се виждаше тъмно, сега му ставаше ясно. Той преживяваше истинността на думите на псалмиста: “Изясняването на Твоето слово просвещава, вразумява простите.” (Пс. 119:130).

Изучаване на пророчествата

С необикновен интерес изучаваше Даниил и Откровението, като си служеше със същите принципи, както при изучаването на другите части на Писанието. И за голяма своя радост откри, че пророческите символи могат да бъдат разбрани. Видя, че изпълнените вече предсказания са се сбъднали буквално; че всички различни образи, сравнения, притчи и други или са направо обяснени в непосредствената им връзка, или пък думите, с които са изразени, са по-точно обяснени на други места, и то по такъв начин, че да се разбират буквално. “Така бях убеден”, казва той, “че Библията е система от разкрити истини, дадени тъй ясно и просто, че и най-простият

човек не би се заблудил.” (Блис, стр.70). Свързането на халка след халка от веригата на истината възнагоди старанията му, когато стъпка по стъпка проследи големите пророчески периоди. Ангели от небето направляваха мислите му и разкриваха пред ума му Писанията, за да ги разбере.

Вземаше за критерий начина на изпълнението на пророчествата в миналото и съдеше за пророчествата, чието изпълнение предстоеше. Но за духовното царуване на Христос – земно хилядагодишно царство преди края на света – не намери потвърждение. Учението, посочващо едно хилядолетие на правда и мир преди личното пришествие на Господа, изключваше страха от Деня на Бога. Колкото обаче и да се харесваше това на мнозинството, то все пак е в пълно противоречие с ученията на Христос и на Неговите апостоли, заявяващи, че пшеницата и плевелите ще растат заедно до времето на жетвата, до края на света; че “нечестиви човеци и измамници ще се влошават повече и повече,” тъй че, “в последните дни ще настанат усилни времена,” че царството на тъмнината ще продължи да съществува до идването на Господа, когато Той ще го унищожи “с дъха на устата Си” и ще убие “с явлението на пришествието Си” Мат. 13:30,38-41; 2 Тим. 3:13; 2 Сол. 2:8.

Апостолската църква не е вярвала, че целият свят ще преживее духовна промяна и че Христос ще царува духовно. Това учение е станало общоприето едва в началото на XVIII-тото столетие. Както всяка друга заблуда, и тази е имала лоши последици. Тя учи хората да очакват пришествието на Господа някъде в далечното бъдеще и да не обръщат внимание на знаменията, предизвестяващи неговото приближаване. Така е породила съвсем неоснователно чувство на безгрижие и сигурност и е подвела мнозина да пренебрегнат нужното приготвление за срещата със своя Господ.

Милър откри, че Писанието учи ясно за буквалното, лично идване на Христос. Павел казва: “сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и пре Божия тръба” 1 Сол. 4:16. И Спасителят заявява: “ще видят Човешкия Син идещ на небесните облаци със сила и голяма слава”, “защото, както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син” Мат. 24:30,27. Той ще бъде придружен от всички небесни множества. “Синът Човешки ще дойде в Своята слава и всички свети ангели с Него” Мат.25:31. “И ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му” Мат. 24:31.

При идването на Човешкия Син праведните мъртви ще бъдат възкресени, а живите праведни ще бъдат преобразени. Павел казва: “Ето, една тайна ви казвам: не всички ще починем, но всички ще се изменим, в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни и ние ще се изменим. Защото това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното да се облече в безсмъртие” 1 Кор. 15:51-53. А в посланието си до солунците, след като описва идването на Господа казва: “И мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаци да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа” 1 Сол. 4:16,17.

Христовият народ не може да приеме царството Му преди Неговото лично пришествие. Спасителят каза: “А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всички

свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи едни от други, както овчарят отлъчва овците от козите; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите от лявата. Тогава Царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете, вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създаването на света” Мат. 25:31-34. От приведените по-горе Библейски текстове ние видяхме, че при пришествието на Сина Човешки мъртвите ще бъдат възкресени нетленни, а живите ще бъдат преобразени. Чрез това голямо преобразяване те ще бъдат приготвени да наследят царството; понеже Павел казва: “плът и кръв не могат да наследят Божието царство, нито тленното наследява нетленното” 1 Кор. 15:50. Човекът в своето сегашно състояние е смъртен, тленен; но Божието царство ще бъде непреходно, вечно. Затова в сегашното си състояние човек не може да влезе в това царство. Но когато дойде, Исус ще даде на народа Си безсмъртие; и тогава ще повика чадата Си да приемат царството, на което дотогава са били само наследници.

Тези и други такива Библейски текстове доказваха ясно на Милър, че събитията, които се очакваше да настъпят преди идването на Христос, като всеобщото царство на мир и установяването на Божието царство на земята, трябваше да станат след Второто пришествие. След това откри, че всички знамения за времето и за състоянието на света отговаряха на пророческото описание на последните дни. Чрез изучаване на Свещеното Писание бе принуден да стигне до заключението, че времето, определено за съществуването на земята в днешното ѝ състояние, трябва да е към края си.

Въздействието на Библейската хронология

“Друго доказателство, което ми повлия съществено”, казва той, “бе летоброенето в Свещеното Писание... Аз открих, че предсказани предварително събития, изпълнили се в миналото, често ставаха в определеното време. Сто и двадесет години до потопа (Бит. 6:3); седемте дни, които трябваше да предшестват 40-дневния дъжд на потопа (Бит. 7:4); четиристотинте години на престоя на Авраамовото потомство в чужда страна (Бит. 15:3); трите дни в сънищата на виночерпеца и хлебопекаря (Бит. 40:12-20); седемте години на фараона (Бит. 41:28-54); четиридесетте години в пустинята (Числа 14:34); трите години и половина глад (3 Царе 17:1; Яков 5:17; виж Лука 4:25);..... седемдесетгодишното робство (Ер. 25:11); седемте времена на Навуходносор (Дан. 4:13-16); и седемте седмици, шестдесет и двете седмици и едната седмица, които заедно правят седемдесет седмици благодатно време, определено за евреите (Дан. 9:24-27) – събитията, ограничени от тези времена, са били някога само предсказани, но са се изпълнили най-точно, както са били предсказани.” (Блис, стр.74,75).

Затова, когато изучаваше Библията, той намираще различни периоди от време, стигащи, според неговото разбиране, до Христовото пришествие и можеше да ги смята като “предначертани времена”, които Бог беше разкрил на Своите служители. “Скритото – казва Мойсей – принадлежи на Господа, нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века; и Господ обясни чрез пророк Амос, че Той “няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си пророците” Втор. 29:29; Амос 3:7. Затова изследователите на Божието Слово могат

със сигурност да очакват, че в Писанието на истината ще намерят ясно предсказани най-великите събития, които е трябвало да се изпълнят в човешката история.

“Тъй като бях напълно убеден”, казва Милър, че “всичкото Писание е Боговдъхновено и полезно (2 Тим. 3:16), че никога не е идвало пророчество от човешка воля, но светите човеци са говорили от Бога, движими от Светия Дух (2 Петр. 1:21) и че беше написано за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от Писанията да имаме надежда (Римл. 15:3), аз не можех да направя нищо друго освен да повярвам, че хронологичните части на Библията са също тъй достойни за изучаване, както и коя да е друга част от Свящото Писание. Затова смятах, че в старанието си да разбера онова, което Бог бе намерил за добре да ни открие, аз в никакъв случай няхах право да пренебрегна пророческите данни.” (Блис, стр. 75).

Пророчеството на Данаил 8:14

Пророчеството, което изглежда най-ясно представяше времето на Христовото пришествие, се намираще в Дан. 8:14: “До две хиляди и триста денонощия и светилището ще се очисти”. Следвайки правилото да тълкува Словото Божие чрез самото него, Милър откри, че в символичното пророчество един ден означава една година (Числа 14:34; Ез. 4:6). Той разбра, че периодът от 2300 пророчески дни или буквални години се простираше далеч след благодатното време за евреите и затова не можеше да се отнася за светилището на онова време. Споделяше общоразпространеното тогава гледище, че през християнската епоха земята била светилището и затова заключи, че очистването на светилището, предсказано в Дан. 8:14, представлява очистването на земята чрез огън при Христовото пришествие. И ако можеше да намери вярната начална точка на тези 2300 дни, тогава, мислеше си той, лесно би могло да се определи времето на Второто пришествие...

С нов и още по-голям интерес и старание Милър продължи да изследва пророчествата и посвети дни и ноци на изучаването на онова, което му се виждаше толкова важно с толкова огромно значение и с всепоглъщащ интерес. В Даниил глава 8 не можа да намери никакво указание за изходната точка на 2300-та денонощия. Макар че ангел Гавриил бе натоварен да обясни видението на Даниил, той му даде само частично обяснение.

Когато пророкът гледеше ужасните преследвания, които щяха да сполетят църквата, физическите му сили го напуснаха. Не можа да издържи повече и Ангелът го остави за известно време. “Тогава аз, Даниил, примрях и боледувах няколко дни”. “И чудех се на видението, защото никой не го разбираше”.

Но Бог бе заповядал на Своя пратеник: “Гаврииле, направи тоя чавек да разбере видението”. Тази поръчка трябваше да бъде изпълнена. Ето защо ангелът след известно време се върна пак при Даниил и каза: “Сега излязох да те направя способен да разбереш”; “затова размисли за работата и разбери видението” Дан. 8:27,16; 9:22, 23, 25-27. Периодът от 2300 денонощия бе важна точка във видението от осмата глава, останала неразяснена. Затова, когато ангелът възобнови обяснението, се зае главно с въпроса за времето.

“Седемдесет седмици са определени за людете ти и за светия ти град....Знай, прочее, и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради изново Ерусалим до княза Месия ще бъдат седем седмици; и за шестдесет и две седмици ще се съгради изново

с улици и окоп, макар в размирни времена. И подир шестдесет и две седмици Месия ще бъде посечен... И Той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът”.

Ангелът бе изпратен при Даниил със специалната задача да му обясни онази точка от видението в осмата глава, която не бе разбрал, а именно, сведенията за времето: “Две хиляди и триста денонощия и светилището ще се очисти”. След като ангелът бе поканил Даниил: “затова размисли за работата и разбери видението”, първите му думи по-нататък бяха: “Седемдесет седмици са определени за хората ти и за светия ти град”. Преведената тук дума “определени” значи буквално “отрязани”. Ангелът обяснява, че седемдесетте седмици, представляващи 490 години, били отрязани специално за евреите. Но от какво бяха отрязани те? Тъй като 2300 денонощия са единствения период от време, споменат в осма глава, то седемдесетте седмици трябва да бъдат отрязани от него, следователно трябва да са част от 2300 денонощия и значи двата периода трябва да започнат едновременно. Според обяснението на ангела седемдесетте седмици трябваше да започнат от времето, когато се издаде заповедта за повторното съграждане на Ерусалим. Ако можеше да се открие началната дата на тази заповед, тогава би могло да се установи началото на големия период от 2300 денонощия.

Тази заповед се намира в седмата глава на книгата Ездра, от 12 до 16 стихове. Тя е издадена в завършен вид от Артаксеркс, цар на Персия, в 457 година пр. Хр. Но в Ездра 6:14 се казва, че домът Господен в Ерусалим е бил съграден ”според заповедта (указа) на персийския цар Кир, Дарий и Артаксеркс.” Тримата царе, като съчиниха, потвърдиха и допълниха указа, му придадоха пълна валидност, както изискваше пророчеството, за да отбележи началото на 2300 денонощия. Като се вземе за начална дата на заповедта 457 година пр. Хр., когато указът бе напълно завършен, се установява, че всяка подробност от пророчеството за седемдесетте седмици се е изпълнила.

“От излизането на заповедта да се съгради изново Ерусалим до княза Месия ще бъдат седем седмици; и за шестдесет и две седмици ще се съгради отново” – значи всичко 69 седмици или 483 години. Указът на Артаксеркс е влязъл в сила през есента на 457 година пр. Хр. Пресметнати от тази дата, 483-те години стигат до 27 година след Хр. По това време се е изпълнило и пророчеството. Думата “Месия” означава “Помазаният”. През есента на 27 година сл. Хр. Христос е бил кръстен от Йоан и помазан от Светия Дух. Апостол Петър свидетелства, че “Бог Го помаза със Светия Дух и със сила” Деян. 10:38. И сам Спасителят заяви: “Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовествам на сиромасите” Лука 4:18. След кръщението Му в реката Йордан от Йоан Кръстител Той отиде в Галилея, “и проповядваше Божието благовестие, казвайки: ‘Времето се изпълни’” Марко 1:14,15.

“И Той ще потвърди завет с мнозина за една седмица”. Споменатата тук “седмица” е последната от седемдесетте; това са последните седем години от специално определения за евреите период от време. През него – от 27 до 34 година сл. Хр., Исус, отначало лично, а след това и чрез Своите ученици, отправяше поканата на евангелието специално към евреите. Когато апостолите тръгнаха с благата вест за царството, напътствията на Спасителя бяха: “Не пътувайте към езичниците и в самарийски град не влизайте; но по-добре отивайте при изгубените овци от Израилевия дом”. Мат. 10:5,6.

“ В половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът”. В 31 година сл. Хр., три години и половина след Неговото кръщение, Господ бе разпънат. С тази велика, принесена на Голгота жертва приключи системата на жертвоприношения, посочвала в течение на четири хиляди години Божия Агнец в бъдещето. Символът бе срещнал своя образ и сега трябваше да престанат всички жертви и приноси, изисквани от системата на церемониалния закон.

Специално определените за евреите седемдесет седмици или 490 години изтичаха, както видяхме, в 34-та година сл. Хр. По това време, с решението на Синедриона, еврейската нация запечата отхвърлянето на евангелието чрез мъченическата смърт на Стефан и преследването на Христовите последователи. Спасителната вест нямаше повече да се ограничава само между избрания народ и започна да се проповядва по света. Учениците, принудени от гоненията, бягаха от Ерусалим, обикаляха и разгласяваха благовестието. “Така Филип слезе в град Самария и им проповядваше Христа”. Ръководен от Бога, Петър разкри евангелието на началника в Кесария – богобоязливия Корнилий, а спечеленият за вярата в Христос ревностен Павел бе натоварен да занесе благата вест “далеч между езичниците” (Деян. 8:4,5; 22:21).

Така всяка подробност от пророчествата е била най-точно изпълнена – началото на седемдесетте седмици е във всяко съмнение в 457 година пр. Хр., а краят – 34 г. сл. Хр. От тази дата вече не е трудно да се намери и краят на 2300 денонощия. Тъй като седемдесетте седмици – 490 денонощия, са отрязани от 2300 денонощия, остават още 1810 денонощия. Значи след края на 490-те дни остават още 1810 денонощия. Пресметнати от 34 г. сл. Хр., останалите 1810 години стигат до 1844 г. сл. Хр. Следователно 2300 денонощия от Дан. 8:14 свършват през 1844 год. След приключването на този голям пророчески период светилището, според свидетелството на Божия ангел, трябва да се “очисти”. Така времето на очистването на светилището – което, както почти всички вярваха, че трябваше да стане във времето на пришествието – бе определено точно.

Милър и неговите сътрудници вярваха в началото, че 2300 денонощия трябваше да свършат през пролетта на 1844 год., докато пророчеството посочва есента на същата година. Погрешното разбиране на тази точка предизвика разочарование и объркване у приелите по-ранната дата за идването на Господа. Но това ни най-малко не повлия на силата на аргументите, доказващи, че 2300 денонощия свършват в 1844 год. и че великото събитие, представено като очистването на светилището, трябваше да стане тогава.

Задължението да разкажеш на другите

Отдал се на изучаване на Писанието, за да докаже, че то е откровение от Бога, Милър ни най-малко не е предполагал, че ще стигне до това заключение... Но доказателството от Писанието беше твърде ясно и твърде силно, за да бъде отхвърлено.

Беше посветил две години на изучаване на Библията, когато през 1818 г. стигна до тържественото убеждение, че след около 25 години Христос ще се яви за избавлението на Своя народ. “Не е нужно, казва Милър, да говоря за изпълнената сърцето ми радост пред възхитителната перспектива, която се откриваше, или пък за

горещия копнеж на душата ми и аз да участвам във веселието на изкупените. Сега Библията се превърна в нова книга за мен. Тя стана наистина наслада за ума ми; Всичко неясно, тайнствено и тъмно в нейните учения сега бе разпръснато от силната светлина, огряла ме от свещените ѝ страници. И, о, как светла и славна се появи истината! Всички противоречия и несъответствия, откривани преди в Писанията, изчезнаха и макар че имаше още доста текстове, за които ми липсваше пълно разбиране, все пак толкова много светлина бе изгряла, за да осветли затъмнения ми дотогава ум, че сега, при изучаването на Писанията аз изживях такъв възторг, какъвто никога не вярвах, че бих могъл да изпитам”. (Блис стр. 76,77).

“С тържественото убеждение, че такива величествени събития, каквито бяха предсказани в Свещеното Писание, трябваше да се изпълнят в разстояние на едно толкова кратко време, пред мен се представи с голяма сила въпросът за моя дълг към света, като се имаха предвид доказателствата, повлияли душата ми.” Блис, стр. 81. Реформаторът не можеше да не приеме за свой дълг да предаде и на другите получената светлина. Очакваше да срещне опозиция от страна на безбожните, но бе напълно уверен, че всички християни щяха да се зарадват на надеждата да посрещнат Спасителя, Когото изповядваха, че обичат. Едиственото му опасение бе, че в голямата си радост за скорошното славно освобождение биха приели учението, без да изследват достатъчно текстовете от Писанието, доказващи тази истина. Затова се бавеше да ги обяви, да не би, ако се заблуждаваше, да заблуди и други. Това го накара да провери още един път доказателствата и да изследва внимателно всяка трудност за ума си. Откри, че всички възражения изчезваха пред светлината на Божието Слово, както мъглата се стопява от слънчевите лъчи. След пет години изследване бе убеден напълно в правилността на твърдението си.

И сега с нова сила почувства дълга да запознае другите с онова, което вярваше, че Писанието така ясно учи.....

Той започна да разпространява възгледите си частно, когато му се удадеше случай, и се молеше някой проповедник да съзнае необходимостта и да се посвети на тяхното разпространение. Но не можеше да заглуши в сърцето си убеждението, че при проповядването на предупреждението лично трябва да изпълни дълга си. В мисълта му постоянно изпъкваша думите: “Иди и кажи това на света; ще изискам тяхната кръв от ръката ти”. Девет години чака, а на душата му постоянно тежеше това бреме, докато през 1831 г. за пръв път изложи гласно основанията за своята вяра.

Началото на едно религиозно събуждане

Само поради молбите на братята си по вяра, в чиито слова чуваше Божия зов, Милър се реши да изложи официално възгледите си. Бе вече петдесетгодишен, несвикнал да говори публично и потиснат от чувството, че не е способен за предстоящото дело. Но още отначало старанията му за спасението на души бяха благословени по забележителен начин. Първата му сказка бе последвана от религиозно пробуждане, при което се покаяха тринадесет цели семейства, с изключение на две личности от тях. Веднага го помолиха да говори и на други места и почти навсякъде следваше съживяване на Божието дело. Грешниците се променяха духовно, християните бяха подбуждани към по-голямо посвещение и деисти и невярващи признаваха истините на Библията и християнската религия. Онези, сред които работеше, свидетелстваха: “Той спечелва една класа хора, които не се поддават на влиянието на други мъже.”

(Блис, стр.138). Проповядването му бе организирано така, че да събуди общественото мнение за разбиране на великите неща в религията и да обуздае постоянно развиващия се по онова време светски начин на живот.

Като резултат от проповядването му, почти във всеки град десетки хора приемаха вярата, а на някои места дори и стотици. Протестанските църкви от почти всички вероизповедания бяха отворени за него. Той имаше неизменно правило да не говори никъде, където не е поканен, и все пак скоро бе невъзможно да задоволи дори и половината от молбите, с които го отрупваха.

Прояви на Божествено благословение

Много хора, неприемащи възгледите за точното време на му и в нужда от приготвление. В някои големи градове дейността му правеше много силно впечатление. Продавачи на спиртни напитки изоставяха търговията и превръщаха кръчмите си в салони за събрания; игрални заведения се закриваха; невярващи, деисти, универсалисти и най-пропаднали злодеи, някои от които с години не бяха стъпвали на богослужение, се преобразяваха. Различните църковни общества в различни градски квартали имаха почти всеки час от деня молитвени събрания, делови хора се събираха по обед за молитви и хваления. Не екстравагантна или сантиментална възбуда, а почти всеобща тържественост бе обхванала умовете на хората. Неговата дейност, подобно на тази на първите реформатори, убеждаваше повече разума и подбуждаше съвестта, отколкото чувствата.

През 1833 г. Милър получи от баптистката църква, на която бе член, позволение да проповядва. Голям брой проповедници от неговото общество одобряваха делото му и той продължаваше да работи. Пътуваше и проповядваше непрекъснато, макар че дейността му се ограничаваше главно в Нова Англия и Средните щати. Години наред покриваше всички разноси от собствената си кесия и никога след това не получаваше достатъчно, за да възстанови дори пътните си разноси до различните места, където биваше поканен. Така публичната му работа не само, че не носеше печалба, но и беше за сметка на имуществото му, което през този период от неговия живот намаляваше постоянно. Той беше баща на голямо семейство, но тъй като всички се задоволяваха с малко и бяха трудолюбиви, имотът му бе достатъчен, както за тяхната, така и за неговата издръжка.

Последното знамение

През 1833 г., две години, след като бе започнал да проповядва официално доказателствата за скорошното идване на Христос, се появи последното от знаменията, обещани от Спасителя като предвестници на Неговото второ пришествие. Исус бе казал: “Звездите ще падат от небето,” Мат. 24:29, а Йоан, като видя във видение събитията, които трябваше да известяват Божия ден, заяви в Откровението: “Небесните звезди паднаха на земята, като когато смоковница, разклащана от силен вятър, мята неузрелите си смокини” Откр. 6:13. Това предсказание се изпълни поразително точно чрез големия метеоритен дъжд на 13 ноември 1833 год. Той представляваше най-обширната и удивителна картина на падащи звезди, известна някога. “Целият небосвод над Съединените щати бе в продължение на няколко часа в огнено движение! Никога от заселването на тази

страна не е имало подобно природно явление, което да е било наблюдавано с такова голямо удивление от една част от населението и с такъв ужас и тревога от друга..” “Неговото великолепие и ужасяваща красота и днес още са свежи в паметта на много хора.....Никога на земята не е падал дъжд, по-гъст от този метеоритен, който се виждаше по всички небесни посоки.. С една дума, целият небосвод изглеждаше в движение....Това представление, както го описва списанието на професор Силман, е било наблюдавано в цяла северна Америка....При свършено и чисто небе, от 2 часа среднощ до настъпването на дневната светлина се наблюдаваше непрекъснатата игра на ослепително блестящи небесни тела по цялото небе.” (Р.М.Дивънс, “Американския прогрес” или “Великите събития на най-великото столетие” глава 28, част 1-5).

В Нюйоркския “Търговски журнал” от 14 ноември 1833 г. се появи подробна статия за чудното природно явление, в което се съдържа следното изявление: “Никой философ или учен не е съобщавал нито писмено, нито устно за такова явление като това от вчера сутрин. Преди 1800 години един пророк го бе предсказал точно, стига само да се постареем да разбираме под звездопадане падане на звезди.... в единствено възможния смисъл, в който може да бъде единствено истинно.”

Така се появи и последното от онези знамения за Неговото идване, за които Исус беше казал на учениците Си: “Също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата” Мат 24:33. След тези знамения Йоан видя следващото голямо, надвиснало събитие – небесата да се отдръпват като свитък, докато земята се разтърсва и всяка планина и остров се преместват от местата си, а нечестивите търсят да избягат, ужасени от присъствието на Човешкия Син. Откр. 6:12-17.

За много от очевидците звездопадането бе предсказание за идващия съд, “един страшен образец, един сигурен предвестник, един милостив знак за онзи велик и ужасен ден” (“Старият селянин” , портландски “Вечерен осведомител”, 26 септември 1833 г.).По този начин вниманието на хората бе насочено към изпълнението на пророчеството и много от тях бяха подбудени да обърнат внимание на предупреждението за второто пришествие....

Библията и само Библията

Уилям Милър притежаваше големи умствени способности, развити допълнително чрез размисъл и изучаване. Към тях се прибави мъдростта от небето, тъй като той бе свързан с Източника на мъдростта. Бе истински ценен човек, когото уважаваха и оценяваха навсякъде, където се държеше на честността на характера и на нравствените достойнства. Съчетаваше сърдечна любезност с християнско смирение и пълно самообладание, бе внимателен към всички, готов да изслуша мнението на другите и да обсъжда приведените от тях доказателства. Безстрастно и без вълнение проверяваше чрез Божието Слово всички теории и учения. Неговата здрава мисъл му помагаше да оборва заблудите и да изобличава лъжите.

И все пак не можа да продължи делото си без жестока съпротива. Както и при ранните реформатори, представяните истини не бяха благосклонно приети от популярните след народа учители. Тъй като не можеха да потвърдят становището си чрез Писанието, те бяха принудени да търсят подкрепа в изказванията и ученията на човешките, в преданията на отците. Но проповедниците на адвентната истина

приемаха Словото Божие като единственото свидетелство. “Библията и само Библията!” – бе техния лозунг. Липсата на Библейски доказателства бе заместена с присмеа и подигравките на противниците им. Време, средства и таланти се употребяваха, за да се zlepоставят тези, чието единствено прегрешение бе, че с радост очакват връщането на своя Господ и се стремят да живеят свято и да увещават и другите да се приготвят за Неговото явление.

Причинителят на всичкото зло се опитваше не само да работи против действието на адвентната вест, но дори да погуби вестителя. Милър прилагаше на практика Библейската истина, като въздействаше върху сърцата на слушателите си, изобличаваше греховете и смущаваше самодоволството им. Простите му, ясни, уместни думи разпалваха тяхната враждебност. Опозицията срещу неговата вест, проявена от църковни членове, насърчаваше по-долните класи на народа да отиват още по-далеч; а враговете крояха планове да отнемат живота му на излизане от събранието. Но в тълпата се намираха свети ангели. Един от тях, в образа на човек, хвана ръката на Божия служител и го изведе безопасно изсред разгневената тълпа, защото още не бе завършил делото си. А Сатана и неговите пратеници останаха разочаровани.

Въпреки съпротивата обаче интересът към адвентната вест продължи да расте. От дузини и стотици събранията се умножиха на хиляди. Значително нарастнаха различните църкви; но след известно време се появи дух на съпротива дори и срещу новообърнатите, и църквите започнаха да предприемат дисциплинарни мерки срущу споделящите Милъровите възгледи. Този факт предизвика реформаторът да направи писмено обръщение към християните от всички деноминации, в които настояваше да се докаже чрез Библията, ако ученията му са фалшиви.

“Какво сме повярвали ние, казваше той, което да не ни е заръчано да вярваме от Словото Божие, което, както самите вие признавате, е правилото, и то единственото правило за вярата и за живота ни? Какво сме направили, което да предизвика такива жестоки обвинения от амвона и в пресата срещу нас и да ви дава справедлив повод да ни изключвате нас (адвентистите) от вашите църкви и общества?” “Ако не сме прави, моля посочете ни в какво грешим. Посочете ни от Словото Божие, че сме в заблуда; понесохме достатъчно подигравки; чрез тях няма да бъдем убедени, че нямаме право; само Словото Божие може да промени възгледите ни. Заключениеята си направихме с размисъл и молитва, като намерихме доказателствата в Свещеното Писание” (Блис, стр. 250-252).

Различни отговори

Защо проповядването и учението за Христовото второ идване бяха посрещнати в църквата с неодобрение? Докато идването на Господа носи ужас и гибел за безбожните, за праведните носи радост и надежда. Тази велика истина служила за утеха на Божиите верни през всичките времена. Защо сега тя, както и авторът ѝ, бяха станали за Неговия народ “камъкът, о който да се спъват и канара, в която да се съблазняват”? Нали сам Спасителят бе дал на учениците Си обещанието: “И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото, където съм аз, да бъдете и вие.” Йоан 14:3.

Предвиждайки самотността и мъката на последователите Си, именно състрадателният Изкупител, натовари ангели да ги утешават с уверението, че лично ще дойде втори път, и то точно така, както се бе възнесъл във висините. Докато учениците сезираха в небето, за да видят за последен път Онзи, Когото обичаха, вниманието им бе привлечено от думите: “Галелияни, защо стоите, та гледате към небето? Този Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето.” Деян. 1:11. Вестта на ангелите отново разпали в тях огъня на надеждата. Учениците “се върнаха в Ерусалим с голяма радост. И бяха постоянно в храма, хвалещи и благославящи Бога”. Лука 24:52,53. Радваха се не защото Исус се бе отделил от тях и ги бе оставил сами в борбата с изпитанията и изкушенията на света, а защото получиха уверението на ангела, че Исус пак ще дойде.

Възвестяването на Христовото идване трябва и сега да бъде блага вест за голяма радост, както тогава, когато бе предадено от ангелите на витлеемските овчари. Всички, обичащи истински Спасителя, не могат да не приветстват с възторг основаната на Словото Божие вест, че Този, Който е центърът на надеждата им за вечен живот, ще дойде пак – и не както при първото Си идване, за да бъде подиграван, презиран и отхвърлен, а в сила и слава, за да спаси народа Си. Точно онези, които не обичат Спасителя, желаят Той да не дойде. И не може да има по-основателно доказателство, че църквите са се отделили от Бога, от чувствата на раздразненост и враждебност, възбудени от тази небесна вест.

Приемащите адвентното учение съзнаваха необходимостта от покаяние и смирение пред Бога. Мнозина дълго се бяха клатушкали насам-натам между Христос и света; сега чувстваха, че е време да заемат твърдо становище....Християните се пробуждаха за нов духовен живот. Схващаха, че времето е кратко, и че онова, което трябва да направят за ближните си, трябва да го свършат бързо. Земното отстъпваше на заден план, вечността като че се разкриваше пред тях и всички неща, отнасящи се за вечното блаженство или мъки на душата, изключваха всеки временен въпрос. Божият дух ги владееше и даваше голяма сила на сериозните им апели както към братята, така и към грешниците, да се приготвят за Божия ден. Мълчаливото свидетелство на техния всекидневен живот бе постоянен упрек за формалните и непосветени църковни членове. Те не желяеха да им се пречи на ламтежа за удоволствия, трупане на пари и светски почести. Ето така произлезе враждебността и съпротивата срещу адвентната истина и срещу онези, които я прогласява.

Изследването отхвърлено

Тъй като доказателствата на пророческите периоди се оказаха непоклатими, противниците се стараеха да попречат на изследването по този въпрос, като учеха, че пророчествата били запечатани....

Проповедници и народ заявяваха, че Данииловите пророчества и Откровението били неразбираеми тайни. Но Христос бе насочил вниманието на учениците Си към думите на пророк Даниил относно събитията, които щяха да се сбъднат в тяхното време, казвайки: “Който чете, нека разбира.” Мат. 24:15. А на твърдението, че Откровението било неразбираема тайна противоречи самото заглавие на книгата: “Откровение от Исуса Христа, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова,

което има да стане скоро....Блажен, който прочита, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо”. Откр. 1:1-3.....

Как се осмеляват хората да учат, че Откровението е тайна отвъд човешкото разбиране, като имат Божието свидетелство? То е разкрита тайна, отворена книга. Изучаването му насочва мислите към пророчеството на Даниил. И двете книги съдържат важни указания, дадени от Бога на хората, за събитията в края на световната история.

На Йоан бяха разкрити дълбоки и вълнуващи картини от опита на църквата. Той видя действителността, опасностите, борбите и окончателното освобождаване на Божия народ. Записа последните вести, които трябваше да предизвикат узряването на земната жетва като снопове за небесната житница или като снопове за унищожавания огън. Бяха му разкрити извънредно важни неща, особено за последната църква, та онези, които биха се обърнали от заблудата към истината, да бъдат осведомени за предстоящите опасности и борби. Никой не бива да остане в тъмнина относно идващите съдби на земята.

А защо тогава е това всеобщо невежество за една тъй важна част от Свещеното Писание? Откъде идва всеобщото нежелание за изследване на неговите учения? Това е резултат от един добре обмислен план на княза на тъмнината да скрие от хората всичко, разкриващо неговите измами. Точно поради тази причина Христос, авторът на Откровението, като предсказа съпротивата срещу изучаването на Откровението, изговаря едно благословение за всички, които четат, слушат и спазват думите на пророчеството. “Великата борба” стр. 193-210.

Въпроси за изучаване

Какъв човек беше Уилям Милър?

2. Какъв метод на изучаване използваше Милър при изследване на Библията?
3. До какви пагубни резултати води доктрината за общосветското покаяние?
4. С какво текста в Дан. 8:14 е особено значим?
5. Милър достигна до свързване на очистването на светилището с второто идване на Христос. Кой общоприет възглед го заблуди?
6. Как и кога Исус стана “Помазаният”? Как и кога престанаха “жертвата и приноса”?
7. Как тези събития се оказват важни за пророческия период от 2300 денонощия от Дан. 8:14?
8. Седем години Милър усърдно изучаваше Библията. Колцина се запознаха с първите изследвания? Колко им обърнаха внимание ?
9. Коя беше причината за колебанието на Милър да започне да проповядва?

10. По какво си приличаха проповядването на Милър и ранните реформатори?

11. Защо проповедите на Милър, като тези на реформаторите, предизвика опозицията на “известни религиозни учители”? Как тези учители компенсират недостатъчните си Библейски аргументи?

12. Защо проповядването на второто идване на Христос не беше приветствано от църквите? Как същите проповеди засегнаха тези, които ги приемаха?

13. От какво са предпазени тези, които четат, слушат и съблюдават думите на пророчествата от Откровението?

Даниил 8:14 и стъпките на Божието чудно предводителство

Век след век всяка голяма реформация или религиозно движение представляват удивително повторение на Божието дело на земята. Принципите на Божието отношение към хората винаги са едни и същи. Важните движения днес намират своите паралели в миналото и духовната практика на църквата в предишните векове съдържа уроци от изключителна стойност за нашето време.

Няма по-ясно учение в Библията от това, че Бог чрез Светия Дух специално ръководи Своите служители на земята в големите движения за продължаване на Неговото спасително дело. Хората са инструменти в Ръката на Бога; Той си служи с тях, за да изпълни Своите намерения на благодат и милост. В това дело всеки има своя дял за изпълнение, на всеки е поверена известна мярка от светлината, отговаряща на изискванията на неговото време и достатъчна да го направи способен за възложеното дело. Но няма човек, колкото и да е бил почетен от небето, да стигне до пълно разбиране на изкупителния план, или пък изцяло да схване Божественото дело за своето време. Хората не разбират напълно Божиите намерения с работата, която им възлага; не разбират пълното значение на вестта, която проповядват в Негово име....

Дори и пророците, облагодетествани с особено просветление на Духа, не схващаха напълно значението на поверените им откровения. Смисълът им трябваше да се разкрива от наставленията, които се съдържаха в тях, постепенно, век след век, според нуждите на Божия народ....

Но макар че пророците нямаха привилегията да разбират напълно откритото им, все пак сериозно се стараеха да получат всяка светлина, която Бог намираше за добре да им разкрие. Те “претърсиха и изследваха” “кое или какво посочваше Христовия Дух, Който беше в тях”. Какъв урок бяха тези предсказания за Божия народ в християнската епоха! За негова полза ги даде Бог на Своите служители и то

“не за себе си, а за вас служеха те”. Вижте тези свети Божии мъже, които бяха “търсили и изследвали” дадените им откровения за още неродени поколения! Съпоставете святата им прилежност с безгрижното равнодушие на привилигированите от по-късните столетия! Какъв упрек за търсещото удобства, обичащото светското безгрижие човечество, което се задоволява с обяснението, че пророчествата не били разбираеми!

Примерът на апостолите е един нагледен урок

Ограничените човешки умове са неспособни да схванат съветите на Всемогъщия или напълно да разберат проявленията на намеренията Му, защото в тях често пъти има заблуда или небрежност, които им пречат да разберат ясно небесните вести. Често умовете на хората, дори и на Божиите служители, са така помрачени от човешки възгледи, традиции и фалшиви учения, че само отчасти могат да разберат великите мисли на Бога в Словото Му. Така беше и с Христовите ученици, дори, когато Спасителят бе лично с тях. Те бяха повлияни от общопритите схващания за Месия като земен княз, който трябваше да издигне Израил в световна империя, и не можеха да проумеят значението на думите Му, предсказващи Неговите страдания и смърт.

Сам Христос ги бе изпратил с вестта: “Времето се изпълни и Божието царство наближи; покаяйте се и повярвайте в благовестието!” Марко 1:15. Тази вест се основаваше на пророчеството от Даниил 9 глава. Там ангелът заяви, че периодът от 69 седмици ще продължи до явяването на Месия, Княза. С големи надежди и с радост очакваха учениците установяването на царството на Месия в Ерусалим, царство, което да владее над цялата земя.

Те проповядваха поверената им от Христос вест, без да съзнават значението ѝ. Докато проповядването им се основаваше на Дан. 9:25, не разбираха, че според следващия стих от същата глава Месия ще бъде предаден на смърт. Още от рождение сърцата им очакваха славата на една земна империя. Това ги заслепяваше както за подробностите на пророчеството, така и за думите на Христос.

Изпълняваха своя дълг като предлагаха на еврейския народ поканата на милост. И тъкмо, когато очакваха да видят своя Господ да се възкачва на Давидовия трон, видяха Го хванат като престъпник, бичуван, подиграван, осъден и издигнат на Голготския кръст. Какво отчаяние и скръб измъчваха сърцата им през дните, когато техният Господ спеше в гроба!

Христос дойде на определеното време и по начина предсказан от пророците. Неговата служба изпълни Писанието във всяка подробност. Той проповядваше вестта за спасение и “словото Му беше с власт”. Сърцата на слушателите Му свидетелстваха, че Той беше от Небето. Словото и Божия Дух доказаха Божествената мисия на Сина....

Вестта, проповядвана от учениците в името на Господа, бе вярна във всяко отношение и посочваните от тях събития станаха тъкмо по това време. “Времето се изпълни и Божието царство наближи!” Това бе вестта им. В края на “времето” – шестдесет и деветте седмици от Даниил глава 9, период простиращ се до Месия, “Помазаният” – Христос бе помазан със Светия Дух при кръщението Му от Йоан в

реката Йордан. И “Божие царство”, за което заявяваха, че е наближило, настъпи при смъртта на Христос. Но това царство не беше земна империя, както бяха поучаван да вярват. То не беше и бъдещото непреходно царство, което ще настане, когато “царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на людете, които са светиите на Всевишния, Чистото царство е вечно царство и на Когото всичките владичества ще служат и ще се покоряват.” Дан.7:27.

В Библейския език изразът “Божие царство” се употребява, за да се означат царството на благодатта и царството на славата. Павел не говори за царството на благодатта в посланието към евреите. След като посочва Христос, състрадателния Ходатай, Който съчувства на “нашите немощи”, апостолът продължава: “затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да приемем милост и да намерим благодат”. Евр.4:15,16. Престолът на благодатта представлява царството на благодатта; понеже съществуването на един трон предполага съществуването и на едно царство. В много от Своите притчи Христос употребява израза “небесното царство” за действието на Божествената благодат в сърцата на хората.

Подобно и тронът на славата представлява царството на славата; и за това царство се отнасят думите на Спасителя: “А когато дойде Човешкия Син в славата Си и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи.” Мат. 25:31,32. Това царство е все още бъдеще. То няма да се установи до второто пришествие на Христос.

Царството на благодатта бе установено непосредствено след грехопадението на човека, когато бе съставен план за изкуплението на виновния човешки род. Тогава то съществуваше в намерението и чрез обещанието на Бога, а хората можеха да станат негови поданици чрез вяра. Фактически обаче, то не се установи до смъртта на Христос. Веднага след като започна земната Си мисия, Спасителят, изтощен от коравосърдечието и неблагодарността на хората, би могъл да се откаже от Голготската жертва. В Гетсимания чашата на страданието трепереше в ръката Му. Още там можеше да избърше кървавата пот от челото Си и да остави виновния човешки род да загине в нечестия си. Ако бе направил това, нямаше да има никакво изкупление за падналия човек. Но когато Спасителят отдаде живота Си и с последното Си дихание извика: “Свърши се!”, тогава изпълнението на спасителния план бе осигурно. Обещанието за спасение, дадено на съгрешилата двойка в Едем, бе потвърдено. Царството на благодатта, съществувало дотогава чрез Божието обещание, сега бе установено.

Така смъртта на Христос – събитието, смятано от учениците за пълно проваляне на техните надежди, ги утвърди във вековете. Исусовата смърт, причинила им жестоко разочарование, бе всъщност най-голямото доказателство за истинността на вярата им. В събитието, донесло им скръб и отчаяние, се коренеше бъдещият живот и вечното щастие на Божиите верни от всички времена.....

След възкресението Исус се яви на учениците Си по пътя за Емаус “и като почна от Мойсей и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките Писания”. Лука 24:27. Сърцата им се развълнуваха. Вярата им се разпали. Възродиха се за “жива надежда” още преди Исус да им се беше открил; Неговата цел беше да просветли разсъдъка им и да закрепи вярата им в сигурното пророческо слово. Той желаше истината да се вкорени здраво в умовете им, не просто защото бе

потвърдено от Неговото лично свидетелство, но поради неоспоримите доказателства, представени в символите и сенките на церемониалния закон, както и в пророчествата на Стария завет. Необходимо бе Христовите последователи да имат интелигентна вяра не само заради самите тях, но и за да могат да проповядват на света познанието за Христос. И като най-първа стъпка в разпространяването на това познание Исус насочи учениците към “Мойсей и пророците”. Такова беше свидетелството на възкръсналия Спасител за стойността и важността на старозаветните писания.

Каква промяна стана в сърцата на учениците, когато още веднъж срещнаха обичните черти на своя Учител! Лука 24:32. В по-пълнен и съвършен смисъл откогато и да било преди това, те бяха намерили Онзи, “за Когото писа Мойсей и закона и за Когото писаха пророците”. Несигурността, страхът, съмнението изчезнаха пред пълната увереност, пред непомрачената вяра. Затова не е чудно, че след възкресението Му, “бяха постоянно в храма, хвалещи и благославящи Бога”. Народът, който знаеше само за позорната смърт на Спасителя, очакваше да види на лицата им израз на скръб, объркване и поражение; а вместо това виждаше радост и триумф. Каква подготовка бяха получили учениците за предстоящото им дело!...

Урокът на 1844

Преживяването на учениците, проповядвали “евангелието на царството” при първото Христово идване, има съответствие в преживяването на учениците, разпространяващи вестта за Неговото второ пришествие. Както те излязоха и проповядваха: “Времето се изпълни и Божието царство наближи”, така и Милър и неговите съработници възвестяваха, че вай-дългият и последен пророчески период, представен в Библията, е почти изтекъл, че съдът е непосредствено предстоящ и че вечното царство скоро ще настъпи. Проповедта на учениците за времето бе основана на 70-те седмици от книгата на пророк Даниил, деветата глава. Разпространяваната от Милър и неговите съмишленици вест обявяваше изтичането на 2300-та денонощия, от които 70-те седмици са част. По такъв начин и двете проповеди имаха за основа изпълнението на различни части от един и същ пророчески период.

Както първите ученици, Уилям Милър и приятелите му не разбраха напълно съдържанието на проповядваната вест. Отдавна поддържани в църквата заблуди им пречеха да изтълкуват правилно една важна точка от пророчеството. Затова, макар да проповядваха вестта, която Бог им беше поверил да разнесат на света, все пак претърпяха разочарование, защото погрешно разбираха значението ѝ.

При обяснението на Дан. 8:14: “До две хиляди и триста денонощия, тогава светилището ще се очисти”, Милър споделяше всеобщо приетото гледище, че земята е светилището, вярваше, че очистването му представлява очистването на земята чрез огън в деня на Господното идване. Затова, когато откри, че продължителността на периода от 2300 денонощия беше точно определена, заключи, че това разкрива времето на пришествието. Неговото заблуждение идваше от споделяне на общоприетия възглед за светилището.

В образната система на богослужение – сянка на жертвата и свещеничеството на Христос, очистването на светилището представляваше последната служба, извършвана от първосвещеника в годишния цикъл на неговата служба. Това беше

заклучителното дело на изкуплението – премахването на греха от Израил. То символизираше края на службата на нашия Първосвещеник в небето, когато премахва или заличава греховете на Своя народ, отбелязани в небесните книги. Тази служба включва едно изследване, една присъда и е непосредствено преди Христовото пришествие в небесните облаци с голяма слава и сила; защото когато Той дойде, всеки случай ще бъде решен. Исус казва: “у Мене е наградата, която давам да отплатя на всекиго според каквито са делата му” Откр.22:12. Този съд преди пришествието е обявен в първата ангелска вест в Откр. 14:7: “Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди”....

Разгласяващите предупреждението, проповядваха точната вест на точното време. Но както първите ученици, които заявяваха въз основа на Даниил 9 глава: “Времето се изпълни и Божието царство наближи”, а в същото време не успяха да схванат предсказаното за смъртта на Месия, така и Милър и неговите съратници проповядваха вестта, основана на Дан. 8:14 и Откр. 14:7, а пропуснаха да забележат, че в Откр. 14 бяха изложени и други вести, които също трябваше да бъдат проповядвани преди пришествието на Господа. Както учениците се заблуждаваха за царството, което трябваше да бъде установено в края на 70-те седмици, така и адвентистите се заблудиха за събитието, което трябваше да се случи в края на 2300-та денонощия. И в двата случая приемането, или по-скоро придържането към общоприети заблуди, заслепи умовете за истината. И двете групи изпълняваха Божията воля вестта да бъде предадена на хората, и двете групи бяха разочаровани в резултат на погрешните си разбирания за вестта.

Все пак, като допусна предупреждението за съда да бъде разгласено точно по този начин, Бог постигна Своята добра цел. Великият ден бе наближил и Той, в Своето провидение, доведе хората до пробата на едно определено време, за да им открие онова, което се намира в техните сърца. Вестта бе предназначена за изпитване и очистване на църквата. Вярващите трябваше да осъзнаят дали чувствата им принадлежат на света, или на Христос в небето. Те изповядваха, че обичат Спасителя; сега трябваше да докажат любовта си. Бяха ли готови да се откажат от светските си надежди и егоистични планове и с радост да посрещнат Своя Господ? Вестта бе предназначена да разберат истинското си духовно състояние; тя бе изпратена от милост, за да ги събуди и да ги накара да потърсят Господа с разкаяние и смирение.

И разочарованието – макар и последица от личното погрешно разбиране на вестта, трябваше да послужи за добро. То постави на изпитание сърцата, изповядвали, че приемат предупреждението. Щяха ли пред разочарованието да се откажат бързо от своите духовни преживявания и да отхвърлят доверието в Божието Слово? Или щяха с молитва и смирение да се опитат да открият къде точно не бяха разбрали значението на пророчеството? Колко от тях бяха действали от страх, от моментен импулс и от възбуда? Колко бяха полусърдечни и невярващи? Хиляди изповядаха, че обичат идването на Господа. Щяха ли да се откажат от вярата си, когато бяха изложени на подигравките и хулите на света и трябваше да понесат изпита от отлагането и разочарованието? Щяха ли да отхвърлят истините, основани върху най-ясното свидетелство на Неговото Слово, понеже не можеха веднага да разберат Божието действие?

Този изпит щеше да разкрие устойчивостта на истински повярвалите и послушни на онова, което бяха приели като учение от Словото Божие и от Божия Дух. То щеше да ги научи, както само едно такова преживяване би могло да стори това, че е опасно да се приемат човешки теории и търкувания, вместо да се остави Библията сама да тълкува себе си. За чадата на вярата объркването и скръбта – резултат от заблудата, щяха да издействат нужното поправяне. Те щяха да бъдат доведени до по-основно изучаване на пророческото слово. Щяха да бъдат научени да изследват по-внимателно основата на вярата си и да отхвърлят всичко, което не се основава на истината в Писанието, колкото и общоприето да е то в християнския свят.

Както за първите ученици, така и за тези вярващи, това, което изглеждаше тъмнина в часа на изпитанието, щеше да се проясни. Ако можеха да видят “светлината от Господа”, биха разбрали, че въпреки трудностите, произлезли от заблуденията им, милостивите Му намерения към тях постоянно са се изпълнявали. Те биха преживели благословената истина, че Той е “много жалостив и милостив”, че Неговите пътища “са милосърдие и вяроност към ония, които пазят зявета Му и изявлението Му.” “Великата борба” стр.210-217.

Въпроси за изучаване

Коя истина е много ясно предадена в Библията?

2. Божиите служители, включително пророците, винаги ли са разбирали напълно вестите и дейността си?
3. Защо хората често разбират доста неясно небесните вести?
4. Макар вестта предадена на учениците лично от Исус да беше точна, какво ги доведе до погрешно разбиране на нейната цел, а оттам и до тяхното разочарование?
5. Какви са двете значения на Библейския термин “царството на Бога”? Кога ще се установят тези царства?
6. Какъв метод употреби Исус, за да доведе учениците до правилно разбиране на Неговата мисия и дело?
7. Посочи приликите в опитността на учениците и адвентистите от 1844 год.?
8. Кои два важни урока бяха научени чрез разочарованите адвентисти в 1844 год.?

Краят на 2300 денонощия

В пророчеството на първата ангелска вест в Откровение 14 глава, заедно с прогласяването на скорошното Христово идване, е предсказано и едно голямо религиозно пробуждане. “Посред небето” лети един ангел, “който има вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде” “Със силен глас” той проповядваше вестта: “Бойте се от Бога и

въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори”. Откр. 14:6,7.

Забележително е, че за вестител на това предупреждение е определен един ангел. Угодно е било на Божествената мъдрост да представи възвишения характер на делото, и силата и славата, които го придружават чрез чистотата, славата и мощта на небесен пратеник. А летенето на ангела “посред небето” , “силният глас”, с който се проповядва вестта, и нейното разгласяване между всички “обитаващи по земята” – “всеки народ и племе, език и люде” – доказват скоростта и всеобхватното разпространяване на движението.....

Както Великата реформация в XVI век, така и адвентното движение се появи едновременно в различни страни на християнския свят. Както в Европа, така и в Америка мъже на вярата и молитвата бяха подбудени да изучават пророчествата и, проследявайки боговдъхновения доклад, намериха убедителни доказателства, че краят на всичко е наближил. В различни страни се появиха изолирани групи християни, повярвали само чрез изучаването на Свещеното Писание, че идването на Спасителя е близо....

На Уилям Милър и на съмишлениците му бе възложена задачата да проповядват вестта в Америка. Страната стана център на великото адвентно движение. Тук именно пророчеството за първата ангелска вест получи непосредствено изпълнение. Книгите на Милър и неговите сътрудници бяха разнесени в най-отдалечените страни. Навсякъде по света, където бяха проникнали мисионерите, се разпространяваше и радостната вест за скорошното завръщане на Христос. Надлъж и шир се носеше вечното евангелие: “Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настъпи часът, когато Той ще съди”.

Очакване в тиха надежда

Всички, приели вестта, чакаха с неизразим копнеж идването на своя Спасител. Времето на срещата беше близо, при вратата. Приближаваха се към този час със спокойна тържественост. Почиваха си в сладкото общуване с Бога – залог за мира, който щеше да им бъде даден при настъпването на светлото бъдеще. Никой, изпитал надеждата и упованието, не може да забрави скъпоценните часове на очакване.

Няколко седмици преди времето повечето от тях оставиха светските работи настрана. Искрените вярващи изпитваха грижливо всяка мисъл, всеки подтик на сърцето си, като че ли лежаха на смъртно легло и след няколко часа щяха да затворят очите си за земните сцени. Тогава не се приготвяха “дрехи за възнесение”; но всички чувстваха необходимостта от вътрешно свидетелство, от доказателство, че са готови да посрещнат Спасителя; техните бели дрехи бяха чистотата на душата – характер, очистен от греха чрез изкупителната кръв на Христос.

О, да би имал и сега изповядващият се за Божий народ същия сърцеизпитващ дух, същата сериозна, положителна вяра! Ако би продължавал по същия начин да се смирява пред Господа и да отправя молбите си към трона на благодатта, би имал много по-богат духовен опит. Той се моли много малко, в действителност много

малко е убеден в греха, а липсата на жива вяра лишава мнозина от дара на благодатта, предвиден да се даде така богато от нашия Изкупител.

Бог имаше намерение да изпита напода Си. Неговата ръка прикри направената в пресмятането на пророческите периоди грешка. Адвентистите не откриха заблудението; както не го откриха и най-учените от техните противници. Те казаха: “Вашето изчисление на пророческите периоди е правилно. Ще се случи някакво велико събитие, но то няма да бъде второто пришествие на Христос.”

Времето на очакването отмина и Христос не се яви., за да освободи народа Си. Всички, надявали се на Спасителя си с искрена вяра и любов, преживяха горчиво разочарование. Но Божието намерение бе постигнато; Той изпита сърцата на изповядващите, че Го чакат. Между тях имаше много , действали само от страх. Вярата им не бе повлияла нито сърцата, нито живота им. Когато очакваното събитие не се сбъдна, тези хора заявиха, че не са разочаровани; те никога не били вярвали, че Христос щял да дойде и се присъединиха към тези, които се подиграваха със скъбта на истинските вярващи.

Но Исус и небесните множества гледаха с любов и съчувствие на верните, дълбоко разочаровани вярващи. Ако завесата, отделяща видимия от невидимия свят, можеше да се отдръпне, щяха да се видят ангелите, застанали до тези непоколебими души, за да ги закрилят от Сатана. “Великата борба” стр.217-228.

Изследването на Писанията подновено

Пролетта на 1844 г. – времето, когато се очакваше идването на Господа, отмина. Онези, които с вяра копнееха за Неговото явяване изпаднаха известно време в съмнение и несигурност. Докато светът смяташе, че са претърпели пълно поражение и искаше да им докаже заблудата, източникът на утехата им оставаше все още Словото Божие. Мнозина продължаваха да търсят в Писанията доказателствата за вярата си, изследваха отново и изучаваха грижливо пророчествата, за да получат повече светлина. По всичко изглеждаше, че Библейското свидетелство потвърждава ясно и определено тяхното становище. Знамения, които не можеха да бъдат разбрани, показваха, че Христовото идване предстоеше скоро. Специалното благословение на Господа както чрез обръщането на грешниците към Христос, така и чрез събуждането на духовния живот сред християните, свидетелстваше, че вестта е от небето. И макар вярващите да не можеха да обяснят разочарованието си, все пак чувстваха увереността, че Бог ги беше водил в техните минали преживявания.

Тясно свързани с пророчествата, които смятаха, че са приложими за времето на Христовото пришествие, бяха и наставленията, специално приспособени за състоянието им на несигурност и безпокойство, насърчаващи ги търпеливо да очакват с вяра, че неясното сега за разума им ще бъде разяснено в подходящо време.....

През лятото на 1844 год., между времето, което отначало приемаха за края на 2300-та денонощия, и есента на същата година, докогато, както по-късно откриха, че достигат те, се разгласи вестта с точно същите думи на Писанието: “Ето, младоженецът иде!”

Това движение бе предизвикано от откритието, че указът на Артаксеркс за съграждането на Ерусалим отново – изходна точка на периода от 2300 денонощия, влизае в сила през есента на 457 год. пр. Хр., а не в началото на годината, както бяха вярвали преди това. Пресметнати от есента на 457 г. пр. Хр., 2300-та денонощия изтичаха през есента на 1844 год. сл. Хр.

Образите в светилищната служба

Доказателства, основаващи се на старозаветното сянково богослужение, посочваха също есента като времето, когато представеното като “очистване на светилището” събитие трябваше да се осъществи. Това се изясни добре при насочване на вниманието към начина, по който се бяха изпълнили символите, отнасящи се за първото Христово идване.

Заколването на пасхалното агне бе сянка на Христовата смърт. Павел казва: “нашата пасха Христос биде заклан за нас”. 1 Кор. 5:7. Снопът от първите плодове, който на пасхалния празник се разклащаше пред Господа, бе символ на Христовото възкресение.....

Тези символи станаха реалност не само по отношение на събитието, но и по отношение на времето. На 14-ия ден от първия еврейски месец, в деня и месеца, когато в продължение на 15 дълги столетия се колеше пасхалното агне, Христос, след като яде с учениците Си пасхалната вечеря, учреди онзи празник, който трябваше да напомня за собствената Му смърт като “Божия Агнец, Който носи греха на света”. Същата нощ Той бе хванат от безбожни ръце, за да бъде разпнат и умъртвен. И подобно на движимия сноп нашият Спасител бе възкресен на третия ден – “първия плод на починалите”, пример за всички възкръснали праведни, чиито унижени тела ще станат “съобразно с Неговото смъртно тяло”. 1Кор. 15:20; Фил. 3:21.

По същия начин символите, отнасящи се за второто пришествие, трябва да се изпълнят в посоченото от сянковата служба време. При Мойсеевата система очистването на светилището или великият ден на умилостивението се падаше в десетия ден на седмия еврейски месец. (Левит 16:26-34), когато първосвещеникът, след като е издействал умилостивение за целия Израил и по такъв начин е отстранил греховете му от светилището, излизаше вън и благославяше народа. Така вярвах, че и Христос, нашият велик Първосвещеник, щеше да се яви, за да очисти земята чрез унищожението на греха и на грешниците и да благослови с безсмъртие Своя очакващ Го народ. Десетият ден от седмия месец, великият ден на умилостивенито, времето на очистването на светилището, падащ се през 1844 г. на 22 октомври, се смяташе за времето на Христовото идване. Това беше в съгласие с вече приведените доказателства, че 2300-та денонощия трябваше да изтекат през есента, и заключението изглеждаше неоспоримо...

Тези, които внимателно и тържествено приеха вестта се приближаваха до времето, когато се надяваха да посрешнат своя Господ. Те чувстваха за свой дълг всяка сутрин да си осигурят уверение, че са приети от Бога. Сърцата им бяха свързани тясно и се молеха много, заедно и един за друг. Често се събираха на уединени места, за да общуват с Бога и гласът на молбите им се възнасяше от поля и горички към небето. Убеждението да притежават благодатта на своя Господ бе за тях

много по-необходимо от всекидневната им храна; и ако облак помрачеше духа им, те се успокояваха, докато не бъде отстранен. Чувстваха свидетелството на прощаващата благодат и копнееха да видят Този, Когото душите им така обичаха.

Разочаровани, но запазили вярата в Божието слово непоклатима

Но отново трябваше да бъдат разочаровани. Времето на надеждата отмина, но Спасителят не се яви. С непоклатимо доверие Го бяха очаквали, а сега се чувстваха като Мария, която, като намери гроба на Спасителя празен, извика разплакана: “вдигнали Господа мой и не знам где са Го положили.” Йоан 20:13

Светът наблюдаваше с очакване, ако времето отmine и Христос не дойде, цялото учение на адвентистите щеше да пропадне. Но макар много хора поради силното изкушение да се отказаха от вярата си, имаше някои, които останаха твърди. Плодовете на адвентното движение – дух на смирение и на изпитване на сърцето, на отричане на света и на обновяване на живота, придружаващи делото, свидетелстваха, че то бе от Бога. Те не смееха да отрекат, че силата на Светия Дух бе засвидетелствала проповядването на вестта за второто пришествие, а и не можеха да открият никаква грешка в изчисленията на пророческите периоди. И най-способните от противниците им не успяха да оборят техния начин на пророческо тълкуване. Без доказателства от Библията не бяха съгласни да отрекат позициите си, които бяха постигнати чрез сериозно, придружено с молитви изследване на Писанието, с умове, осветлени от Божия Дух и със сърца горящи от Неговата животворяща сила; не напуснаха позициите, които бяха устояли на най-проницателните критики и на най-жестоката опозиция от страна на официалните религиозни учители и на прочутите със светска мъдрост мъже, които останаха твърди и непоклатими пред обединените усилия на образованието и красноречието, пред остротите и подигравките както на уважавани, така и на неуважавани хора.

Наистина бе претърпян неуспех по отношение на очакваното събитие, но дори това не можа да разклати вярата им в Божието Слово..

Бог не изостави Своя народ. Духът Му все още пребъдваше с онези, които не се бяха отказали прибързано от получената светлина и не бяха се отрекли публично от адвентното движение. В посланието към евреите има думи на поощрение и предупреждение за уморените и очакващите във време на криза: “И тъй не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, та като извършите Божията воля, да получите обещаното. Защото още твърде малко време и ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави. А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра, но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми.” Евр. 10:35-39.

Че това увещание е отправено към църквата в последните дни, се вижда от думите, посочващи близостта на Господното идване: “защото още твърде малко време и ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави”. Ясно е загатнато, че щеше да има някакво привидно отлагане и да изглежда, че Господ като че ли се бави. Даденото тук поучение съвпада точно с преживяното от адвентистите по онова време. Хората, към които се отправиха тези думи, се намираха в опасност от корабкрушение на вярата си. Те бяха извършили Божията воля, следвайки Духа и

Словото Му. Но не можеха да разберат намерението Му в техния минал опит, нито да различат пътя пред себе си и бяха изкушавани да се усъмнят дали в действителност Бог Ги е водил. Точно за това време бяха приложими думите: “ а който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра”.

Когато блестящата светлина на “среднощния вик” огря пътя им и видяха пророчествата разпечатани и бързото изпълнение на знаменията да говори, че идването на Христос е близо, те наистина вървяха като във видение. Но сега, съкрушени от разочарованите си надежди, можеха да устоят само чрез вяра в Бога и в Неговото Слово. Подиграващият се свят казваше: “Вие сте излъгани. Откажете се от вярата си и признайте, че адвентното учение е от Сатана.” Но Божият народ обясняваше: “Но ако се дръпне някой назад, няма да благоволи в него душата Ми”.

Да се отрекат сега от вярата си и да отрекат мощта на светия Дух, придружаваща вестта, би трябвало да се дръпнат назад към гибелта. Павловите думи ги насърчаваха да останат твърди: “Не напускайте дръзновението си”, “търпение ви е нужно”. “Защото още твърде малко време и ще дойде Този, Който има да дойде и не ще се забави”. Единственият безопасен начин на поведение бе да ценят светлината, получена вече от Бога, за да се държат здраво за Неговите обещания, да продължават да изследват Писанието и търпеливо да очакват и да бдят, за да получат по-пълна светлина. “Великата борба” стр. 238-248.

Въпроси за изучаване

1. Как е представен “възвишения характер” на вестта на първия ангел от Откр. 14? По кои три начина е представена бързината на разпространението на движението по целия свят?

До каква степен е разпространена предупредителната вест?

Какви “дрехи” приготвят адвентистите, очакващи второто идване на Христос?

Кой е “извора на утехата” за адвентистите след първото им разочарование през пролетта на 1844 год.?

Коя вест на Писанието беше провъзгласена през лятото на 1844 г.?

Как изучаването на първообраза и прототипа водят до определянето на важната дата 22 октомври 1844 год.?

Назовете някои от нещата, които адвентистите трябваше да приготвят за очакваното идване на Христос?

Плодовете на адвентното движение “доказаха, че беше от Бога”. Кои са тези плодове?

Какъв съвет отправя Писанието към църквата на последните дни?

Славният храм в небето

Библейският текст, който повече от всички други е основата и главния стълб на адвентната вяра, гласи: “До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.” Добре познати думи за всички, повярвали в близкото идване на Господа. Хиляди повтаряха това пророчество като парола на вярата си. Те чувстваха, че блестящите им очаквания и най-съкровени надежди зависеха от предсказани там събития. Бе показано, че пророческите дни свършват през есента на 1844 год. Заедно с останалия християнски свят и адвентистите тогава поддържаха, че светилището, това е земята или някаква част от нея. Те смятаха, че очистването на светилището е очистването на земята чрез огън в последния велик ден и че то предстои да стане при второто пришествие. Оттук и заключението, че Христос ще се завърне на земята в 1844 г.

Но определеното време измина, а Господ не се яви. Вярващите знаеха, че Божието Слово не лъже; бяха изтъквали пророчеството погрешно, но къде се криеше грешката? Мнозина се опитваха прибързано да развържат възела на затруднението, като отричаха, че 2300-та денонощия свършват в 1844 г. Но за това твърдение не можеха да приведат никакво друго доказателство, освен че Христос не е дошъл в определеното време. Аргументираха се, че ако пророческите дни свършваха в 1844 г., тогава Христос би трябвало да се завърне, за да очисти светилището чрез пречистване на земята с огън; и тъй като не беше дошъл, не беше възможно и дните да са изтекли.

Целостта на пророческия период

Да се приеме това заключение, означаваше да се отхвърли направеното до този момент изчисление на пророческите периоди. 2300-та денонощия, както бе открито, започваха, когато заповедта на Артаксеркс за възобновяването и съграждането на Ерусалим влезе в сила през есента на 457 год. пр. Хр. Приемеше ли се това събитие за начална точка, получаваше се пълна хармония в приложението на всички събития, предсказани в обяснението на онзи период в Дан. 9:25-27. Шестдесет и девет седмици, първите 483 от 2300-та години, трябваше да свършат до Месия, Помазаника. Христовото кръщение и помазването Му със Светия Дух в 27 год. сл. Хр. изпълниха точно това пророчество. В средата на 70-тата седмица Месия трябваше да бъде посечен. Три години и половина след кръщението Му, през пролетта на 31 г. сл.Хр., Христос бе разпнат. Седемдесетте седмици или 490-те години трябваше да се отнасят специално за евреите. В края на периода еврейската нация запечати отхвърлянето на Христос, като започна да преследва Неговите ученици и в 34-та г. сл.Хр. апостолите се обърнаха към езичниците. Бяха изминали 490 от 2300-та години, оставаха още 1810. Пресметнати от 34г. сл.Хр., 1810-те години стигаха до 1844 г. “Тогава”, беше казал ангелът, “светилището ще се очисти.” До този момент всички подробности на пророчеството бяха изпълнени неоспоримо в точно определеното време.

Изчислението беше ясно и правилно, само че по нищо не можеше да се познае, че през 1844 г. е станало някакво събитие, което да отговаря на очистването на светилището. Да отрича някой, че дните свършваха в онова време, би означавало

да се обърка целия въпрос и да се отрекат принципите, установени и получили потвърждението си чрез непогрешимите изпълнения на пророчеството.

Но Бог беше водил Своя народ във великото адвентно движение. Неговата мощ и слава бяха придружавали делото и Той не искаше да позволи то да свърши в тъмнина и разочарование, за да бъде обвинено, че е плод само на фалшива и ексцентрична възбуда. Не можеше да остави Словото Му да се свързва със съмнение и несигурност. Макар че много хора се отказаха от дотогавашното пресмятане на пророческите периоди и отричаха правилността на самата основа, върху която почиваше това движение, други не искаха да се откажат от точките на вярата и на духовните преживявания, подкрепени чрез Свещеното Писание и чрез свидетелството на Божия Дух. Те вярваха, че в изучаването на пророчествата бяха възприели правилни принципи на тълкуване, че техен дълг бе да поддържат здраво истините, до които са стигнали, и да продължават да изследват Библията. със сериозна молитва изпитваха отново своето становище и изучаваха Свещеното Писание, за да открият неточността. Тъй като не можеха да намерят никаква грешка в изчислението на пророческите периоди, решиха да разучат по-внимателно въпроса за светилището.

Светилището в Стария Завет

Оказа се, че никакви Библейски доказателства не подкрепяха общоприетия възглед, че земята е светилището. В Библията видяха изчерпателно обяснение на въпроса за светилището, за неговото устройство, за мястото, където се намираще, и за службата в него. Свидетелството на светите писатели беше тъй ясно и подробно, че не оставаше място за съмнение. В посланието си към евреите Павел казва: “А даже при първия завет имаше постановления за богослужение, имаше и земно светилище. Защото беше приготвена скиния, в първата част на която бяха светилникът, трапезата и присъствените хлябове; която част се казваше свято място; а зад втората завеса беше онази част от скинията, която се казваше пресвятото място, гдето бяха златната кадилница и ковчегът на завета, отвсякъде обкован със злато, в който бяха златната стомна, съдържаща манната, Аароновият жезъл, който процъфтя, и плочита на завета; и над него бяха херувимите на Божията слава, която осеняваше умилостивилището.” Евр. 9:1-5.

Светилището, за което Павел говори тук, бе съградената от Мойсей по заповед на Бога скиния, мястото на земята, където Всевишният обитава. “И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях.” Изх. 25:8 – бе даденото на Мойсей наставление, докато бе на планината с Бога. Израилтяните пътуваха през пустинята и скинията бе направена така, че да могат да я носят със себе си от място на място; въпреки това, тя бе великолепна

След заселването на евреите в Ханаан скинията бе заместена със Соломоновия храм, който, макар и постоянна солидна постройка и в по-големи размери, запази същите пропорции и бе обзаведен по същия начин. Като изключим на Даниил, когато лежеше в развалини, светилището съществуваше в този вид, докато бе разрушено от римляните в 70-та година сл. Хр.

Това е единственото светилище, съществувало някога на земята, за което Библията дава някаква информация. Павел го нарича светилището на първия завет. Но няма ли и новият завет някакво светилище?

Новозаветното светилище в небето

Търсещите истината откриха в посланието към евреите, че съществува второ или новозаветно светилище скрито в цитираните вече думи на апостол Павел: “И първият завет имаше постановления за богослужение и светилище земно.” Думата “и” означава, че Павел вече е споменавал това светилище. Връщайки се назад към началото на предишната глава, те прочетоха: “Ние имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престола на Величието в небесата, служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек.” Евр. 8:1-3.

Тук се разкрива светилището на новия завет. Светилището на първия завет бе направено от хора, изградено от Мойсей, а това е сътворено от Господа. В онова светилище земните свещеници извършваха своята служба; в това – Христос, нашият велик Първосвещеник, служи отдясно на Бога. Едното светилище беше на земята, другото – в небето.

Изграденото от Мойсей светилище беше направено според един образец. Господ му бе заръчал: “По всичко, което ти показвам – образа на скинията и образа на всичките ѝ принадлежности – така да я направите.” И пак му бе поръчано: “Внимавай да ги направиш по образа им, който ти бе показан на планината.” Изх. 25:9,4. И Павел казва, че първата скиния “е образ на тогавашното време”, “съгласно с което се принасят дарове и жертви”; че нейните свети места бяха “образите на небесните неща”; че свещениците, принасящи жертвите според закона, служеха по “образ и сянка на небесните неща”; че “Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас.” Евр. 9: 9,23; 8:5; 9:24.

Славата на земното светилище и небесния храм

Светилището в небето, където Христос служи за нас, е великият оригинал, чието копие бе съграденото от Мойсей светилище.....

Несравнимият блясък на земния храм отразяваше за човешкия поглед славата на онзи небесен храм, където Христос, нашият Ходатай, служи пред Божия престол. Мястото, където обитава Царят на Царете, където Му служат хиляди по хиляди и десетки хиляди по десетки хиляди стоят пред Него (Дан. 7:10); онзи храм, изпълнен със славата на вечния трон, където серафими, Негови лъчезарни пазители, покриват лицата си в поклонение, можеше да намери само слаб отблясък на своето величие и слава в тази най-великолепна постройка, съградена някога от човешки ръце. И все пак, чрез земното светилище и неговите богослужения се представяха важни истини за небесното светилище и за великото дело, което се извършва там за изкуплението на човека.

Светите места в небесното светилище са представени чрез двете отделения в земното светилище. Когато на апостол Йоан бе дарен във видение един поглед в

Божия храм на небето, бе видял, как “пред престола горяха седем огнени светила. Откр. 4:5. Бе забелязал един ангел със “златна кадилница; и нему се даде много тамян, за да го прибави при молитвите на всичките светии над златния олтар, който бе пред престола.” Откр. 8:3. На пророка бе позволено да погледне в първото отделение на небесното светилище; и там видя “седем златни светила” и “златния олтар”, представени чрез златния светилник и чрез кадилния олтар в земното светилище. И пак се казва: “И отвори се Божия храм” (Откр. 11:19) и той погледна вътре, зад вътрешната завеса, в Светая Светих. Тук видя “ковчега на Божия завет”, представен чрез направения от Мойсей свят ковчег, за да съхранява Божия закон.

Така изучаващите този въпрос намериха неоспорими доказателства за съществуването на светилище в небето. Мойсей беше направил земното светилище по показан му образец. Павел учи, че онзи образец е истинското светилище, което е в небето. Йоан свидетелства, че го е видял.

Христовата служба в небесното светилище

Тронът на Бога в небесния храм, където Бог обитава, е основан на правда и съд. В Светая Светих е Неговият закон, великата мярка за правото, според която биват изпитвани всички хора. Ковчегът на завета, съхраняващ плочите на закона, е покрит с престола на благодатта, пред който Христос предлага Своята кръв в полза на грешника. По такъв начин е представено единството между правдата и благодатта в плана за човешкото изкупление. Такова единство е могла да измисли само вечната Мъдрост и да извърши само безкрайната Мощ. Това е връзка, изпълваща цялото небе с удивление и преклонение. Херувимите в земното светилище, загледани надолу към престола на благодатта символизираха интереса, с който небесните множества наблюдават делото на изкуплението. Че Бог може да бъде справедлив, като оправдава каещия се грешник и възобновява Своята близост с падналия човешки род; че Христос можа да слезе на земята, за да избави от бездната на гибелта неизброими множества и да ги облече в неопетнените дрехи на Своята правда, за да се присъединят към ангелите, които никога не са падали, и да живеят вечно в Божието присъствие – това е тайната на благодатта, в която и ангелите желаят да надникнат.

Делото на Христос като посредник на човека е представено в хубавото пророчество на Захария относно Този, “чието име е Отрасъл”. Пророкът казва: “Той ще съгради храма Господен и Той ще вземе славата, и ще седне, и ще управлява на престола Си, и ще е и Свещеник на престола Си; и съвет на мир ще бъде между двамата”. Зах. 6:13.

“Той ще съгради храма Господен”. Чрез Своята жертва и чрез ходатайствената Си служба Христос е както основата, така и градителят на Божията църква. Апостол Павел Го посочва като “крайъгълен камък”, “върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм, свят на Господа, в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище.” Еф. 2:20-22.

“И Той ще вземе слава”. На Христос принадлежи славата за изкуплението на падналия човешки род. През вечните векове ще се разнася песента на изкупените” “На Този, Който ни люби и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта Си..., да бъде слава и господство във вечни векове. Амин.” Откр. 1:5,6.

Той “ще седне и ще управлява на престола Си и ще е свещеник на престола Си”. Сега още не седи на престола на славата Си, защото царството на славата още не е установено. Едва след като завърши Своето дело като Ходатай “Господ Бог ще Му даде престола на баща Му Давида”, едно царство, което “не ще има край”. Лука 1:32,33. Сега Христос седи като свещеник с Отца на Неговия престол. Откр. 3:21. На трона при Вечния, седи Този, Който “наистина взе на Себе Си болестите ни и със скърбите ни се натовари”, “Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях”, за да “може и на изкушаваните да помага”. “Но ако съгреша някой, имаме Ходатай при Отца, Исуса Христа праведния”. Ис. 53:4; Евр. 4:15; 2:8; ! Йоан 2:1.

Това посредничество става чрез прободеното и съкрушено тяло, чрез Неговия неопетнен живот. Наранените ръце, прободените гърди, прободените нозе умоляват заради падналия човек, чието изкупление бе осигурено с такава неизмерима цена.

“И съвет на мир ще бъде между двамата”. Любовта на Отца не по-малко от тази на Сина е източник за спасение на изгубеното човечество. Преди да си отиде Исус каза на учениците Си: “Не ви казвам, че Аз ще поискам от Отца за вас, защото сам Отец ви люби. Йоан 16:26,27. “Сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си” 2 Кор. 5:19. И в службата в небесното светилище ще има съвет на мир между двамата. “Защото Бог толкоз възлюби света, че даде Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот”. Йоан 3:16.

Определянето на светилището от Дан. 8:14

Въпросът, Какво е светилището?, е ясно обяснен в Свещеното Писание. Терминът “светилище”, както е употребен в Библията, се отнася, първо, за скинията, издигната от Мойсей по образ на небесните неща и, второ, за “истинската скиния” на небето. С Христовата смърт се слагаше край на символичната служба. “Истинската скиния в небето е светилището на новия завет. И тъй като пророчеството в Даниил 8:14 намира изпълнението си в този завет, светилището, за което се отнася то, трябва да е светилището на новия завет. В края на 2300-та денонощия – 1844 г., на земята вече много столетия наред не беше имало никакво светилище. Затова пророчеството: “До две хиляди и триста денонощия ; и тогава светилището ще се очисти”, посочва без всякакво съмнение светилището в небето.

Остава обаче да се отговори на най-важния въпрос: Какво е очистването на светилището? Старият завет заявява, че е имало такава сружба в земното светилище. Но може ли в небето да има нещо, което трябва да бъде очиствано? В Евр.9 глава е обяснено ясно очистването както на земното, така и на небесното светилище: “И почти мога да кажа, че по закона всичко с кръв се очиства; и без проливането на кръв няма прощение. И тъй, необходимо беше символите на небесните неща да се очистват с тия жертви, а самите небесни неща – с жертви, по-добри от тях” (Евр. 9:22,23), именно със скъпата кръв на Христос.

Практични уроци от образите

Очистването – както в сянковата символична служба, така и в истинската, трябва да стане с кръв; в първия случай – с кръвта на животни, във втория – с кръвта на Христос. Павел заявява, че причината за очистването с кръв е, че “без

проливането на кръв няма прощение”. А прощението или отнемането на греховете е дело, което трябва да се извърши. Но каква връзка можеше да има между греха и светилището, било то небесното или земното? Това може да се разбере, като се обърнем към символичната служба, защото свещениците, изпълняващи службата си на земята, служеха “по образ и сянка на небесните неща”. Евр. 8:5

Службата в земното светилище се състоеше от две части. Свещениците служеха ежедневно в Светая, докато в Светая Светих веднъж в годината първосвещеникът извършваше специална служба на умилоствение за очистване на светилището. Ден след ден разкаялият се грешник донасяше своята жертва до вратата на светилището, полагаше ръка върху главата на жертвеното животно и изповядваше греховете си. По този начин ги принасяше символично от себе си върху невинната жертва. Тогава животното се заколваше. “Без проливането на кръв – казва апостолът, - няма прощение”. “Защото животът на тялото е в кръвта”. Левит 17:11. Нарушеният Божий закон изискваше смъртта на престъпника. Кръвта, представляваща отнетия живот на грешника, чиято вина бе понесена от жертвата, свещеникът занасяше в Светая и попръскваше пред завесата. Зад нея бе ковчегът на завета със закона, който грешникът бе нарушил. С тази церемония грехът символично се пренасяше чрез кръвта върху светилището. В някои случаи кръвта не се внасяше в Светая; Тогава обаче месото се изяждаше от свещеника, както Мойсей настави синовете на Аарон, казвайки: “Защо не ядохте приноса за грях на свящото място, тъй като е пресвято и ви е дадено, за да отнемате беззаконието на обществото и да правите умилоствение за тях пред Господа?” Лев. 10:17. И двете церемонии еднакво символизираха прехвърлянето на греха от разкаяния върху светилището.

Такова беше делото, което се извършваше ден след ден през цялата година. По този начин греховете на Израил бяха пренасяни върху светилището и беше необходима специална служба, за да бъдат премахнати. Бог заповяда да се извършва умилоствение за всяко от светите отделения. “Така да направи умилоствени за светилището поради нечистотиите на израилтяните и поради престъпленията им и всичките им грехове; така да направи и за шатъра за срещане, който стои помежду им сред нечистотиите им.” По-нататък трябваше да бъде извършено умилоствение за олтара, “да го очисти от нечистотиите на израилтяните и да го освети”. Лев. 16:16,19.

Един път в годината, във великия Ден на Умилоствието, свещеникът влизаше в Светая Светих, за да очисти светилището. С него се завършваше годишния цикъл на службата. В Деня на Умилоствието пред вратата на скинията се донасяха два козела и над тях се хвърляше жребий: “един жребий за Господа, и другият жребий за отпусчане”. Стих 8. Козелът, на когото паднеше жребият за Господа, трябваше да бъде заклан като изкупителна жертва за народа и свещеникът трябваше да внесе кръвта му зад завесата и да попръска върху и пред благодатния престол. Със същата кръв попръскваше и върху кадилния олтар пред завесата.

Тогава, “като положи Аарон двете си ръце на главата на живия козел, нека изповяда над него всичките беззакония на израилтяните, всичките им престъпления и всичките им грехове и нека ги възложи на главата на козела; тогава да го изпрати в пустинята чрез определен човек; и като пусне козела в пустинята козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя” ст. 21,22. Козелът за

отпущане не се връщаше вече в лагера на Израил, а от човека, който го бе оставил, се изискваше да се измие и да изпере дрехите си с вода, преди да се върне в лагера.

Цялата церемония бе наредена, за да отпечати в паметта на израилтяните святостта на Бога и Неговото отвращение от греха; и освен това да им покаже, че те не можеха да се докосват до греха, без да бъдат опетнени. Докато се извършваше делото на умилоствение, от всекиго се изискваше да смири душата си. Всякаква делова работа трябваше да бъде оставена настрана и всичките израилтяни трябваше да прекарат деня в тържествено смирение пред Бога, с молитва, с пост и дълбоко изпитване на сърцето.

Чрез образната символична служба се обясняваха важни истини относно изкуплението. Вместо грешника се приемаше негов заместник, но грехът не се заличаваше чрез кръвта на жертвата. Така само бе осигурено средството, чрез което той се пренасяше в светилището. Чрез принасянето на кръвта грешникът признаваше авторитета на закона, изповядваше вината си в престъплението и желанието за прощение чрез вратата в един бъдещ Изкупител. Но все още не беше напълно освободен от осъждането на закона. В Деня на Умилоствението първосвещеникът, след като бе принесъл жертва за обществото, влизаше с кръвта ѝ в Светая Светих и попръскваше с нея над престола на благодатта, точно над закона, за да удовлетвори изискванията му. Тогава в службата си на посредник поемаше греховете върху себе си и ги изнасяше вън от светилището. Поставяше ръце върху главата на козела за отпущане и ги изповядваше върху него. По този начин образно ги пренасяше от себе си върху козела. А козелът ги отнасяше надалеч и се вярваше, че са премахнати от народа завинаги.

Копие на небесната действителност

Такава беше извършената “по образа и сянката на небесните неща” служба. А онова, което по време на нея се правеше образно и символично в земното светилище, се осъществяваше в службата на небесното светилище. След възнесението Срасителят започна дело на наш Първосвещеник в небето. Павел казва: “Защото Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас”. Евр. 9:24.

Службата на свещеника през цялата година в първото отделение на светилището, “отвътре завесата”, която представляваше вратата и отделяше Светая от външния двор, представлява службата, която Христос започна след възнесенито Си. Всекидневната длъжност на свещеника представяше пред Бога кръвта на жертвата за грях, а също и тамянът, който се възнасяше нагоре заедно с молитвите на Израил. Така и Христос предложи пред Отца кръвта Си за грешниците и заедно със скъпоценното благоухание на собствената правда, представя молитвите на покаяните се вярващи. Такава беше службата в първото отделение на небесното светилище.

Дотам Го последва вратата на учниците Му, когато, възвасяйки се към небето, се изгуби от погледите им. Тук се коренеше тяхната надежда, “която имаме за душата като здрава и непоколебима котва” – казва Павел, – “която прониква в това, което е отвътре завесата; гдето Исус като предтеча влезе за нас и стана Първосвещеник до века” И не “с кръв от кози и от телци, но със собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление”. Евр. 6:19,20; 8:12.

Очистването на небесното светилище

Тази служба се е извършвала в продължение на осемнадесет века в първото отделение на светилището. Исусовата кръв се застъпваше за името на покаяните се вярващи и им осигуряваше прощение и приемане от Отца, но греховете им все още оставаха отбелязани в книгите. Както в символичната служба в края на годината се извършваше умилюстителното дело, така и преди да бъде привършено Христовото дело за изкуплението на човека, се извършва умилюствие за отстраняване на греховете от светилището. Това е службата, започнала след свършването на 2300-та денонощия. По онова време, както бе предсказано от пророк Даниил, нашият велик Първосвещеник влезе в Светая Светих, за да извърши последната част от Своето тържествено дело – очистването на светилището.

Както в древността чрез вяра греховете на народа се възлагаха върху жертвата за грях и чрез нейната кръв се пренасяха образно върху земното светилище, така и в новия завет греховете на покаяните се чрез вяра се възлагат върху Христос и фактически се пренасят в небесното светилище. И както опетненото от грехове земно светилище се очистваше чрез символичното им премахване, така и действителното очистване на небесното трябваше да се извърши чрез премахването или заличаването на записаните там грехове. Но преди да може да бъде извършено това, трябва да се изследват книгите, за да се определи кой чрез покаяние за греха и вяра в Христос има право да се възползва от Неговото умилюствие. Следователно очистването на светилището включва и едно проучване – дело на разследване, дело на съд. То трябва да се извърши, преди Христос да дойде, за да избави народа Си, защото, когато Той дойде, наградата Му ще бъде с Него, “за да отплати на всекиго, според каквито са делата му”. Откр. 22:12

Така онези, които следваха светлината на пророческото слово, разбраха, че вместо да дойде на земята в края на 2300-та денонощия в 1844 год., Христос е влязъл в Светая Светих на небесното светилище, за да извърши последното дело на изкупление като приготвление за Своето идване.

Разбрано бе също, че докато принесеният в жертва за грях козел посочваше Христос като жертва, а първосвещеникът Го представяше като посредник, то козелът за отпускане символизираше Сатана – авторът на греха, върху когото в края щяха да бъдат стоварени греховете на истински покаяните се. Първосвещеникът посредством кръвта на жертвата за грях премахваше греховете от светилището и ги поставяше върху козела за отпускане. Когато Христос в края на службата Си чрез Собствената кръв отнеме от небесното светилище греховете на народа Си, ще ги постави върху Сатана, който при изпълнение на присъдата ще трябва да понесе последното наказание. Козелът за отпускане се изпращаше в една ненаселена страна, за да не се върне никога вече в обществото на Израил. Така и Сатана ще бъде отстранен завинаги от присъствието на Бога и на Неговия народ и ще бъде заличен при окончателното унищожение на греха и на грешниците. “Великата борба” стр. 249-258.

Въпроси за изучаване

1. Какво важно място в адвентната вяра и учение заема Дан.8:14?

Как някои от последователите на Милър прибързано обясниха разочарованието?

3.Какво започнаха да изследват разочарованите адвентисти, останали верни на проявата на Божието ръководство, когато не можаха да намерят грешка в изчислението на пророческите периоди?

4.Какво откритие направиха вярващите относно светилището?

5.Кое, според тяхното откритие, беше светилището на първия завет и кое – на новия завет?

6.Кое светилище беше очистено в края на 2300-та денонощия?

7.Какво означава очистването на небесното светилище? Защо това трябва да стане преди второто пришествие на Христос?

Какво значи “прощение на греховете”?

Отбележете паралела между службите в старозаветното светилище и тези в небесното светилище.

По какъв начин греховете на покаяните грешници се прехвърлят в небесното светилище?

11. Вместо да дойде на земята на 22 октомври 1844 год., какво направи Исус?

12 Как небесното светилище се “освобождава или очиства от доклада за греха”?

Нашият Велик Първосвещеник в Светая Светих

Въпросът за светилището отключи тайната на разочарованието от 1844 год. и пред погледа се откри завършена система от истини, хармонично свързани една с друга. Те показаха, че Божията ръка бе ръководила великото адвентно движение и разкриха задължението за оново време. Темата за светилището изясни положението и делото на Божия народ. Както учениците на Исус след ужасната нощ на страдание и разочарование се “зарадваха, като видяха Господа”, така сега се зарадваха онези, които чакаха с вяра Неговото второ идване. Бяха се надявали да се яви в слава, за да възнагради Своите служители. Надеждите им бяха осуетени и те загубиха Исус от погледа си; и, както Мария пред гроба, викаха: “Дигнали Господа от гроба и не

знаем где са Го положили”. Но сега Го видяха в Светая Светих – техния състрадателен Първосвещеник, Който скоро щеше да се яви като Цар и Избавител. Светлината от светилището освети миналото, настоящето и бъдещето. Разбраха, че Бог ги е водил чрез непогрешимото Си провидение. Макар че, както първите ученици, не бяха разбрали вестта, която носеха, все пак тя бе вярна във всяко отношение. Проповядвайки я, изпълниха Божия план и трудът им в Господа не бе напразен. Възродени за “жива надежда”, се зарадваха “с неизказана и преславна радост”.

Както пророчеството от Дан. 8:14: “До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти”, така и първата ангелска вест: “Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди”, сочеха на Христовата служба в Светая Светих, на изследователния съд, а не на идването на Христос да изкупи народа Си и да унищожи несправедните. Грешката не бе в изчисляването на пророческите периоди, а в събитието, което трябваше да се случи в края на 2300-та денонощия. Поради тази неточност вярващите преживяха разочарование, въпреки че всичко, предсказано в пророчеството, и всичко в Писанието, което имаха основание да очакват, се бе изпълнило. Точно, когато оплакваха поражението на своите надежди, се бе случило предсказаното от вестта събитие. То трябваше да се изпълни, преди Господ да се яви, за да възнагради служителите Си.

Христос бе дошъл, но не на земята., както очаквах, а както бе означено в сянквата служба – в Светая Светих на Божия храм в небето. Той е представен от пророк Даниил като влизащ при Стария по дни точно по това време: “Гледах в нощните видения и ето, един като Човешкия Син идеше с небесните облаци и стигна” не на земята, но “до Стария по дни; и доведоха Го пред Него”. Дан. 7:13.

Посоченото идване е предсказано и от пророк Малахия: “И Господ, Когото търсите, неочаквано ще дойде в храма Си. Да! Ангелът на завета, Когото вие желаете. Ето иде, казва Господ на силите” Мал.3:1. Идването на Господа в Неговия храм бе внезапно, неочаквано за Божиите чада. Те не Го търсеха там. Очаквах Го да дойде на земята “в пламенен огън да даде възмездие на ония, които не познават Бога, и на ония, които не се покоряват на благовестието”. 2 Сол. 1:8.

Но не бяха още готови да посрещнат своя Господ. Имаха нужда от приготвление. Имаха нужда от светлина, която да насочи мислите им към Божия храм в небето. И ако биха последвали своя първодвещеник в Неговата служба там, щяха да им бъдат разкрити нови задължения. Църквата трябваше да получи и друга вест на предупреждение и поучение.

Пророкът къзва: “Но кой може да издържи деня на пришествието Му? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото е като огъня на пречиствач и като сапуна на тепавичар. Ще седне като Един, Който топи и пречиства сребро, та ще очисти левийците и ще ги претопи като златото и среброто; и те ще принесат Господу принос с правда” Мал. 3:2,3. Когато приключи застъпническата служба на Христос в небесното светилище, живеещите на земята ще трябва да застанат пред погледа на Светия Бог без посредник. Дрехите им трябва да бъдат без петно, характерите им – изчистени от грях чрез кръвта на погръскването. Чрез Божията благодат и чрез

личните прилежни усилия, те трябва да победят в битката със злото. Докато в небето се провежда изследователния съд, докато греховете на покаяните вярващи се отстраняват от светилището, Божият народ на земята трябва да се очисти, да отстрани греха. Това духовно развитие е още по-ясно описано във вестта от Откр. глава 14.

След това последователите на Христос ще бъдат готови за Неговото явяване “тогава приносят на Юда и на Ерусалим ще бъде угоден Господу, както в древните дни, както в старите години” Мал. 3:4. Тогава църквата, която нашият Господ ще приеме, ще бъде “църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо” Еф. 5:27. Ще бъде “като зората, красива като луната, чиста като слънцето, страшна като войска със знамена”. Песен на песните 6:10.

Освен идването на Господа в храма Му, Малахия предсказва Неговото второ идване, идване за изпълнение на присъдата, със следните думи: “И Аз, като се приближа при вас за съдба, бързо ще заявя против баячите, против прелюбодейците, против кълнещите се лъжливо, против ония, които угнетяват наемниците в заплатата им, вдовицата и сирачето, и против ония, които оправдават чужденеца и не се боят от Мене, казва Господ на силите” Мал. 3:5. Юда има предвид същата сцена, когато казва: “Ето, Господ иде с десетки хиляди Свои светии, да извърши съдба над всички и да обяви за виновни всичките нечестивци за всичките нечестиви дела”. Юда 14,15. Това идване и идването на Господа в Неговия храм са две отделни събития.

Духовни основания

Влизането на Христос в Светая Светих като наш Първосвещеник за очистване на светилището, описано в Дан. 8:14; идването на Човешкия Син при Древния по дни, представено в Дан. 7:13 и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие. То е представено също и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девици в Матей глава 25.

През лятото и есента на 1844 год. бе разгласена вестта: “Ето, младоженецът иде”. Тогава се образуваха двете групи, представени чрез разумните и неразумните девици. Едната група с радост очакваше явяването на Господа и старателно се приготвяше да Го посрещне, а другата, повлияна от страха и действаща импулсивно, се бе задоволила само с теорията на истината, но ѝ липсваше Божията благодат. В притчата “готовите влязоха с Него на сватбата”. Младоженецът пристига преди сватбата. Тя е образ на събитието, когато Исус ще приеме Своето царство. Светият град, новият Ерусалим, столица и представител на царството, е наречен, “невестата, жената на Агнето”. Ангелът каза на Йоан: “Дойди, ще ти покажа невестата, жената на Агнето. И отведе ме чрез Духа и показа ми светия град, Ерусалим, който слизаше от небето от Бога”. Откр. 21:9,10. Ясно е тогава, че невестата представлява светия град, а девиците, които трябва да посрещнат младоженеца, са символ на църквата. В Откровението е казано, че гостите на сватбената вечеря представляват Божия народ. Откр. 19:9. Щом са гости, те не могат да представляват в същото време и невестата. Христос, както е заявено от Даниил, ще получи от Древния по дни в небето “владичество, слава и царство”; ще получи новия Ерусалим, столицата на Неговото царство, “приготвен като невеста, украсена за мъжа си” Дан. 7:14; Откр. 21:2. След

като е приел царството, Той ще дойде в славата Си като цар на царете и Господ на господарите, за да изкупи народа Си и Неговите изкупени “ще насядат с Авраама, Исаака и Якова в небесното царство”, на Неговата трапеза, в Неговото царство (Мат. 8:11; Лука 22:30) – да вземат участие в сватбената вечеря на Агнето.

Възгласът: “Ето, младоженецът иде!”, разнесъл се през лятото на 1844 год., накара хиляди да очакват незабавното идване на Господа. Младоженецът дойде в определеното време, но не на земята, както народът Му очакваше, а в небето, при Стария по дни, на сватбата, за да приеме царството Си. “И готовите влязоха с Него на сватбата, и вратата се затвори”. Няма да присъстват лично, защото тя става на небето, докато те са на земята. Христовите последователи трябва да “чакаат Господаря си, когато се върне от сватбата” Лука 12:36. Но трябва да разбират Неговото дело и да Го следват с вяра, когато влиза при Бога. В този смисъл за тях може да се каже, че отиват на сватба.

В притчата, на сватбата отидоха точно тези, които заедно с лампите си бяха взели и масло в съдовете. Заедно с познанието за истината от Писанието те притежаваха и Духа на Божията благодат. И когато през нощта на тяхното тежко изпитание бяха чакали търпеливо, изследвайки Библията за по-ясна светлина, видяха истината за небесното светилище и за променената служба на Спасителя и чрез вяра Го последваха в делото Му. И всички, които приемат същите истини чрез свидетелството на Писанието, следват Христос с вяра, когато Той влезе при Бога, за да извърши последното дело на посредничеството и да приеме в края царството – всички са представени като отиващи на сватбата.

Същата символична картина е използвана за сватбата в притчата в Матей 22 глава, където е представено ясно, че изследователния съд се провежда преди сватбата. Тогава царят дойде, за да прегледа гостите, да види дали всички са облечени в сватбената дреха – неопетнената дреха на характера, изпрана и избелена в кръвта на Агнето. Мат. 22:11; Откр. 7:14. Човекът без такава дреха е изхвърлен вън, а всички, оказали се при изпита облечени със сватбено облекло, са одобрени от Бога, удостоени да споделят Неговото царство и да седнат на Неговия престол. Изпитването на характера, определянето на пригответените за царството на Бога е дело на изследователния съд – заключителното дело в небесното светилище.

Когато работата по изследването приключи, когато животът на всички, изповядали през вековете, че са Христови последователи, бъде прегледан и решен, чак тогава, и не по-рано, ще приключи благодатното време и вратата на благодатта ще бъде затворена. Така, само с едно кратко изречение - “И готовите влязоха с Него на сватбата, и вратата се затвори”, ние биваме преведени през финалната служба на Спасителя до времето на приключването на великото дело за изкуплението на човека.

Служба в двете отделения

Когато в Деня на Умилостивението при службата в земното светилище, която, както видяхме, е образ на службата в небесното светилище, първосвещеникът влезеше в Светая Светих, службата в Светая, първото отделение на светилището, спираше, “и никой да се не намира в шатъра за срещане, когато влиза той в светилището да направи умилостивение, догде излезе”. Лев. 16:17. Така че, когато

влезе в Светая Светих, за да извърши заключителното дело за изкуплението, Христос преустанови службата в първото отделение. Но когато тя приключи, тогава започна службата във второто отделение. При обратната сянькова служба първосвещеникът напускаше Светая в Деня на Умилостивението и влизаше при Бога, за да представи кръвта на жертвата за грях от името на всички израилтяни, покаяли се истински от греховете си. Така и Христос бе завършил само една част от Своята работа на ходатай, за да навлезе в друга част на делото Си, като с кръвта Си продължаваше да се застъпва пред Отца за грешниците.

Този въпрос не бе разбран от адвентистите през 1844 год. След като отмина времето, когато очакваха да дойде Спасителят, те все още вярваха, че идването Му е близо; твърдяха, че са стигнали до важна криза и че делото на Христос като посредник за човека пред Бога е престанало. Струваше им се, че според Библията благодатното време за хората ще приключи малко преди действителното идване на Господа в небесните облаци. Това като че ли бе очевидно от Библейските текстове, говорещи за времето, когато хората ще търсят, ще чукат и ще викат на вратата на благодатта, но няма да им бъде отворено. И сега се питаха дали датата, на която бяха очаквали Христовото идване, не отбелязва началото на периода, предшестваш го непосредствено. След като бяха прогласили предупреждението за близкия съд, смятаха, че тяхната работа за този свят е приключила и товарът за спасението на грешниците е вече свален от плещите им. Дръзките и богохулни подигравки на нечестивите им изглеждаха още едно доказателство, че Божият Дух се е оттеглил от отхвърлилите Неговата милост. Всичко това ги уверяваше, че благодатното време е свършило или, както те се изразяваха, “вратата на благодатта е затворена”.

Отварянето на друга врата

Като изследвах въпроса за светилището, дойде по-голяма светлина. Видяха, че вярването за края на 2300-та денонощия в 1844 г., когато се отбелязва важна криза, е правилно. Но докато вратата на надеждата и милостта, чрез която хората в продължение на хиляда и осемстотин години са имали достъп до Бога, бе затворена, в същото време се отвори друга врата и прощението на греховете се предлагаше на хората чрез посредничеството на Христос в Светая Светих. Една част от Неговата служба бу приключила, за да бъде заместена от друга. Все още има “отворена врата” за небесното светилище, където Христос служи в полза на грешниците.

Сега вече може да се разбере правилното приложение на думите на Исус в Откровението, отправени към църквата и отнасящи се точно за това време: “Това казва Светият, Истинският, Който отваря и никой няма да затваря; и затваря и никой не отваря. Зная твоите дела. Ето поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори”. Откр. 3:7,8.

Само следващите Исус с вяра във великото дело на изкуплението ще се възползват от привилегиите на Неговата ходатайствена служба, а тези, които отхвърлят светлината, която разяснява тази служба, няма да могат да се възползват от нея. Евреите, пренебрегнали светлината, дадена им при първото идване на Христос, и отказали да Го приемат като Спасител на света, не получиха спасение чрез Него. Когато при възнесението Си Исус влезе чрез собствената Си кръв в небесното светилище, за да излее върху учениците Си благословенията от Своята посредническа служба, евреите бяха оставени в пълен мрак. Те продължиха

безполезните си жертви и приношения. Сянквата служба на образи и символи бе преустановена. Вратата, през която хората бяха намирали достъп до Бога, бе вече затворена. Евреите отказаха да Го потърсят чрез единствения възможен начин, по който Той би могъл да бъде намерен тогава – чрез службата в небесното светилище. Затова не можаха да се свържат с Бога. За тях вратата бе затворена. Нямаха познание за Христос като истинската жертва и като единствения посредник пред Бога, затова и не можаха да приемат привилегиите на посредническата Му служба.

Състоянието на невярващите евреи илюстрира състоянието на безгрижните и невярващите сред онези, които изповядват, че са християни, а съзнателно пренебрегват делото на нашия милостив Първосвещеник. При символичната служба, когато първосвещеникът влизаше в Светая Светих, се изискваше всички от Израил да се съберат около светилището и по най-тържествен начин да смират душите си пред Бога, за да бъдат простени греховете им и да не бъдат отстранени от обществото. Колко по-важно е тогава в този истински Ден на Умилостивението да разбираме делото на нашия Първодвещеник и да знаем какви са задълженията ни.

Трагичният резултат от отхвърляне Божията предупредителна вест

Хората не могат безнаказано да отхвърлят милостивите предупреждения на Бога. Една вест бе изпратена от небето на земята по времето на Ной и спасението на земните жители зависеше от начина, по който те се отнесоха към нея. Понеже отхвърлиха предупреждението, Божият Дух се оттегли и жителите на земята загинаха във водите на потопа. По времето на Авраам милостта спря да умолява престъпните жители на Содом и всички, освен Лот, съпругата му и двете му дъщери бяха погълнати от огъня, изпратен от небето. Така бе и в дните на Христос. Божият Син заяви на невярващите евреи от онова поколение: “Ето, вашият дом се оставя пуст”. Мат. 23:38. Поглежайки назад към миналите дни, същата безпределна Сила заявява за онези, които “не приеха да обичат истината, за да се спасят”; “и затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата”. 2 Сол. 2:10-12. Когато отхвърлят ученията на Неговото Слово, Бог оттегля Духа Си и ги оставя на измамите, които обичат.

Но Христос все още се застъпва за човека и ще се дава светлина на тези, които я търсят. Отначало адвентистите не разбираха това, но после, когато текстовете, определящи истинското им положение, започнаха да разкриват смисъла си, всичко им стана ясно.

Времето през 1844 г. бе период на голямо изпитание за онези, които все още поддържаха адвентната вяра. Единствената им утеха, що се отнася до обяснението на истинското положение, бе светлината, насочваща мислите им към небесното светилище. Някои се отрекоха от вярата си в предишното изчисляване на пророческите периоди и приписаха мощното влияние на Светия Дух, придружавало адвентното движение, на Сатана. Друга група пък твърдо поддържаше, че наистина Господ ги е водил в изминалия духовен път. И като чакаха, бдяха и се молеха, за да разберат Божията воля, видяха, че техния велик Първосвещеник е започнал друга служба. Следвайки Го чрез вяра, те видяха също и заключителното дело на църквата.

Придобиха по-ясно разбиране за първите две ангелски вести и бяха подготвени да приемат и да предадат на света тържественото предупреждение на третата ангелска вест от Откровение 14 глава.

Светилището и съботата

“И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчегът на Божия завет” Откр. 11:19. Ковчегът на Божия завет се намира в Светая Светих – второто отделение на светилището. В службата на земния храм, провеждаща се по “образ и сянка на небесните неща”, това отделение се отваряше само на Великия Умилостивителен Ден за очистване на светилището. Ето защо през 1844 г. известието, че Божият храм в небето е отворен и се вижда ковчег на Неговия завет, посочва отварянето на Светая Светих в небесното светилище, когато Христос влиза там, за да извърши заключителното дело на изкуплението. Тези, които последваха с вяра своя велик Първосвещеник, започнал службата Си в Светая Светих, видяха ковчег на Неговия завет. Като разучиха въпроса за светилището, те разбраха промяната на службата на Спасителя и видяха, че сега Той служи пред Божия ковчег, застъпвайки се с кръвта Си за грешниците.

В ковчег в земното светилище се намираха двете каменни плочи, на които бяха записани предписанията на Божия закон. Той беше просто място за съхраняване на плочите на закона, а присъствието на Божиите предписания му придаваше стойност и святост. Когато Божият храм в небето се откри, се видя ковчегът на Неговия завет. Вътре в Светая Светих на небесното светилище свято се пази Божият закон – законът, изговорен от самия Бог сред гръмотевиците на Синай и написан със собствения Му пръст на каменните плочи.

Божият закон в небесното светилище е великият оригинал, точното копие на предписанията, записани върху каменните плочи и отбелязани от Мойсей в Петокнижието. Онези, които можеха да разберат този важен въпрос, разбраха и светия, непроменим характер на Божия закон. Разбраха както никога дотогава силата на думите на Спасителя : “Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине”. Мат. 5:18. Тъй като Божият закон е откровение на Неговата воля, копие на Неговия характер, той трябва да пребъдва вечно “на небето” като верен свидетел. Нито една заповед не е анулирана; нито една точка, нито дори чертичка от закона не е променена. Псалмистът казва: “Господи, Твоето Слово е утвърдено на небето довека”. Пс. 119:89; 111:7,8.

В самото сърце на Декалога – десетте заповеди, се намира четвъртата заповед, така, както бе оповестена първоначално: “Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти. Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден Си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети”. Изх. 20:8-11.

Божият Дух повлия на сърцата на онези, които изучаваха Неговото Слово. Те се убедиха, че несъзнателно са престъпвали това предписание, като са пренебрегвали почивния ден на Твореца. Започнаха да проверяват основанията за почитането на

първия ден на седмицата вместо деня, осветен от Бога. Не можаха да намерят никакви доказателства от Свещеното Писание, че четвъртата заповед била премахната или че съботният ден е бил променен. Благословието, освещавало още отначало седмия ден, никога не е било отнето. Бяха търсили искрено, за да разберат Божията воля и да я изпълняват. А сега, като се видяха престъпници спрямо Неговия закон, скръб изпълни сърцата им и те доказаха верността си към Бога, като започнаха да пазят съботата свято.

Бяха направени много сериозни усилия, за да се събори тяхната вяра. Всеки можеше да види, че ако земното светилище е било само отпечатък, образ или образец на небесното, то и законът, съхраняван в земния ковчег, е точно копие на закона в небесния ковчег; и че приемането на истината за небесното светилище включваше и признаването на изискванията на Божия закон, а заедно с това, че четвъртата заповед е част от него и пазенето на съботата е задължително. Тук се криеше тайната на жестокото и решително противопоставяне срещу хармоничното обяснение на Писанията, разкриваща службата на Христос в небесното светилище. Някои хора се опитваха да затворят вратата, която Бог беше отворил и да отворят вратата, която Той беше затворил. Но Той бе заявил: “Който отваря и никой няма да затвара, и затвара и никой не отваря” и “Ето, поставих пред тебе отворена врата, която никой не може да затвори” Откр. 3:7,8. Христос бе отворил вратата, т.е. бе започнал службата в Светая Светих. От тази врата се излъчваше светлина и четвъртата заповед бе показана като част от съхранявания в небесното светилище закон. Човек не можеше да премахне установеното от Бога.

Приелите светлината относно застъпническата служба на Христос и вечната валидност на Божия закон откриха, че това бяха истините, посочени в Откр. 14 глава. Вестите от тази глава съдържат едно тройно предупреждение, което трябва да пригответи жителите на земята за второто идване на Господа. Съобщението: “настана часът, когато Той ще съди” посочва заключителното дело на Христовата служба за спасението на хората. То оповестява истината, която трябва да бъде прогласена до момента, когато посредническата служба на Спасителя ще престане и Той се завърне на земята, за да вземе Своя народ при Себе Си. Съдът, започващ от 1844 г., трябва да продължи, докато бъдат разгледани и решени случаите на всички мъртви и живи. Следователно ще продължи до края на благодатното време. За да бъдат хората пригответи да устоят в съда, вестта им заповядва: “Бойте се от Бога и въздайте Нему слава и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори”. Резултатът от приемането на вестта е показан чрез думите: “Тук са тези, които пазят заповедите Божи и вярата Исусова” Откр.14:12. За да бъдат хората пригответи за съда, необходимо е да пазят Божия закон. Той ще бъде образецът или мярката за оценяване на характера в съда. “Великата борба” стр.258-265.

Онези, които получиха светлината относно светилището и непроменимостта на Божия закон се изпълниха с радост и почуда, когато видяха красотата и хармонията в системата на истината, която им бе открита.

Въпроси за изучаване

1. Кой беше ключът, който отключи тайната на разочарованието от 1844 год.?

2.Цитирай двата Библейски текста, които посочват служенето на Христос в Светая Светих?

Кое “идване” на Христос е описано в Дан. 7:13 и Мал. 3:1?

Докато греховете на покаяните се вярващи се премахват от небесното светилище, какво правят те на земята?

Кои две класи между вярващите адвентисти от лятото и есента на 1844 г. са представени чрез разумните и неразумните девици?

Коя е невестата на Христос?

Кои са гостите на сватбата?

Как притчата от Матей 22 глава представя делото на съда?

Защо адвентистите ,за известно време след разочарованието, загубиха своята отговорност за спасението на грешниците?

Какво беше тогава обяснението на адвентистите на “затворената врата” веднага след разочарованието?

Какво беше открито по-късно като тълкуване на израза “отворената врата” и кой я отвори?

Какво се видя, когато храмът в небено беше отворен?

Каква връзка съществува между закона на Бога съхраняван в небесното светилище и закона поставен в ковчега в земното светилище?

С това представяне на Божия закон, към какво ни води ревностното изучаване на Библията?

Заключителната служба на Христос в небесното светилище

Проповядването на определено време за съда, в първата антелска вест, беше наредено от Бога. Изчисляването на пророческите периоди, на които вестта бе основана, посочваше края на 2300-та денонощия през есента на 1844 год. и не можеше да се поставя под съмнение.

“Гледах” – казва пророк Даниил – “догдето се положиха престоли и Старият по дни седна, Чиего облекло беше бяла кято сняг и космите на главата Му като бяла вълна, престолът Му – огнени пламъци, и колелата Му – пламенен огън. Огнена река

излизаше и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха и милиади по милиади стояха пред Него; съдилището се откри и книгите се отвориха” Дан. 7:9,10.

Така, във видение, бе представен на пророка великият и тържествен ден, когато животът на всеки човек ще премине пред Съдията на света и характерът му ще бъде разгледан, като на всеки ще бъде отсъдено “според делата му”. Стариият по дни е Бог Отец. Псалмопевецът казва: “Преди да се родят планините Ти си дал съществуване на земята и вселената, от века до века Ти си Бог”. Пс. 90:2. Той, Който е първопричината на всяко съществуване и източникът на всички закони, ще председателства съдебното заседание. А светите ангели, чийто брой е “десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди”, ще присъстват на великия процес като служители и свидетели.

“Гледах в ношните видения и ето, един като Човешкия Син идеше с небесните облаци и стигна до Стариия по дни; и доведоха Го пред Него. И Нему се даде величество, слава и царство, за да Му слугуват всичките племена, народи и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине и царството Му е царство, което няма да се разруши” . Дан. 7:13,14. Идването на Христос описано тук, не е второто Му пришествие на земята. Той идва при Стариия по дни в небето, за да приеме власт, слава и царство, които ще Му бъдат дадени, щом завърши службата Си на посредник. В пророчеството е предсказано, че това идване ще стане в края на 2300-та дни, т.е. през 1844 г. Придружен от небесни ангели, нашият велик Първосвещеник влиза в Светая Светих. Тук се явява пред Бога, за да извърши последното дело от службата Си за човека – делото на изследователния съд, и да издейства изкупление за всички, за които е показано, че имат право да се възползват от Неговата заслуги.

Чии случаи се разглеждат

В символичната служба в Деня на Умилостивението участваха само дошлите при Бога с изповед и покаяние, чиито грехове бяха пренесени върху светилището чрез кръвта на жертвата за грях. Така и във великия ден на приключване на изкуплението и на изследователния съд се разглежда само животът на изповядващите се, че принадлежат към Божия народ. Съдът над безбожните е специален и се извършва отделно в по-късен период. “Защото дойде времето да се започне съдът от Божието домочадие; и ако почне първо от нас, каква ще бъде сетнината на тия, които не се покоряват на Божието благовестие”. 1Петр.4:17.

Небесните книги, в които са записани имената и са записани делата на хората, ще определят решенията на съда. Пророк Даниил казва: “Съдилището се откри и книгите се отвориха”. Писателят на Откровение, описвайки същата сцена, добавя: “Разгъна се и друга книга, която е книгата на живота. И мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите.” Откр. 20:12

Книгата на живота съдържа имената на всички, служили някога на Бога. Исус рече на учениците Си: “радвайте се, че имената ви са записани на небесата” Лука 10:20. Павел говори за верните си съработници, “чиите имена са в книгата на живота” Фил. 4:3. Даниил, поглеждайки напред към онова “време на страдание, каквото никога не е бивало”, заявява, че Божият народ ще бъде освободен, “всеки, който се намери записан в книгата. Писателят на Откровение също казва, че в Божия град ще влязат

само тези, чиито имена са записани “в книгата на живота на Агнето”. Дан. 12:1; Откр.21:27.

Една “възпоменателна книга” се води при Бога. В нея са записани добрите дела на “ония, които се бояха от Господа и които мислеха за името Му” Мал. 3:16.

Техните думи на вяра, делата им на любов се отбелязват в небето. Именно това има предвид Неемия, когато казва: “Помни ме, Боже мой,... и не заличавай добрините, които сторих за дома на моя Бог и за наредбите Му”. Неем. 13:14. В Божията възпоменателна книга се увековечава всяко праведно дело. Там се записва вярно всяко отблъснато изкушение, всяко победено зло, всяка изговорена дума на нежно състрадание, както и всяко дело на саможертва, всяко страдание и скръб, претърпени за Христос. Псалмопевецът казва: “Ти си преброил скитанията ми; тури сълзите ми в съда Си; не са ли те записани в Твоите книги”. Пс. 56:8

Там се води също така и доклад за греховете на хората: “Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло” . “За всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден ” казва Спасителят. “Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш” Екл. 12:14; Мат. 12:36,37. Скрытите намерения и подбуди ще се появят в онзи безпогрешен регистър, тъй като Бог “ще извади на видело скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата” 1 Кор. 4:5. “Ето, писано е пред Мене....както за вашите беззакония, казва Господ, така и за беззаконията на бащите ви. Ис. 66:6,7.

Всяко човешко дело се разглежда пред Бога и се отбелязва за вярност или невярност. Срещу всяко име се вписва с безкомпромисна точност всяка лоша дума, всяка егоистична постъпка, всеки неизпълнен дълг, всеки скрит грях, всяка изкуствена поза. Пренебрегнати предупреждения или изобличения, изпратени от небето, прахосани моменти, неизползвани случаи, всяко влияние, приложено за добро или за зло с неговите далеч простиращи се последици – всичко се записва от ангела.

Мярката - Божият закон

Божият закон е образецът, с който се сравняват характерът и животът на хората в съда. Мъдрецът казва: “Бой се от Бога и пази заповедите Му. Понеже това е всичко за човека. Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло” Екл. 12:13,14. Апостол Яков увещава братята си: “Така говорете и така постъпвайте като хора, които ще бъдат съдени по закона на свободата. Яков 2:12

Тези, които в съда се “намерят достойни”, ще участват във възкресението на праведните. Исус казва: “А ония, които се удостояват да достигнат онзи свят и възкресението на мъртвите...са равни на ангелите; и като участници на възкресението, са чада на Бога”. Лука 20:35,36. И отново заявява, че “онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот”. Йоан 5:29. Праведните мъртви ще бъдат възкресени чак след съда, в който са били намерени достойни за “възкресението за живот”. Така че те няма да присъстват лично, когато се разследват техните житейски доклади и се решава участта им.

Исус Ходатаят

Исус ще застане пред Бога като адвокат, за да пледира в тяхна полза. “Но ако съгреша някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа праведния”. 1 Йоан 2:1. “Защото Христос влезе не в ръкотворено светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас”. “Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях”. Евр.9:24;7:25.

Когато в съда се отворят небесните книги, животът на всички, вярвали в Исус, ще бъде разгледан пред Бога. Като започва с живелите по-напред на земята, нашият Ходатай представя случаите на всяко следващо поколение и завършва с живите. Всяко име е споменато, всеки живот – най-точно разгледан. Някои имена се приемат, някои се отхвърлят. Когато срещу името на някой човек има грехове, останали в книгите, защото не се е покаял и те не са му простени, името му се изтрива от книгите на живота, а докладът за добрите му дела се изличава от възпоменателната книга. Господ заяви на Мойсей: “Който е съгрешил против Мене, него ще залича от книгата Си”. Изх. 32:33. А пророк Езекиил казва: “Когато праведният се отвърне от правдата си и стори неправда...Ни едно от праведните дела, които е сторил, няма да се помни”. Ез. 18:24.

В небесните книги срещу имената на всички, разкажали се истински за греха и приели чрез вяра кръвта на Христос като изкупителна жертва, е отбелязано, че им е простено. Тъй като са станали участници в Христовата правда и е установено, че характерът им е в съгласие с Божия закон, греховете им ще бъдат заличени и ще бъдат счестени достойни за вечен живот. Чрез пророк Исаия Господ заявява: “Аз, Аз съм, Който изтривам твоите престъпления заради Себе Си и няма да си спомня за греховете ти”. Ис. 43:25. Исус каза: “Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели”. “И тъй, всеки, който изповяда Мене пред човеците, ще го изповядам и аз пред Отца си, Който е на небесата”. Откр. 3:5; Мат. 10:32,33.

Съдебната зала

И най-дълбокият интерес, проявяван от хората към решенията на земните съдилища, е само бледа сянка на онзи, който ще възбудят небесните съдилища, когато имената от книгата на живота бъдат представени за разглеждане пред Съдията на света. Божественият Ходатай представя молбата: на всички, победили чрез вяра в Неговата кръв, да бъдат простени престъпленията, за да бъдат въведени отново в рая – техния Едемски дом, да бъдат коронясани като сънаследници с Него и да им се върне “предишната власт” Мих. 4:8. В усилията си да измамва и изкушава нашата раса Сатана се надяваше да провали Божествения план със сътворяването на човека. Но сега Христос моли този план да бъде изпълнен, като че ли човекът никога не е съгрешавал. Той иска за Своя народ не само прощение и оправдание, цялостно и пълно, но и участие в Неговата слава, и споделяне на Неговия престол.

Докато Исус ходатайства за чадата на Своята благодат, Сатана ги обвинява пред Бога като престъпници. Великият измамник се е стремил да ги вплете в неверие, да

унищожи доверието им в Господа и да се отделят от любовта Му и престъпят закона Му. Сега той посочва доклада на техния живот, дефектите на характера им. Подчертава, че съвсем не приличат на Христос, което позоряло Изкупителя, както и всичките им грехове, изкушил ги да извършат и поради това претендира за тях като за своя собственост.

Исус не извинява греховете, но посочва разкаянието и вярата им и, молейки да им бъде простено, издига пред Отца и светите ангели наранените Си ръце с думите: “Аз ги познавам по име. На дланите Си съм ги начертал” , “Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш” Пс. 51:17. А на обвинителя на Своя народ заявява: “Господ да те смъмри, Сатано. Да! Да те смъмри Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този една главня, изтръгната из огън?” Зах. 3:2. Христос ще “облече” Своите верни със собствената Си правда, за да може да ги представи на Отец като “църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо” Еф. 5:27. Имената им стоят записани в книгата на живота и за тях е писано: “ще ходят с Мене в бели дрехи, защото са достойни” Откр. 3:4.

Така ще се изпълни съвършено новозаветното обещание: “ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече” “В ония дни и в онова време, казва Господ, беззаконието на Израил ще се потърси и не ще го има, и греховете на Юда и няма да се намерят” Ер. 31:34; 50:20. “В същия ден издънката Господня ще бъде красива и славна. И плодът на земята изряден и приличен за избавените между Израила. И останалите в Сион , и оцелелите в Ерусалим ще се нарекат светии – всички, които са записани в Ерусалим за живот” Ис. 4:2,3.

Изследователният съд и унищожаването на греховете трябва да се осъществят преди второто пришествие на Господа. Тъй като мъртвите трябва да бъдат съдени според записаното в книгите, не е възможно греховете на хората да бъдат заличени, преди да приключи съдът за разследване на техния живот. Но апостол Петър ясно заявява, че греховете на праведните ще бъдат унищожени, когато “дойдат освежителни времена от лицето на Господа, и Той ще ви изпрати оплеления за вас Христа Исуса Деян. 3:19,20. Когато изследователният съд приключи, Христос ще дойде със Своята награда, за да отдаде на всеки човек според делата му.

Заклучителните сцени на сянковите служби

В символичната служба, след като измолваше умилоствие за Израил, първосвещеникът излизаше и благославяше обществото. Така и Христос, като приключи Своята посредническа служба, ще се яви “без да има работа с грях, за спасение” Евр. 9:28, за да благослови Своя очакващ Го народ с вечен живот. Както свещеникът, отнемайки греховете от светилището, ги изповядваше върху главата на “козела за отпущане”, така и Христос ще положи всички тези грехове върху Сатана, инициатора и подбудителя на греха. “Козелът за отпущане”, който носеше греховете на Израил, се изпъждаше в “необитаема земя” Лев. 16:22. Така и Сатана, носейки вината за всички грехове, към които е подбудил Божия народ, ще бъде затворен на земята за хиляда години. А земята ще бъде пуста, без жители и накрая наказана за греха в огъня, унищожаваш неправедните. Така с последното пълно изкореняване на греха и с освобождаването на всички, застанали срещу него, великият изкупителен план ще бъде изпълнен окончателно.

Осъден според безпогрешните доклади

В определеното за съда време – края на 2300-та денонощия през 1844 год. – започна делото на разследване и изличаване на греховете. Всички, наричали се някога християни, трябва да преминат през щателно изследване. Както живите, така и мъртвите трябва да бъдат “съдени според делата си по записаното в книгите”.

Грехове, за които грешникът не се е покаял и не ги е изоставил, няма да бъдат простени и изтрети от книгите., а ще останат в Божия ден като свидетели срещу него. Той може да е извършил злите си дела в светлината на деня или в тъмнината на нощта, но те са открити пред Този, пред Когото ще отговаряме. Божиите ангели са били свидетели на всеки грях и са го регистрирали безпогрешно. Грехът може да се скрива, да се отрича, да се прикрива от баща, майка, жена, деца и приятели. Никой друг, освен виновните, може да не подозира и най-малката неправда, но тя е явна пред небесните разумни същества. Мракът на най-тъмната нощ, тайните на всички измамни изкуства не са достатъчни да забулят дори само една мисъл от погледа и знанието на Всевишния. Бог има точен доклад за всяка несправедлива сметка и за всяко нечестно отношение. Той не може да бъде измамен от външния благочестив вид. Не греши, когато оценява характера. Човек може да бъде измамен от човека с покварено сърце, но Бог прониква през всяка преструвка и чете вътрешния живот.

Колко сериозна е тази мисъл! Един след друг дните потъват във вечността, като попълват небесните книги със сведения. Веднъж изказаните думи, веднъж извършените дела никога не могат да бъдат върнати назад. И най-мощният завоевател на земята не може да върне обратно доклада на един-единствен ден. Нашите постъпки, нашите думи, дори най-тайните ни подбуди – всичко допринася за определянето на нашата участ за щастие или за оплакване.

Както чертите на лицето се възпроизвеждат с непогрешима точност върху гладката плака на фотографа, така и характерът бива описан вярно в небесните книги. Но колко малко ни е грижа за този доклад, който ще се открие пред взора на небесните същества. Ако завесата, отделяща видимия свят от невидимия, бъде дръпната и човешките чада видят как един ангел записва всяка тяхна дума или постъпка, с които те ще се срещнат отново в съда, колко много всекидневно изговаряни думи биха останали неизречени, колко много дела – неизвършени.

В съда ще бъде точно преценена употребата на всяка дарба. Как сме използвали капитала, даден ни на заем от небето? Дали Господ при идването Си ще получи Своето с лихва? Използвали ли сме силите, поверени в ръката, сърцето и ума ни за прослава на Бога и за благословение на света? Как сме оползотворили нашето време, нашето перо, нашия глас, нашите пари, нашето влияние? Какво сме направили за Христос в лицето на бедните, болните, сираците или вдовиците? Бог ни е призовал да съхраняваме Неговото свято Слово. Какво сме сторили със светлината и истината, дадени ни, за да правим хората мъдри за спасение? Едно голо изповядване на вяра в Христос няма никаква стойност; единствено любовта, проявяваща се чрез дела, се смята за истинска. Само любовта прави дадена постъпка ценна в очите на Небето. Всичко, извършено от любов, колкото и дребно да изглежда, според човешката оценка, е прието и възнаградено от Бога.

Скритият човешки егоизъм е разкрит в небесните книги. Там са записани неизпълнени задължения към ближните, пренебрегнати изисквания на Спасителя. Там хората ще видят колко често са отдавали на Сатана време, мисли и сили, принадлежащи на Христос. Печално е свидетелството, което ангелите занасят на небето. Интелигентни същества, изповядващи, че са Христови последователи, са погълнати от стремеж към земни притежания или са отдадени на земни удоволствия. Пари, време и сили се жертват за външен показ и себезадоволяване. А малко моменти са посветени на молитва, на изследвани Писанието, на смиряване на душата и на изповядване на греха.

Сатана изобретява безброй планове, за да ангажира умовете ни, та да не могат да се занимават с делото, с което трябва да са най-добре запознати. Архиамазникът мрази великите истини, които представят пред погледа една изкупителна жертва и един всемогъщ Посредник. Знае, че за него всичко зависи от успеха да отклони мислите от Исус и от Неговата истина.

Усъвършенстване на освещението в страх от Господа

Онези, които биха искали да споделят благата от Христовото посредничество, не трябва да позволяват нищо да ги отклони от дълга да усъвършенстват освещението си в страх Божий. Вместо да губят скъпоценни часове за удоволствия, лукс или да се стремят към печалба, те трябва да ги посветят на сериозно и с молитва изучаване на Словото на истината. Темата за светилището и изследователния съд трябва да бъде ясно разбрана от Божия народ. Всеки сам за себе си се нуждае от познание за положението и делото на своя велик Първосвещеник. Иначе за тях ще бъде невъзможно да упражняват жизненоважната за това време вяра, или да заемат желаното от Бога място. Всяка личност има една душа, която може да спаси или да загуби. Случаят на всеки стои за разрешаване в небесния съд. Всеки трябва да се сръсне с великия Съдия лице с лице. Колко важно е в такъв случай умът често да размишлява върху тържествената сцена, когато съдилището ще се открие и книгите ще се разлистят, когато в края на дните заедно с Даниил всеки ще застане с делата си.

Получилите светлина върху тези въпроси трябва да свидетелстват за великите истини, поверени им от Бога. Небесното светилище е центърът на Христовото дело в полза на човека. То засяга всеки живеещ на земята. Разкрива пред погледите изкупителния план, води ни до самия край на времето и ни показва триумфалния изход на борбата между правдата и греха. Много важно е всички да изследват най-основно тези теми и да бъдат в състояние да отговарят на който и да ги запита за основанието на надеждата им.

В небесното светилище посредническата служба на Христос за човека е също тъй съществена за спасителния план, както и смъртта Му на кръста. Със смъртта Си Той започна делото, което трябваше да завърши, като след възкресението се възнесе на небето. Ние чрез вяра трябва да влезем зад завесата, “дето Исус като предтеча влезе за нас”Евр.6:20. Там се отразява светлината, излъчваща се от Голготския кръст. Там можем да получим по-ясен поглед за тайните на изкуплението. Спасението на човека струва на небето неизмеримо много; принесената жертва е съизмерима с най-големите изисквания на нарушения Божий закон. Исус откри пътя към трона на Отца

и чрез Неговото посредничество пред Бога могат да бъдат представени всички, които искрено желаят това и отиват при Него с вяра.

“Който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги изповяда и оставя, ще намери милост” Пр. 28:13. Ако онези, които крият и извиняват грешките си биха могли да видят как Сатана ликува над тях, как с техния живот хули Христос и светите ангели, веднага биха изповядали греховете си и биха ги оставили. Той действа чрез различните дефекти в характера, за да завладее ума им и знае, че ще успее, ако тези дефекти се подхранват. Затова постоянно се стреми да мами Христовите последователи с гибелната си заблуда, че е невъзможно да ги победят. Но Исус ходатайства за Своите чада чрез наранените Си ръце, чрез разкъравеното Си тяло и заявява на всички, които биха искали да Го следват: “Доволно ти е Моята благодат” 2 Кор. 12:9. “Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бреме е леко” Мат. 11:29,30. Тогава нека никой не гледа на своите грешки като на непоправими. Бог ще даде вяра и благодат, за да бъдат победени.

В денят на умилоствението сега

В момента живеем във времето на великия умилоствителен ден. В символичната служба, докато първосвещеникът измолваше милост за Израил, от всички се изискваше да съкрушат душите си чрез покаяние за греховете си, чрез смиряване пред Господа, да не би да бъдат отлъчени от Божия народ. По същия начин и онези, които искат имената им да са в книгата на живота, трябва сега, в малкото останали дни на тяхното благодатно време да съкрушат душите си пред Бога, като съжеляват за греха и истински се каят. Трябва да се извърши дълбоко, щателно изследване на сърцето. Повърхностният дух, на който се отдават толкова много изповядващи се за християни, трябва да се отхвърли. Предстои сериозна битка пред онези, които желаят да победят лошите наклонности, готови да завладеят душата им. Приготовлението е лично. Няма да се спасим групово. Чистотата и верността на един няма да компенсира липсата на тези качества у друг. Макар че всички народи трябва да се явят на съд пред Бога, Той ще изследва живота на всеки един поотделно така отблизо, основно и точно, все едно че освен него няма никакво друго същество на земята. Всеки ще бъде изпитан и трябва да бъде намерен без петно или бръчка, или друго такова нещо.

Тържествени са сцените, свързани със заключителното дело на изкуплението. Значими са интересите заложени тук. Съдът се извършва в небесното светилище от много години. Скоро, никой не знае колко скоро, ще се премине към живите. Нашият живот трябва да бъде прегледан в страшното присъствие на Бога. Днес, повече от когато и да било е необходимо всеки да обърне внимание на увещанието на Спасителя: “Внимавайте, бдете и молете се, защото не знаете кога ще настане времето” Марко 13:33 “Ако не бодърстваш ще дойда като крадец, и няма да знаеш в кой час ще дойда върху тебе” Откр. 3:3.

Когато изследователният съд приключи, съдбата на всички ще бъде определена за живот или за смърт. Благодатното време приключва малко преди идването на Господа в небесните облаци. В Откровението Си Христос заявява: “Който върши неправда, нека върши и занапред неправда и който е нечист, нека бъде и занапред

нечист; и праведният нека върши и занаяпред правда и светият нека бъде и занаяпред свят”. Откр. 22:11,12.

Праведните и нечестивите по това време все още ще живеят на земята като смъртни – ще садят и ще градят, ще ядат и ще пият, без изобщо да съзнават, че последното, окончателно решение вече е произнесено в небесното светилище. Преди потопа Бог затвори вратата на ковчега, след като Ной влезе в него. И безбожните останаха отвън. Но в продължение на седем дни хората не знаеха, че участта им е решена и продължиха да живеят безгрижно, отдадени на удоволствия с подигравки към предупрежденията за надвисналия съд. “така”, казва Спасителят, “ще бъде и пришествието на Човешкия Син.” Мат. 24:39. Тихо, незабелязано като среднощен крадец ще дойде решителният час, който ще определи завинаги участта на всеки човек, и милостта, предлагана на виновните хора, ще бъде оттеглена завинаги.

“Бдете, прочее....да не би, като дойде неочаквано, да ви намери заспали” Марко 13:35,36. Опасно е състоянието на всички, които, уморени от бдениe, се обръщат към привлекателните неща на този свят. Когато бизнесменът е погълнат от гонене на печалби, когато любителят на удоволствия им се отдава, когато дъщерята на модата се занимава с външните си украшения, в същия час Съдията на земята може да произнесе присъдата: “Претеглен си на везните и си бил намерен недостатъчен”. Дан. 5:27. “Великата борба” стр. 296-303.

Въпроси за изучаване

Какво се случва при Исусовото “идване” според Дан. 7:13,14?

Само чии случаи са разглеждани в изследователния съд?

Само определени имена са записани в книгата на живота. Кои са те?

Колко информация съдържа книгата на възпоменанието?

Кой друг “доклад” се съхранява грижливо?

Кои две неща се случват в изследователния съд, ако в книгите има останали записани грехова?

Кога се изтриват простените грехове – когато са опростени или при последния съд? Защо?

Каква вина носи Сатана? Как е показан този факт в службата на старозаветната скиния?

Кои други неща, освен делата се разглеждат в съда?

Как се преценява всяко наше дело?

Две от нещата, които Христос върши в плана на спасението, са с еднаква стойност. Кои са те?

Как Сатана “обвинява“ Христос и светите ангели в съда? Какво не е възможно човек да направи според неговите претенции? Какъв е отговорът на това твърдение?

Как би трябвало да използваме останалите дни от изследването?